

Dick Francis

Poslední šance

1

Do svého zaměstnání jsem nikdy nebyl příliš udělaný. Pak mě postřelili a já málem ztratil nejen zaměstnání, ale i život. Ten kus olova z osmatřicítky, který mi prošíkával střeva, ve mně nadělal paseku i jinak. Bez něho bych se nebyl setkal se Zannou Martinovou, žil bych napořád v pavučinách zašlé slávy a nebyl bych prospěšný nikomu, nejméně sobě.

Ta střela byla začátkem mého osvobození, i když mě to tehdy ve snu nenapadlo. Kulku jsem dostal, protože jsem nedával pozor, a pozor jsem nedával, protože jsem se nudil.

V nemocnici jsem postupně přicházel k sobě v soukromém pokoji, za který mi brzy poslali pořádně mastný účet. Ještě než jsem otevřel oči, už jsem litoval, že jsem neodkráčel ze světa nadobro. Měl jsem pocit, že mi někdo zapálil táborák přímo pod pupkem.

Nade mnou poletoval hlasitý a rozčilený hovor. Hlavu jsem měl tupou a narkóza se mi ještě pořád převalovala v mozku jako mraky na letním nebi. Ani jsem se moc nesnažil pochopit, o čem je vlastně řeč.

„Píchnete mu něco, aby se dřív vzbudil?“

„Ne.“

„Nemůžeme nic dělat, dokud si ho neposlechneme, to přece musíte uznat. A teď je sedm hodin po operaci. Tak snad...“

„... ale předtím byl na sále celé čtyři hodiny. Nebo chcete dokončit, co načala ta střela?“

„Pane doktore...“

„Je mi líto, ale budete muset počkat.“

To je ono. Ty jsi můj hoch. Budou muset počkat. Kdo by pospíchal zpátky do toho neradostného světa. Nejlepší by bylo tak na měsíc usnout a začít znovu, až ten táborák zhasne. Neochotně jsem otevřel oči.

Byla noc. Uprostřed stropu svítila kulatá lampa. To by souhlasilo. Bylo ráno, když mě malý Jones našel, jak tiše vytékám na linoleum v kanceláři. Sel telefonovat a mně připadalo, že uběhlo nejmíň půl dne, než mi píchli do ruky tu první blahoslavenou injekci. Uvažoval jsem, jestli čtyřicetihodinový náskok může stačit vydešenému a nešikovnému podvodníkovi, aby se nenápadně vytratil za hranice.

Po levé straně postele seděli dva policisté. Jeden byl v uniformě, druhý v civilu a oba se potili. V pokoji bylo velké horko. Doktor stál na pravé straně a hrál si s hadičkou, která vedla z infúzní láhve do mé ruky. Z břicha mi dost nechutně čouhaly všelijaké jiné hadičky a trubičky a vylézaly zpod tenkého prostěradla, kterým mě přikryli. Výživa a odpad; jak krásné, říkal jsem si se šibeničním humorem.

V nohách postele stál Radnor a koukal na mě. Do diskuse mezi lékařskou vědou a zákonem se nepletl. Nebyl bych čekal, že budu stát šéfovi za to, aby se osobně dostavil k lůžku nemocného. Taky je ovšem pravda, že se asi šéfovi nestává každý den, aby se někdo z jeho zaměstnanců dostal do takového nádherného průšvihů jako já.

„Je zase při vědomí a má už jasnější oči. Třeba z něho konečně něco dostaneme.“ Podíval se na hodinky.

Doktor se nade mne naklonil, spočítal mi puls a kývl hlavou.

„Tak tedy pět minut. Ale ani o vteřinku déle.“

Ten civil předhlonil Radnora o zlomek sekundy. „Můžete nám říct, kdo vás postřelil?“

Kupodivu mi ještě dělalo veliké potíže nahlas promluvit, ale nebylo to tak nemožné, jako když se mě na totéž vypytovali ráno. Ráno jsem byl už asi skoro na odchodu; teď se zdá, že jsem na cestě zpátky. Stejně měl civil bohatě času na to, aby zopakoval otázku a ještě si chvíli počkal, než se mi podařilo odpovědět.

„Andrews.“

Pro policistu to neznamenovalo nic. Radnor se tvářil překvapeně a zklamaně.

„Tom Andrews?“ zeptal se.

„Jo.“

„Říkal jsem vám, že tady Halley a ještě jeden můj člověk nalíčili takovou past; chtěli něco vyjasnit v případě vydírání, který teď vyšetřujeme. Doufali, pokud vím, že chytí velkou rybu, a místo toho se zdá, že chytili mřenku. Andrews je malá ryba. Je to takové vyžle, kterého používají jako poskoka. Ve snu by mě nenapadlo, že by mohl mít u sebe zbraň a už vůbec ne, že by jí mohl použít.“

Mě to taky ve snu nenapadlo. Nešikovně vytáhl revolver z kapsy saka a roztřeseně namířil směrem ke mně. Kohoutek stiskl oběma rukama. Kdybych nebyl viděl, že to je jen Andrews, kdo skočil na naši návnadu, nebyl bych bezstarostně vykráčel z temnot umývárny, abych ho obvinil z toho, že se v jednu hodinu v noci vloupal do místnosti Hunt Radnor a spol. v Cromwellově ulici. Prostě mi nepřišlo, že by mě mohl napadnout.

Když mi došlo, že hodlá toho revolveru skutečně použít a nemá s ním jenom pro efekt, bylo už pozdě. Sotva jsem se stačil pootočit, abych vypnul světla. Kulka mě zasáhla šikmo dovnitř a ven skrz břicho. Srazilila mě na kolena a pak na podlahu.

Když jsem se skládal, utíkal ke dveřím a křičel, oči vytréštěné. Z toho, co udělal, byl skoro tak zděšený jako já.

„V kolik hodin došlo ke střelbě?“ zeptal se policista.

Po malé přestávce jsem odpověděl. „Asi v jednu.“ S doktorem to trhlo. Nemusel nic dodávat; dobře jsem věděl, jaké mám štěstí, že jsem vůbec naživu. Proléžel jsem tu chladnou zářijovou noc na podlaze čím dál tím v horším stavu a díval se zhnuseně na telefon, který mi byl k ničemu. Pomoc jsem nemohl přivolat, protože vše-

chny telefony v kancelářích byly zapojeny na centrálu. Mohl jsem být zrovna tak dobře až na Měsíci, místo přes dvě chodby a jedny schody od telefonistky, která klidně spala v posteli za ústřednou.

Policista si psal do notýsku. „Tak, pane Halley, mohu získat Andrewsův popis od někoho jiného, abych vás teď tolik neobtěžoval, ale byl bych rád, kdybyste mi řekl, jak byl oblečený.“

„Černé džlnsy, hodně na tělo. Olivově zelený svetr. Volný černý krátký kabát.“ Chvilku jsem se odmlčel. „Černý kožesinový límec, černobíle kostkovaná podšívka. Všechno hodně obnošené... špinavé.“ Zkusil jsem to znovu. „Měl revolver v pravé kapse kabátu... utekl s ním... neměl rukavice... zřejmě není v rejstříku.“

„Boty?“

„Neviděl jsem. Ale našlapoval tiše.“

„Ještě něco?“

Uvažoval jsem. „Měl nějaké odznaky... jména měst, lebku a zkřížené hnáty a tak... přišité na kabátě na levém rukávu.“

„Aha. Dobře. Tak se do toho tedy dáme.“ Zaklapl notýsek, krátce se usmál, otočil se a odešel ke dveřím i se svým partnerem v uniformě. Radnor šel s nimi, zřejmě aby doplnil Andrewsův popis.

Doktor mi znovu změřil puls a zkontroloval všechny trubičky. Tvářil se spokojeně.

„Musíte mít koňskou náтуру,“ řekl vesele.

Radnor to zaslechl, jak se vracel. „Nemá! Koně jsou ve skutečnosti velmi choulostivá zvířata. Halley má konstituci jezdce. Dostihového jezdce. Kdysi to bylo jeho povolání. Má tělo jako tlumiče u nákladáku... musel se vypořádávat se všemi ranami a zlomeninami, které nasbíral při závodění,“

„Tak přišel k té své ruce? Při pádu na dostizích?“

Radnorovy oči zalétly ke mně a hned se zase rozpačité odvrátily. V kanceláři se o mé ruce nikdy nikdo nezmiňoval, když nemusel. Tedy nikdo kromě Chica Barnése, mého partnera, s kterým jsme chystali tu past a kterému bylo úplně jedno, co komu říká.

„Ano, tak nějak to bylo,“ řekl Radnor suše a změnil téma rozhovoru. „No, Side, přišel jsem se podívat, jestli vám je už líp. Ale dejte si načas.“ Nejistě na mne kývl, pak se na mě s doktorem ještě jednou ohlédl a jeden druhého vypoklonkovali ze dveří.

Radnor očividně nespěchal, abych se vrátil. Byl bych se smál, kdybych na to měl energii. Když mi tehdy nabídl místo, tušil jsem, že někde v pozadí musel čarovat můj tchán; ale byl jsem v takovém rozpoložení, že jsem si říkal, proč ne. Všechno mi bylo jedno.

Řekl jsem tedy Radnorovi „proč ne“ a on mě zapsal do výplatní listiny jako vyšetřovatele dostihového oddělení; zcela ignoroval můj naprostý nedostatek zkušeností a vysvětlil ostatním zaměstnancům, že mám pracovat jako poradce, protože mám podrobné znalosti o dostihovém sportu. Přijali to celkem dobře. Možná že si tak jako já uvědomili, že jsem byl přijat ze soucitu. Mysleli si třeba, že bych vlastně z hrlosti neměl takové gesto přijmout. Ale já nebyl hrdý a bylo mi všechno jedno.

Radnorova agentura má oddělení pohřešovaných osob, oddělení ochrany, rozvodové a také sekci, která se jmenuje Bona fides a je skoro tak velká jako všechna ostatní oddělení dohromady. Většina pracovní náplně je běžná pátrací a vyšetřovací činnost, která občas vede k civilnímu a rozvodovému soudu, ale častěji končí jen diskrétním referátem, který agentura zašle klientovi. Kriminální

případy Radnor také přijímá, ale vyskytují se velmi zřídka. Záležitost s Andrewsem byla první tohoto druhu po třech měsících.

Dostihové oddělení bylo skoro jako Radnorovo dítě. Když agenturu po válce koupil na armádní půjčku, dostihové oddělení tam nebylo, pokud vím. Radnor kanceláře postupně rozšířil z malého krcálku ve třech oprýskaných místnostech na podnik, který byl skoro jako národní instituce. Dal si natisknout na dopisní papír „Rychlost - výsledky - diskrétnost“, a co sliboval, to taky plnil; Celoživotní láska k dostihovému sportu a nějaká ta mladická zkušenost asi z šesti dostihů ho dovedly k tomu, že jemně upozornil Jockey klub a Národní honební výbor, že je jim agentura plně k službám (ale nevnucoval se). Jak Jockey klub, tak Národní honební výbor si nejdřív smočily prsty, a když se jim voda zdála léková, skočili do ní. Dostihové oddělení začalo vzkvétat. Postupem času začalo přicházet víc soukromých zakázek než úředních, zvlášť když Radnor začal poskytovat předdostihovou ochrannou bezpečnostní službu pro favority. V době, kdy jsem vstoupil do firmy, bylo oddělení Bona fides - dostihy tak úspěšné, že se roztáhlo ze své vlastní prostorné místnosti ještě do vedlejší kanceláře. Za přijatelný honorář mohl trenér získat přehled o charakteru a minulosti perspektivního kupce, bookmaker o klientovi a klient o bookmakerovi, kdokoli o komkoli.

Označení „pověřeno Radnorem“ vešlo do dostihového jazyka. Znamenalo to „pravé, nefalšované, důvěryhodné.“ Slyšel jsem dokonce, jak kdosi tohoto označení použil o koni.

V Bona fides mi nikdy nedali žádný úkol. Většinu práce dělala parta nenápadných policistů ve výslužbě a ti dosahovali maximálních výsledků v minimálním čase. Nikdy mě neposlali prosedět noc před boxem favorita, přestože bych to byl milerád dělal. Nikdy jsem nebyl v bezpečnostní patrole na závodisti. Když rozhodčí požádali o agenty, kteří by v průběhu závodu dohlédli na nežádoucí hosty, nikdy neposlali mě. Když bylo zapotřebí vyhlížet kapesní zloděje na tribunách, nikdy jsem to nedělal já. Radnor měl vždy dvě stejné výmluvy, proč mi takovou práci vůbec nedává: za prvé, že mě na závodistiích příliš dobře znají a nemohl bych být nenápadný, a za druhé, že i když by mi to bylo třeba jedno, on absolutně odmítá ukládat bývalému šampiónu Velké Británie práci, která by ho ponižovala.

Výsledek toho všeho byl, že jsem se většinu času poflakoval po kancelářích a četl referáty těch druhých. Když se mě někdo zeptal na odbornou radu (na to jsem tam vlastně byl), poradil jsem. Když se mě někdo zeptal, co bych dělal za určitých zvláštních okolností, odpověděl jsem. Časem jsem dobře poznal všechny agenty, a když se objevili v kancelářích, společně jsme klábosili. Já měl čas vždycky. Když jsem si někdy vzal den volna a odjel na dostihy, nikomu to nevadilo. Občas mě napadlo, jestli si toho vůbec všimnou.

Čas od času jsem upozornil Radnora na to, že mě tam nemusí držet, když mě zřejmě platí jen za nicnedělání. Řekl pokaždé, že pokud jsem spokojený já, je on taky. Měl jsem pocit, že na něco čeká, ale když to nebyl můj odchod, tak jsem tedy opravdu nevěděl, co by to mohlo být. Tak takhle jsem proklepal v agentuře dva roky přesně na den, než jsem vkrácel do cesty Andrewsové kulce.

Sestra přišla zkontrolovat všechny hadičky a trubičky a změřit mi krevní tlak. Vypadala jako ze škatulky a byla šikovná. Usmála se, ale nepromluvila. Čekal jsem, jestli snad neřekne, že za dveřmi stojí moje vystrašená žena a ptá se na mě. Neřekla to. Moje žena nepřišla a nepřijde. Jestliže jsem si ji nedovedl udržet, když jsem byl ještě řádně naživu, proč by ji sem mělo dohnat to, že mi smrt stála málem u hlavy. Jenny. Moje žena. Ještě stále moje žena, navzdory tříletému odloučení. Lítost nám oběma nedovolila učinit poslední rozhodný krok k rozvodu; prošli jsme spolu obdobím vášně, radosti, sporů, hněvu až ke konečnému krachu. Zbývala jen lítost, a ta nestačila na to, aby ji za mnou přivedla do nemocnice. Viděla mě už mockrát v nemocnicích. Už v tom nebylo nic dramatického a moje ležící postava i s těmi trubičkami už na ni nemohla zapůsobit. Nepřijde, nezatelefonuje, nenapíše. A já jsem osel, protože si přeji, aby se ozvala.

Dny plynuly pomalu a pro mě ne moc příjemně, ale postupně odstranili všechny trubičky až na tu, co mi vedla do paže, a já se začal uzdravovat. Policie Andrewse nenašla, Jenny nepřišla. Radnorovy písařky mi poslaly hezké přání k uzdravení a nemocnice mi dala účet.

Jednou večer ke mně vklouzl Chico, ruce v kapsách, a šklebil se jako vždycky. Pěkně pomalu si mě prohlédl a zašklebil se pokud možno ještě víc.

„Radši ty než já, partáku,“ řekl.

„Jdi se vycpat.“

Zasmál se. Měl taky proč; dělal jsem tehdy za něho, protože měl schůzku s děvčetem, a z Andrewsovy kulky měl mít břichabol on a ne já.

„Andrews,“ řekl zamyšleně, „kdo by to byl řekl? Taková nachcípáná myš. Stejně, kdybys byl udělal to, co jsem ti říkal, zůstal schovanej v umývárně a pěkně tiše ho vyfotografoval s infračervenou, mohli jsme ho potom klidáčko sebrat a ty sis mohl válet zadek v kanceláři jako jindy a nemusel ses tady potit.“

„Jen nech na hlavě,“ řekl jsem, „co bys udělal ty?“

Uškříbl se: „Asi to samý. Byl bych si řekl, že na toho skrčka bude stačit, když s ním drobět zacvičíme; a von vyvalí, kdo ho poslal.“

„Jenže to teď nevíme.“

„Ne,“ vzdychl, „a starej kvůli tomu není zrovna moc roztomilej. Věděl, že kanceláře používám jako pasti, ale nemyslel si, že to bude fungovat, a teď, když se tohle stalo, nechce se mu to moc líbit. Dělá, co může, aby to celý ututlal. Říká, že místo malýho zlodějíčka mohli poslat bombu. A ještě k tomu Andrews rozflákal okno, když tam lezl, a já to asi budu muset cvakat. To se ví, že ten spratek malej neumí ani se šperhákem.“

„Já to okno zaplatím.“

„Jo,“ šklebil se od ucha k uchu, „to sem věděl, že řekneš, když se vo tom zmíním.“

Přecházel po pokoji a všechno si prohlížel. Moc tam toho k vidění nebylo.

„Co je v té flašce, co ti kape?“

„Nějaká výživa, pokud vím. Nedávají mi vůbec nic k jídlu.“

„Asi mají strach, že bys praskl.“

„Asi.“

Přecházel dál. „A to nemáš ani televizi? To by ti přeci muselo dělat dobře, kdyby ses mohl koukat, jak tam střílejí do jinejch vrtáků se skopovejma hlavama.“ Podíval se na teplotku v nohách postele. „Měls dnes ráno přes čtyřicet, řekli ti to? Myslíš, že to zabalíš?“

„Ne.“

„No, jak jsem slyšel, tak k tomu moc nechybělo. Říkal malej Jones, že podlaha v kanceláři byla zasviněná takovou spoustou krve, že by z toho byl aspoň kýbl jelit.“

Musím říct, že Jonesův smysl pro humor nebyl podle mého vkusu.

„Vrátíš se k nám?“ zeptal se Chico.

„Možná.“

Vzal provázek od rolety a začal na něm vázat uzlíčky. Díval jsem se na něho, na jeho tenkou postavu nabitou takovým množstvím energie, že mu dělalo potíže být chvíli v klidu. Musel marně trávit dvě noci na stráži v umývárně, než jsem ho vystřídal, a věděl jsem, že by takovou nečinnost nesnesl, kdyby neměl svou práci opravdu rád. Z Radnorových lidí byl nejmladší. Rylo mu myslím asi čtyřiačtyřicet let. Kdosi ho jako miminko v kočárku odložil u dveří policejní stanice; nikdo přesně nevěděl, kdy se vlastně narodil.

Chico často říkával, že kdyby mu policie nebyla prokázala tolik dobrodiní, byl by později určitě využil příležitosti, které se mu nabízely, a stal se delikventem. Nikdy nedosáhl předepsané výšky, aby se mohl stát řádným policistou. Dostat se k Radnorovi bylo to nejlepší, co ho mohlo potkat. Vedl si tam velmi dobře. Velice rychle mu to zapalovalo a nikdo neměl tak rychlé pohybové reakce jako on. Jeho koníček bylo judo a karate a kromě všech běžných hmatů a chvatů se také naučil všelijaké nečekané záludnosti. To, že byl tak malý, určitě nemělo žádný vliv na jeho výkonnost v zaměstnání.

„Jak pokračuješ s případem?“ zeptal jsem se.

„S kterým? Jo tak... s tím. No, co tě střelili, tak se zdá, že jim nějak ušla pára. Brintonovi od té doby nepišou žádný výhrůžný dopisy, ani mu netelefonují. Ten, co se na něj tlačil, zřejmě dostal vítr. V každém případě se cejtí vo moc bezpečnějc a tahá se vo honorář. Tak bych to vodhadl, že za pár dní už ho v noci za ručičku nikdo držet nebude. Já sem z toho v každým případě venku. Letím zejtra z Newmarketu do Irska a budu se dělit vo stáj s hřebcem za sto tisíc liber.“

Provádět doprovodní službu byla další práce, kterou jsem nikdy nedělal. Chico to měl rád a jezdil často. Byl velice žádaný, protože kdysi přehodil metrakového vetřelce přes dvoumetrovou zeď.

„Měl by ses vrátit,“ řekl najednou.

Překvapilo mě to. „Proč?“

„Já nevím,“ zašklebil se. „Je to vlastně blbost, když sám stejně houby děláš, ale všichni si nějak zvykli na to, že se vyskytuješ. Chybíš jim, miláčku, až by ses divil.“

„To si ze mne jasně utahuješ.“

„Jo...“ Rozvázal uzlíčky na provázku, pokrčil rameny a vrazil ruce do kapes. „Páni, z tohohle baráku se mi dělá nanic. Smrdí to tu teplou karbolou. Brr! Jak dlouho tu ještě budeš hnít?“

„Dobu,“ řekl jsem mírně, „přeji ti šťastnou cestu.“

„Tak ahoj.“ Kývl na mě a s úlevou se šinul ke dveřím. „Chceš něco? Myslím jako něco ke čtení nebo tak?“

„Ne, děkuji.“

„Tak nic... to seš celej ty, Side. Necficeš nic.“ Zašklebil se a odešel.

Nechtěl jsem nic. To jsem byl celý já, v tom byla ta potíže. Kdysi jsem měl, co jsem si na světě nejvíc přál, a ztratil jsem to navždycky. Pak už jsem nenašel nic, co bych mohl chtít. Koukal jsem do stropu a nechal čas plynout. Nepřál jsem si nic jiného než se zase postavit na nohy a nemít už pocit, jako bych snědl metrák nezralého angreštu.

Za tři týdny po střelbě mě navštívil tchán. Přišel pozdě odpoledne a přinesl s sebou malý balíček, který bez poznámky položil na noční stolek.

„Tak jak se ti daří, Side?“ Posadil se do křesla, hodil nohu přes nohu a zapálil si doutník.

„Už jsem více méně v pořádku. Brzy odtud vystřelím.“

„Tak je to dobré. A plány máš...“

„Nemám žádné.“

„Nemůžeš se vrátit do práce bez nějaké... hm... zotavené,“ poznamenal.

„To máš asi pravdu.“

„Možná že bys raději někam na jih,“ pečlivě si prohlížel doutník. „Ale já bych byl rád, kdybys chtěl být nějaký čas se mnou v Aynsfordu.“

Hned jsem neodpověděl.

„Bude...“

„Ne, nebude tam. Odjela do Athén k Jill a Tonymu. Včera jsem ji vyprovodil, nechá tě pozdravovat.“

„Děkuji,“ řekl jsem suše.

Nevěděl jsem, mám-li být rád nebo nerad, že se nesetkám se svou ženou. Taky jsem si nebyl jist, jestli celá cesta k sestře Jill nemá diplomatický ráz, jako Tonyho zaměstnání na vyslanectví.

„Přijedeš? Paní Crossová se o tebe výtečně postará.“

„Dobře, Charlesi, děkuji ti. Na nějaký čas rád přijedu.“

Držel doutník v zubech, mhouřil oči před kouřem a vytáhl diář.

„Tak počkej: řekněme, že bys odtud odešel tak asi za týden... Nemá smysl spěchat, dokud nejsi v pořádku..., to by tedy bylo dvacátého šestého... řekněme, že bys k nám přijel od neděle za týden, budu celý den doma. Hodí se ti to tak?“

„Jistě, budou-li s tím páni doktoři souhlasit.“

„Tak dobře.“ Zapsal si to, odložil diář, vyndal doutník opatrně z úst a usmál se na mě s obvyklým nevyzpytatelně prázdňným pohledem. Seděl tam tak samozřejmě v pěkném tmavém obleku, Charles Roland, admirál Královského námořnictva ve výslužbě, muž, který zdaleka nevypadal na svých šestašedesát let.

Na fotografiích z války byl vysoký, rovný, skoro kostnatý, s vysokým čelem a hustými tmavými vlasy. Čas mu vlasy postříbřil, zvýšil čelo a přidal mu na váze tam, kde to nebylo na škodu. Většinou měl okouzující chování, ale občas byl panovačný a nepříjemný. Užil jsem bohatě obojího.

Usadil se pohodlně v křesle a zvolna se rozhovořil o dostizích.

„Co si myslíš o novém steeplu v Sandownu? Nevím jak ty, ale já si myslím, že to zajistili dost nešťastně. Za stávajících podmínek budou mít příliš malou návštěvu, a jestli nakonec ještě DeviFs Dyke nepoběží, tak to bude pro publikum nepřitažlivě par excellence.“

Začal se zajímat o koně teprve před několika lety, ale nedávno ho moc potěšilo, když byl na dvou dostizích navržen za rozhodčího. Když jsem tak poslouchal, s jakou lehkostí a informovaností hovoří o dostizích a jak samozřejmě používá dostihové hantýrky, v duchu jsem se bavil. Dobře jsem si pamatoval, jak na něj před lety zapůsobilo, že se Jenny zasnoubila s žokejem, jaký měl ke mně odpor jako k budoucímu zeti, jak se nedostavil na naši svatbu a jak tvrdě a dlouho dával najevo svůj nesouhlas, skoro se mnou slovo neztratil a sotva se na mě i jen podíval.

Myslel jsem si tehdy, že je to čiré snobství, ale tak jednoduché to nebylo. Jistě si myslel, že pro něho nejsem dost dobrý, ale ne proto (nebo ne hlavně proto), že jsem neodpovídal příslušným třídním nebo společenským požadavkům. Pravděpodobně bychom si nikdy nebyli porozuměli, a tím méně se naučili mít jeden druhého rádi, kdyby nebylo jednoho deštivého odpoledne a jedné partie šachu.

Přijeli jsme tehdy s Jenny do Aynsfordu na jednu z našich trapných návštěv. Jedli jsme rostbíf téměř v úplném tichu, Jennin otec koukal nezdvořile z okna a bubnoval prsty na stole. Rozhodl jsem se, že už tam nepojedu. Měl jsem toho dost. Ať ho Jenny navštěvuje sama.

Po obědě řekla, že si potřebuje probrat knížky, když teď máme novou knihovnu, a odešla nahoru. Charles Roland a já jsme se s nechutí dívali jeden na druhého. Odpoledne se zdálo nekonečně dlouhé a do zahrady nebo do parku nebylo možné utéct, protože venku lilo.

„Hrajete šachy?“ Zeptal se znuděně a zřejmě očekával zápornou odpověď.

„Pravidla znám,“ řekl jsem.

Pokrčil rameny a zřejmě si myslel, že hra bude míň namáhavá než konverzace; přinesl šachovnici a pokynul mi, abych si sedl proti němu. Je jinak dobrý hráč, ale tehdy odpoledne se nudil, měl špatnou náladu a nesoustředil se; porazil jsem ho brzy. Nemohl tomu uvěřit. Seděl, koukal na šachovnici a hrál si s poslední figurkou, kterou jsem ho dostal.

„Kde jste se učil?“ zeptal se konečně a díval se stále dolů.

„Z knihy.“

„Hrál jste hodně?“

„Ne, ne moc často. Tu a tam. Hrál jsem ale s dobrými hráči.“

„Hm.“ Odmlčel se. „A zahrál byste si ještě?“ Hrálí jsme. Byla to dlouhá partie a končila patem, při kterém na šachovnici skoro nic nezbylo. Za čtrnáct dní zavolał a pozval nás, abychom přijeli příště na dva dny. To byla první olivová ratolest. Pak jsme do Aynsfordu jezdili častěji a s větší ochotou. Hrálí jsme s Charlesem občas šachy, oba jsme vyhrávali a prohrávali asi tak nastejno a Charles čas od času zkusmo zajel na dostihy. Je paradoxní, že od té doby náš vzájemný respekt vzrostl tak, že

dokonce přežil i fiasko mého manželství s Jenny a Charlesův zájem o dostihy se každým dalším rokem prohluboval a vzrůstal.

„Včera jsem byl v Ascotu.“ Odklepl si popel z doutníku. „Sešlo se tam toho dost, když uvážíš, jaké bylo počasí. Vypil jsem skleničku s tím handicaperem, Johnem Paganem. Příjemný člověk. Byl velice spokojený sám se sebou, protože po dostihu na tři míle byl vznesen protest - zcela jasné křižování dráhy před cílem. Carter přísahal, že si nemohl pomoci, že mu kůň bočil, ale jemu nemůžeš věřit ani slovo. Rozhodčí to nicméně od něj vzali. Co taky mohli dělat jiného. Wally Gibbons byl vynikající v handicapových překážkách, ale pak pěkně zpackal ročky.“

„Má moc těžkou ruku na ročky.“

„Ale je to krásná dráha.“

„Stoprocentní.“ Ze žaludku se mi rozlila vlna slabosti po celém těle. Nohy se mi pod dekou třáslly. To se stávalo každou chvíli. Bylo to k vzteku.

„Jsem rád, že Ascot patří královně a že ho parceláři nemohou ohrozit.“ Usmál se.

„Ano, jistě.“

„Jsi unavený,“ řekl najednou. „Moc jsem se tu zdržel.“

„Nejsem,“ bránil jsem se. „Opravdu, je mi prima.“ Zhasil nicméně doutník a vstal. „Znám tě příliš dobře, Side. To, co ty myslíš svým, je mi prima, se vůbec nekryje s představou normálních lidí. V každém případě, kdybys od neděle za týden nebyl natolik v pořádku, abys mohl jet do Aynsfordu, de) mi, prosím, vědět. Jinak se tam uvidíme.“

„Dobře. Spolehni se.“

Odešel a ponechal mě úvahám o tom, jak zatraceně rychle na mě padá únava. Musí to být věkem, říkal jsem si s úšklebkem, stárím jedenatřiceti let. Opotřebovaný, unavený, otlučený Sid Halley, chudák starý. Šklebil jsem se do stropu.

Přišla sestra vyřídit večerní záležitosti.

„Dostal jste balíček,“ řekla veselým tónem, jako by mluvila s debilním dítětem, „nepodíváte se do něho?“ Zapomněl jsem.

„Chcete, abych vám to rozbalila, totiž, jestli vám třeba nedělá potíže ta vaše ruka, když otevíráte balíčky?“

Snažila se být vlídná. „Ano, děkuji,“ řekl jsem.

Rozřízla nůžkami obal a rozpačitě se zadívala na tmavou štíhlou knížku, kterou našla uvnitř.

„Myslíte, že to je opravdu pro vás? Tohle nevypadá jako knížky, které lidi nosí pacientům do nemocnice.“

Podala mi knihu do pravé ruky a já si přečetl název vyražený zlatými písmeny na vazbě. Stručný nárys zákona o akciových společnostech.

„Můj tchán to tu nechal úmyslně. Je to pro mě.“

„Aha, já si jenom myslela, že pro lidi, kteří nemohou jíst hroznové víno a tak, musí být těžké přemýšlet.“ Kutila něco kolem mé postele, šikovná a trochu generálská, a konečně mě nechala zase o samotě.

Stručný nárys zákona o akciových společnostech. Prolistoval jsem několik stránek; skutečně to byla kniha o podnikání, nabitá právníckými formullemi. Beletrie pro nemocného to tedy nebyla. Odložil jsem knihu na noční stolek.

Charles Roland byl neobyčejně chytrý člověk a rád svou inteligenci uplatňoval. Když si mě Jenny vybrala za muže, nevalil Charlesovi ani tak můj původ, jako to, že dceřinu volbu považoval za ústup od tradičně vysoké duševní úrovně rodu. Sám se nikdy s žádným žokejem nesetkal, závodění neměl rád a předpokládal, že každý, kdo se něčím takovým zabývá, je buď podvodník nebo debil. Přál si, aby si jeho dcery vybraly inteligentní muže. Vznesený původ a bohatství považoval za méně důležité, protože především chtěl mít zetě, s kterými by se mohl s potěšením stýkat. JIH mu udělala radost, když si vzala Tonyho, a Jenny ho zklamala, když si vybrala mě. Tak se mu to aspoň jevilo, než zjistil, že jsem aspoň schopen s ním tu a tam hrát šachy.

Protože jsem věděl, jak Charles uvažuje a jedná, bylo mi jasné, že knížku nepřinesl náhodou a nenechal ji ležet omylem. Chtěl, abych ji četl s nějakým zcela určitým cílem, a zřejmě to časem mělo být ku prospěchu buď mně nebo jemu. Chtěl mě snad vmanévrovat do podnikání, když jsem se neosvědčil v agentuře? Ta kniha byla pokyn, pokyn k něčemu zcela určitému.

Zopakoval jsem si znovu všechno, o čem hovořil, a snažil se najít nějakou nárážku. Dost urputně trval na tom, abych jel do Aynsfordu. Poslal Jenny do Athén. Hovořil o dostizích, o novém dostihu v Sandownu, o Ascotu, o Johnu Paganovi, Carterovi, Wallym Gibbonsovi... to všechno nic neříkalo, nemohl jsem zaboha přijít na nějakou spojitost se zákony podnikání.

Vzdychl jsem a zavřel oči. Moc dobře mi nebylo. Ostatně, knížku číst nemusím, ani se nemusím honem rozjet, kam Charles ukáže. Ale nakonec - proč ne. Neměl jsem nic jiného v plánu. Rozhodl jsem se, že se přece jen pustím do té nezáživné „povinné školní četby“. Ale až zítra. Možná.

2

Za čtyři dny po příjezdu do Aynsfordu jsem po odpoledním odpočinku sešel dolů a našel Charlese, jak se noří do dvou velkých beden stojících uprostřed haly. Všude kolem dokola na podlaze byly spousty dřevitě vlny, bílé a kudrnaté, a na stole ležely pečlivě urovnané první úlovky, které vytáhl z beden. Vypadaly jako obyčejné kamení.

Zdvihl jsem jeden kousek. Na jedné straně byla vybroušená hladká ploška a dole byl úhledný štítek, na kterém bylo napsáno „Porfyr“, a pod tím „Carverova mineralogická společnost“.

„Nevěděl jsem, že se vášnivě zajímáš o kameny.“ Uštědřil mi jeden ze svých nicneříkajících pohledů, který zdaleka neznamenal, že mě neslyšel nebo mi nerozuměl. Nehodlal jenom nic vysvětlovat.

„Chystám se na ryby,“ řekl a vnořil ruku do bedny.

Tak tedy to kamení byla návnada. Položil jsem porfyr a zdvihl jiný kus. Byl malý asi jako do krychle vyříznuté vajíčko a krásný, čistý a průhledný jako sklo. Na štítku bylo stručně napsáno „Skalní krystal“.

„Jestli chceš mermomocí dělat něco prospěšného, můžeš psát na prázdné štítky (jsou na mém psacím stole), co se jak jmenuje, pak odlepiš štítky mineralogické společnosti a

místo nich přilepíš ty nové. Staré štítky ale schovej, budeme je tam zase muset dát, až tohle všechno budu vracet.“

„Dobře,“ přikývl jsem.

Další kus, který jsem vzal do ruky, byl plný zlata.

„Jsou cenné?“ zeptal jsem se.

„Některé ano. Je tu někde katalog. Řekl jsem ale v té společnosti, že tady budou v bezpečí. Oznámil jsem jim, že budu mít v domě soukromého detektiva, který je ohlídá.“

Zasmál jsem se a začal jsem podle seznamu psát nové štítky. Než se krabice vyprázdnila, kameny se již nevešly na stůl a začaly se kupit na podlaze.

„Venku je ještě jedna bedna,“ poznamenal Charles.

„Ne!“

„Sbíráám kameny,“ prohlásil důstojně, „a ty koukej, aby sis to pamatoval. Sbírám je léta! Léta! Jasně?“

„Sbírááš je léta,“ souhlasil jsem, „jsi odborník. Člověk, který strávil život na moři, samozřejmě musí být odborník na kamení.“

„Mám přesně jeden den na to, abych se je všechny naučil,“ usmíval se Charles. „Doručili je později, než jsme měli domluveno. Zítřejší večer to musím umět bez chyby.“

Přinesl další várku, podstatně menší, ale zato ověřenou důležitě vyhlížejícími pečeti. Uvnitř bedny byly nebroušené drahokamy, každý připevněný na malém černém stojánku. Cena kamenů brala člověku dech. Carverova společnost to zřejmě s tím detektivem musela brát vážně. Kdyby byli tušili, v jakém jsem zdravotním stavu, nebyli by své kameny pustili z ruky.

Pokračoval jsem v práci na nálepkách a Charles si při tom mumlal názvy kamenů jako zaříkávadlo. „Chrysopras, avanturin, achát, onyx, chalcedon, tygří oko, karneol, citrín, růženín, plasma, basanit, jaspis, rohovec. Proč jsem si s tím ksakru vůbec začínal!“

„Jo, proč?“

Zně mě obdařil tím prázdným pohledem. Nehodlal nic vysvětlovat. „Můžeš mě z nich vyzkoušet,“ řekl.

Kus po kuse jsme odnesli kameny do jídelny. Tam jsem zjistil, že ze zasklených skříní po obou stranách krbu zmizely všechny v kůži vázané knihy klasiků.

„Uložíme je až potom,“ řekl Charles a na desku obrovského jídelního stolu položil silnou plstěnou pokrývku. „Zatím je můžeš dávat sem.“ Naskládali jsme všechny kameny na stůl a Charles začal obcházet kolem a učil se je nazpaměť. Bylo jich všeho všudy padesát. Za chvíli mě požádal, abych ho vyzkoušel; zapletl se ale, a polovičku názvů zapomněl. Bylo těžké se to naučit, protože řada kamenů vypadala skoro k nerozeznání stejně.

Charles vzdychl. „Je nejvyšší čas něčeho se napít, a ty abys šel do postele.“ Šel napřed do malého obývacího pokoje, kterému občas říkal „kajuta“, a nalil nám oběma tvrdé brandy. Zdvihl skleničku a s potěšením ochutnal. Bylo na něm vidět potlačované vzrušení a v nevyzpytatelných očích měl jiskru. Upíjel jsem brandy a začínal jsem být zvědavý, co má za lubem.

„Očekávám na sobotu a neděli několik hostů,“ řekl jako mimochodem a přimhouřenýma očima si prohlížel skleničku. „Pana Rexe van Dysarta s paní, pana Howarda Kraye s paní a sestřenicí Violu, ta bude dělat hostitelku.“

„Staří přátelé?“ zamumlal jsem; do té chvíle jsem totiž znal jen Violu.

„Ne zvlášť,“ řekl lehce. „Přijedou zítřejší před večerem. Pak tě představím.“

„Budu ale lichý... půjdu nahoru, než přijdou, a celou sobotu a neděli se budu pokud možno držet stranou.“

„Ne,“ řekl ostře a trochu příliš důrazně. Překvapilo mě to. Pak mi konečně došlo, že všechno, co podnikal s kameny i to, že mě sem pozval na zotavenou, bylo částí plánu, ve kterém šlo o to, abych se setkal s jeho hosty. Mně nabídl pana van Dysarta nebo pana Kraye a jednomu z nich kameny. Návnadu jsme spolklí oba. Rozhodl jsem se, že zkusím trochu zatáhnout za vlasec. Zajímalo mě, jak odhodlaný je rybář držící prut.

„Bude mi líp nahoře. Víš, že nemůžu jíst normální jídlo.“ Moje dieta pozůstávala z brandy, hovězího bujónu a sterilizované stravy pro kosmonauty. To byla jediná potrava, která se snášela s poškozenými částmi mého zažívacího traktu.

„Při večerě se lidé nejvíce uvolní... víc mluví, líp je poznáš.“ Snažil se, aby to neznělo jako přemlouvání.

„Budpu si s tebou povídat úplně stejně, když u toho nebudu... dokonce ještě víc. A taky bych těžko snášel pohled na vás, jak se vrháte na bifteky.“

Řekl přemítavě: „Ty sneseš všechno, Side. Mohlo by to být pro tebe zajímavé. Zaručeně se nebudeš nudit, to ti slibuji. Ještě jedno brandy?“

Zavrtěl jsem hlavou, ale ustoupil jsem, „Tak dobře, přijdu na večer, když si to přeješ.“

Na zlomek vteřiny bylo znát, jak se mu ulevilo. Dovedl se ovládat, chytrák. Usmál jsem se na něho a on uhádl, že jsem ho celou tu dobu jen napínal.

„Jsi zmetek,“ řekl.

Od něho to byla lichotka.

Z tranzistoru u mé postele zněly ranní zprávy a já zvolna dojídal snídani, šálek kaše pro kosmonauty. „Dostihové dny, které se měly konat dnes a zítra v Seabu-ry, musely být odloženy,“ říkal hlasatel. „Včera v pozdním odpoledni došlo k havárii cisternového vozu s chemikáliemi na silnici křižující závodní dráhu. Došlo k značnému poškození dráhy a po ohledání místa nehody dnes ráno museli rozhodčí s politováním konstatovat, že dráha není pro závod způsobilá. Je však naděje, že škodu bude možno napravit do příštích dostihů, plánovaných na tomto závodistišti za čtrnáct dní. Podrobnější zprávu uslyšíte později. A nyní jaké bude počasí zítra...“

Ubohý Seabury, říkal jsem si, stále se s něčím potýká. Před rokem tam vyhořely stáje večer před dostihem. Náhradní stáje nebylo možné postavit přes noc a Národní honební výbor po konzultaci s Radnorem rozhodl, že ustájit koně v blízkém okolí bez předchozího prověření soukromých stájí by bylo spojeno s příliš velkým rizikem; dostihy musely být tehdy také odloženy.

V Seabury byla hezká dráha, dlouhý okruh s velkými oblouky, jenže na jaře došlo na dráze k další nepříjemné nehodě; v průběhu dostihu se propadl kanál procházející pod povrchem dráhy. Jeden z koní se do kanálu probořil do hloubky osmnácti palců a zlomil si přední nohu.

Ve skrumáži byl těžce zraněn další kůň a jeden jezdec utrpěl těžký otřes mozku. Samozřejmě, že se na mapách

závodiště nenašel sebemenší náznak, že by nějaký podpovrchový kanál existoval. Slyšel jsem potom trenéry, jak se dohadovali, jestli třeba na dráze není víc takových starých kanálů připravených zhroutit se bez jakékoli výstrahy. Funkcionáři samozřejmě přísahali, že tam žádné další kanály nejsou.

Ještě chvíli jsem ležel a snil s otevřenýma očima. Představoval jsem si, jak jedu v Seabury, a toužil jsem zbytečně, beznadějně a bolestně po tom, aby se mi to ještě někdy splnilo.

Na dveře zaklepala paní Crossová a vstoupila. Byla to taková tichá nevůravá myška, s měkkými hnědými vlasy a šedozelenýma očima; nepatrně šilhala. Ačkoli vypadala zcela neprůbojně a zřídka kdy promluvila, s pomocí neviditelného pluku pomocného personálu z vesnice vedla celý dům naprosto dokonale. Pod jejím vedením vše fungovalo jako na drátkách. Já jsem si u ní cenil také to, že v domě mého tchána pracovala teprve krátce a byla proto nezaujatá, pokud šlo o Jenny a o mě. Předchůdkyně paní Crossové mou ženu fanaticky milovala; té bych nebyl důvěroval ani za mák. Klidně by mi asi dokázala přimíchat do hovězího vývaru otrušík.

„Admirál se nechá ptát, jestli je vám dnes dobře, pane Halley?“ řekla důstojně paní Crossová, když skládala nádoby od snídaně.

„Děkuji, je mi docela dobře.“

„Říkal, jestli byste v tom případě nebyl tak laskav a nepřišel za ním do jídelny.“

„Kameny?“

Maličko se na mě usmála. „Vstával dnes ráno ještě dřív než já a sám si udělal snídani. Mám mu říct, že přijдете dolů?“

„Bud'te tak hodná.“

Když odešla a já se pomalu začal oblékat, zazvonil telefon. Zanedlouho potom přišel Charles nahoru.

„To byla policie,“ řekl stručně a zamračil se, „zdá se, že našli nějakou mrtvolu a chtějí, abys tam jel a identifikoval ji.“

„Čí mrtvolu, proboha?“

„To mi nepověděli. Říkali, že pro tebe ihned pošlou vůz. Mám dojem, že sem volali jen tak namátkou v naději, že jim řeknu, kde by tě mohli najít.“

„To bude nějaký omyl, nemám přece žádné příbuzné.“

Pokrčil rameny. „To se zřejmě brzy dozvíme. Pojd' teď dolů a vyzkoušej mě. Myslím, že už jsem se to konečně nabífloval.“

Sešli jsme do jídelny; skutečně to uměl. Odříkal všechny názvy bez jediné chybičky. Změnil jsem pak naschvál pořadí kamenů, ale nespletl jsem ho. Usmíval se a byl sám se sebou velmi spokojen.

„Do písmene bez chyby,“ řekl. „Teď je můžeme uložit na policičky. Uložíme tam aspoň ty, které nejsou příliš drahocenné, drahokamy dáme do knihovny, v obývacím pokoji, do té s těmi záclonkami.“

„Bylo by jim líp v trezoru.“ Totéž jsem říkal už předešlý večer.

„Dnes v noci jim bylo docela dobře na stole v jídelně, navzdory tvým obavám.“

„Jako soukromý detektiv doporučuji trezor.“

Zasmál se. „Víš zatraceně dobře, že žádný trezor nemám. Ve funkci soukromého detektiva můžeš ale celý ten krám dnes v noci řádně hlídat. Strč si je třeba pod polštář, co říkáš?“

„O. K.,“ přikývl jsem.

„Myslíš to vážně?“

„No tak docela ne..., tlačily by.“

„Zatraceně...“

„Ale měly by být nahoře, buď u tebe, nebo u mě. Některé kameny mají skutečně velkou cenu. Musel jsi pojišťovně zaplatit velkou prémii.“

„Ehm... ani ne.“ Přiznal se Charles. „Zaručil jsem se, že pokud by se cokoli ztratilo nebo poškodilo, tak to nahradím.“

Vytřeštil jsem na něj oči. „Poslyš, ty jsi sice bohatý, ale... jsi úplný cvok. Okamžitě dej všechny kameny pojistit. Máš vůbec nějakou představu, jakou mají jednotlivé kusy cenu?“

„Abych pravdu řekl, nemám... ne. Já se na to nezeptal.“

„Očekáváš, že ti sem přijde na návštěvu sběratel; bude přece jistě předpokládat, že si pamatuješ, kolik jsi za co zaplatil, ne?“

„Na to jsem už myslel,“ přerušil mě, „zdědil jsem sbírku po vzdáleném bratranci; to vysvětlí můj nedostatek odborných znalostí, jak pokud jde o cenu a hodnotu, tak také pokud jde o naleziště a výskyt kamenů.“

„To je v pořádku. Teď ale v každém případě ihned zavolej Carverovu nadaci a zjisti, jakou mají kameny cenu. Pak se spoj okamžitě s pojišťovnou. Jsi příliš poctivý, to je ta potíž, Charlesi. Ostatní lidé tak poctiví nejsou. Uvědom si, že teď žiješ v tvrdé realitě a ne v Královském námořnictvu.“

„Dobře, dobře,“ řekl vlídně, „já tě poslechnu.“

Šli k telefonu a já začal rovnat kusy kamenů na policičky v knihovně. Sotva jsem jich ale pár nastěhoval, zazvonil někdo u domovních dveří. Paní Crossová šla otevřít a za chvíli mi přišla říct, že je tam nějaký policista a chce se mnou mluvit.

Vstrčil jsem svou deformovanou ruku do kapsy (dělal jsem to vždycky, když jsem se měl setkat s cizím člověkem) a šel jsem do haly. Stál tam vysoký, statný mladý člověk v uniformě a bylo vidět, že se usilovně snaží, aby na něm nebylo znát, jak mu imponuje vznešené prostředí, ve kterém se ocitl. Znal jsem ten pocit.

„Jde d toho mrtvého?“ zeptal jsem se.

„Ano, pane. Myslím, že už vás informovali.“

„Kdo je to?“

„Já nevím. Mě jenom pro vás poslali.“

„Aha... a kde je to?“

„V lese u Eppingu, pane Halley.“

„Ale to je na míle daleko!“

„Ano, pane,“ přikývl a trochu se zasmušil.

„A víte jistě, že potřebují právě mě?“

„Ano, zcela jistě, pane Halley.“

„No tak dobře. Sedněte si zatím na minutku, já si jen obléknu kabát a řeknu, kam odjízďím.“

Policista málo řadil a jeho způsob jízdy mě trochu unavoval. Z Aynsfordu, který leží západně od Oxfordu, nám to do eppingského lesa trvalo dvě hodiny a na mne to

bylo trochu moc. Konečně jsme ale dojeli na křižovatku, kde na nás čekal jiný policista na motocyklu a vedl nás dál po klikaté okrese. Kolem dokola byl hluboký les, vypadal holý a pochmurný v tom šedém, deštivém dni. Za poslední zatáčkou, kterou jsme projeli, stály dva osobní vozy a jedna dodávka. Motocyklista zastavil a seskočil a já s policistou jsme vystoupili z vozu.

„Čas 12.15,“ poznamenal motocyklista a podíval se na hodinky. „Máte zpoždění. Pohlaváři tu už čekají dvacet minut.“

„Na dálnici byl strašný štrůdl,“ bránil se můj řidič.

„Tak sis měl pustit sirénu,“ zašklebil se motocyklista. „Pojďte. Je to úmhle směrem.“

Vedl nás po sotva znatelné pěšince do lesa. Hnědé, zetlelé listí nám šustilo pod nohama. Asi po půl míli jsme došli ke skupině mužů stojících kolem plátěné zástěny. Podupávali nohama, aby se zahřáli, a mluvili tlumenými hlasy.

„Pan Halley?“ jeden z nich, vysoký, příjemně a energicky vyhlížející muž mi potřásl rukou a představil se jako vrchní inspektor Cornish. „Omlouváme se za to, že jsme vás vytáhli takhle daleko, ale potřebujeme, abyste se podíval na... hm... pozůstatky..., než s nimi pohneme. Ale měl bych vás varovat, je to dost hrozný pohled.“ Otrásl se dočista přirozeně.

„Kdo je to?“ zeptal jsem se.

„To právě doufáme, že nám s konečnou platností řeknete vy. Myslíme si..., ale radši vás nebudu ovlivňovat, než nám sám řeknete, co si myslíte. Tak co, jdeme?“

Přikývl jsem. Dovedl mě za zástěnu.

Byl to Andrews. Aspoň to, co z něho zbylo. Musel tam ležet už dlouho a lesním mrchažroutům zřejmě chutnal. Bylo mi jasné, proč policie chtěla, abych ho viděl in situ. Jakmile s ním pohnou, rozpadne se.

„Tak co?“

„Tom Andrews,“ řekl jsem.

„Jste si tím jist? Určitě?“

„Ano.“

„Nejsou tri jenom jeho šaty?“

„Ne. Tvar vlasové hranice. Odstálé boltce. Nezvykle zaokrouhlený helix, protáhlé lalůčky. Krátké, u kořene nosu husté obočí. Ploché palce, příčné bílé skvrny na nehtech. Chlupy na hřbetech prvních dvou článků prstů.“

„Dobře,“ řekl Cornish. „Myslím, že tohle je zcela průkazné. Provedli jsme samozřejmě předběžnou identifikaci dost brzy podle šatů - byly popsány podrobně v seznamu hledaných osob. V dalším vyšetřování jsme ale dostávali samé negativní zprávy. Zdá se, že nemá žádné příbuzné, a nikdo si nepamatuje, že by měl nějaké zvláštní znamení - tetování, jizvy po zranění, po operaci, a pokud víme, nikdy nebyl u zubaře.“

„Bylo moudré, že jste si tohle všechno zjistili dřív, než ho předáte patologovi,“ poznamenal jsem.

„Byl to vlastně patologův nápad.“ Usmál se.

„Kdo ho našel?“ zeptal jsem se.

„Nějací kluci. Mrtvolu většinou najdou nějací kluci.“

„Kdy?“

„Před třemi dny. Ale zřejmě tu musel ležet celé týdny. Pravděpodobně zemřel krátce po tom, co vás postřelil.“

„Ano. Má ještě pistoli v kapse?“

Cornish zavrtěl hlavou. „Není po ní ani stopy.“

„A vy ještě nevíte, na co zemřel?“

„Ne, zatím ne, ale teď se do toho můžeme dát, když jste ho identifikoval.“

Za zástěnou nás vystřídali dva muži s nosítky. Nezavídal jsem jim.

Cornish šel se mnou zpátky na silnici a kousek za námi můj řidič. Šli jsme celkem pomalu a povídali si o Andrewsovi; mně ale těch osm set yardů připadalo jako osm mil. Na veselé toulky přírodou jsem zřejmě nebyl dost fit.

Když jsme došli k zaparkovaným vozům, pozval mě na oběd. Vysvětlil jsem mu, jakou musím držet dietu, a navrhl jsem, že bychom se mohli raději něčeho napít.

„Výborně,“ řekl. „Myslím, že nám oběma by teď sklenička neuškodila.“ Ukázal hlavou směrem k Andrewsovi. „Kousek dál po silnici je dobrá hospoda. Ať váš řidič jede za mnou.“

Nastoupil do vozu a my jeli za ním.

V baru mě vyzbrojili dvojím brandy s vodou a jemu přinesli whisky a sendviče. Seděli jsme u černého dubového stolu na židlích s kretonovými potahy, kolem nás na zdech visely rytiny koní, lovecké rohy a staré cínové nádoby.

„Je to zajímavé, že jsme se takhle setkali,“ povídal Cornish mezi jídlem. „Viděl jsem vás mockrát jet. Před léty jste mi vyhrál spoustu peněz. Na starém závodisti v Dunstablu, ještě než ho rozprodali na parcely, jsem snad nevynechal ani jedny dostihy. Teď se na koníčky dostanu málokdy, mám to všude moc daleko. Tak na dvě hodinky odpoledne teď není kam zajet.“ Zašklebil se vesele a pokračoval. „V Dunstablu jste ním několikrát dopřál výbornou podívanou. Pamatujete se na závěr v té mrtvé jízdě, když jste jel Brushwooda?“

„Pamatuji,“ řekl jsem.

„Tenkrát jste koně doslova donesl do cíle.“ Ukousl další sousto. „Nikdy jsem neviděl publikum tak fandit. Ne, to je fakt, vy jste byl někdo. Škoda, že jste toho musel nechat.“

„Ano...“

„Při steeplu asi stejně s tím rizikem musíte počítat. Na každého dřív nebo později čeká vážná nehoda, která ho přinutí odejít.“

„To je pravda.“

„Kde vy jste to nakonec koupil?“

„Ve Stratfordu nad Avonou. V květnu to byly dva roky.“

„Zatracená smůla,“ soucitně potřásl hlavou.

Usmál jsem se. „Do té doby mi to ale dost vycházelo.“

„To bych řekl.“ Udeřil dlaní do stolu. „Před třemi léty o svátcích jsem vzal manželku do Kemptonu...“ a rozpovídal se s velkým gustem o závodech, na kterých byl. Projevil se jako opravdový nadšenec; bez lidí jako on by dostihy vůbec nemohly existovat. Neochotně dopil whisky a podíval se na hodinky. „Musím zpátky. Jsem ale rád, že jsme se takhle sešli. Osud je stejně zvláštní, vidíte? Jistě jste si nikdy nepomyslel, když jste ještě rajtoval, že se jednou osvědčíte v našem oboru.“

„Jak to myslíte, že se osvědčím?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Jak? No přece třeba Andrews. Popis jeho šatů, který jste udal, když vás postřelil. Nebo jak jste ho dnes identifikoval. Zcela profesionální. Výborné.“ Usmál se.

„Není příliš profesionální nechat se postřelit,“ podotkl jsem.

Pokrčil rameny. „To by se mohlo stát každému, to mi verte..., s tím si nelamte hlavu.“

Řidič se mnou kodrcal zpátky do Aynsfordu a já se usmíval při pomyslení, že mne někdo může považovat za dobrého detektiva. Že jsem dovedl provést popis a identifikaci, to se dalo snadno vysvětlit: četl jsem si přece ve spisech pohřešovaných osob. Chlapi z party bývalých policistů, kteří popisy shromažďovali, věděli, z čeho při identifikaci vyjít. Sledovali například uši a ruce, ne však barvu vlasů nebo to, jestli dotyčná osoba nosila brýle nebo vousy. Jeden z policistů mi svého času vyprávěl, že paruky, vousy, vycpávání tváří nebo různé používání kosmetiky na něho vůbec nemohlo zapůsobit, protože se na takové detaily ani nedíval. „Uši a prsty,“ říkal, „ty nikdo nemůže zamaskovat. Ani to nikoho nenapadne. Drž se uší a prstů a nemůžeš nic pokazit.“

Z Andrewse toho moc víc nezbylo než uši a prsty a to, co zbylo, nevypadalo moc esteticky.

Řidič mě vysadil u zadních dveří Charlesova domu. Sel jsem chodbou do haly, a když jsem došel ke schodům, objevil se Charles ve dveřích obývacího pokoje.

„Nazdar, myslel jsem si, že to jsi ty. Prosím tě, pojď se na něco podívat.“

Negochotně jsem se pustil zábradlí a šel za ním.

„Podívej se,“ ukázal. Uvnitř knihovny byla připevněna zářivka, která osvětlovala drahokamy. Světlo probouzelo kameny k třípytivému životu. Otevřené dveře knihovny s červenými hedvábnými záclonami vypadaly jako krásný rám. Řekl jsem Charlesovi, že to je efektní.

„To jsem rád. Světlo se automaticky rozsvítí, když se otevrou dveře knihovny... prima, co?“ Zasmál se. „A už můžeš být klidný. Jsou pojištěné.“

„To je dobře.“

Zavřel dveře knihovny a světlo zhaslo. Červené záclony diskrétně skryly poklady na poličkách. Otočil se ke mně a řekl vážnějším hlasem. „Čí to byla mrtvola?“

„Andrews.“ -

„Je to ten muž, který tě střelil? To je zvláštní. Sebevražda?“

„Ne, myslím že ne. Zbraň tam nenašli.“

Rychle mi přisunul židli. „Milý Side, sedni si, prosím tě, sedni si. Vypadáš jako s... hm... vypadáš trochu utahaně. Neměls jezdit tak daleko. Dej si nohy nahoru, přinesu ti něco k pití.“ Pobíhal kolem mne jako kvočna a postupně mi snesl vodu, brandy a nakonec hovězí vývar od paní Crossové. Sedl si proti mně a díval se, jak jím polévku.

„Dá seto jíst?“

„Naštěstí ano.“

„Dostávali jsme to jako děti, vždycky jednou týdně. Byl to takový obřad. Tatínek pokaždé vypil zbytek z mísy. Všichni jsme bujón měli moc rádi; teď jsem ho už léta neochutnal.“

„Chceš trochu?“ Podal jsem mu šálek.

„Ano. Je to dobré. Připadám si jako před šedesáti lety...“ Vrátil mi šálek, přátelsky se usmál a usadil se po hodině na

židli. Vyprávěl jsem mu potom o Andrewsovi a o pokročilém stavu rozkladu, v jakém ho našli.

„To skoro vypadá na vraždu,“ řekl pomalu.

„Nepřekvapilo by mě to. Byl mladý a zdravý. Není moc pravděpodobné, že by šel, ulehl v lese a klidně zemřel prochladnutím, a to zrovna v Essexu!“

Charles se zasmál.

„Kdy přijdou tvoji hosté?“ zeptal jsem se a podíval se na hodinky. Bylo několik minut po páté.

„Asi v šest.“

„V tom případě si půjdu na chvíli lehnout.“

„Jsi v pořádku, Side? Myslím doopravdy v pořádku?“

„Jistě. Jsem jenom unavený.“

„Přijdeš dolů na večeři?“ řekl to lehce, ale podle hlasu bylo znát, že má strach, abych ho neklamal. Vzpomněl jsem si na námahu, kterou měl s těmi kameny, a na komplikované taktické tahy, které musel zajistit. Začínal jsem být sám zvědavý, co vlastně chystá.

„Ano,“ přikývl jsem a zdvihl se k odchodu, „můžeš mi dát prostřít čajovou lžičku.“

Podářilo se mi vylézt po schodech a doplazil se do postele. Byl jsem celý zpocený a klel jsem. Kulka v mém břiše sice minula všechny nejdůležitější součástky, ale zřejmě připálila a narušila nějaké nervy; lékaři v nemocnici mě varovali, že to potrvá dost dlouho, než mi bude úplně dobře. To tedy odhadli správně.

Slyšel jsem, když hosté dorazili. Nesl se ke mně jejich hlasitý, veselý hovor, když šli do svých pokojů, bouchání dveří, zvuk tekoucí vody v koupelnách, nárazy a tlumené hlasy z vedlejších místností; když se převlékli, ruch se postupně utišil a slyšel jsem, jak přecházejí kolem mých dveří a jdou ze schodů. Zdvihl jsem se z postele, svlékl volné kalhoty a svetr (bylo to moje nejpohodlnější oblečení) a vzal si bílou košili a tmavosědý oblek. Šel jsem se učešat a díval jsem se v zrcadle na svůj bledý, hubený obličej s kruhy pod očima. Strašidlo na hostině. Zašklebil jsem se na svůj obraz. Moc se to nevylepšilo.

3

Než jsem sešel dolů ze schodů, Charles a jeho hosté již přecházeli ze salónu přes halu do jídelny. Muži měli smokinky a ženy dlouhé večerní šaty. Charles mi to zřejmě úmyslně neřekl. Musel vědět, že nemám smokink s sebou.

Nezastavil se a nepředstavil mě svým hostům, jen na mě krátce kývnul a šel dál do jídelny. Roztomile hovořil s kulaťoučkou kudrnatou malou paničkou, která šla vedle něho. Za ním šla Viola a vysoká, tmavovlasá, nápadně hezká žena. Charlesova starší ovdovělá sestřenice Viola se na mě krátce usmála; vypadala rozpačitě a ustaraně. Uvažoval jsem, co se dSje; jindy mě Viola vždycky upřímně vítala, a nedávno mi napsala moc hezký dopis s přáním brzkého uzdravení. Zena, která šla vedle Violy, ss na mě sotva podívala a oba muži, kteří procesí uzavírali, se na mne nepodívali vůbec.

Pokrčil jsem rameny a šel za nimi do jídelny. Svoje místo jsem našel snadno; prostřeli mi jen ubrousek, vidličku, lžičku a sklenici. Seděl jsem uprostřed delší strany stolu, proti mně nebyl nikdo. Charles rozmístil své

hosty. Sám na jednom konci stolu jako vždycky, po pravici kudrnatou paní van Dysartovou, po levici krásnou paní Krayovou. Já seděl mezi paní Krayovou a Re-xem van Dysartem. Chvilí mi trvalo, než jsem zjistil, kdo je kdo, protože nás Charles nepředstavil. Skupinky na obou koncích stolů se živě bavily a mě si všimaly asi tolik jako chodci dopravních značek. Začal jsem uvažovat o tom, že si půjdu zase lehnout. Sluha, kterého si Charles k podobným příležitostem zjednával, roznášel želví polévku v malých krytých miskách. V mé misce byl opět hovězí vývar. Hosté si podávali košíček s chlebem, kolovala sůl a pepř, lžice zazvonily a večere začala. Na mě ještě stále nikdo nepromluvil, ale bylo vidět, že hosté začínají být zvědaví. Ostré, porcelánově modré oči paní van Dysartové přelétly rychle z Charlese na mě a zase zpět a zřejmě si říkaly o vysvětlení. Vysvětlení nepřišlo. Charles se cele věnoval oběma dámám po svém boku, roztomile s nimi hovořil a nic jiného nevnímal.

Rex van Dysart po mé levici mi podal chleba s nezávazným úsměvem. Byl to velký člověk s plochým, bledým obličejem, měl brýle s masivními obroučkami a nadřazené chování. Když jsem odmítl chleba, postavil košíček na stůl, nepatrně se mi uklonil a obrátil se k Viole.

Ze bylo celé představení narežirováno pro Kraye, jsem pochopil ještě předtím, než se hovor stočil na sbírku kamenů. Na první pohled mi byl tak nepříjemný, až mě to zaráželo. Jestli snad Charles chtěl, abych v budoucnosti pracoval v blízkosti pana Kraye nebo dokonce pro něho, tak se tedy hodně spletl.

Kraye byl statný, asi pětapadesátiletý muž s postavou čtyřicátníka. Smokink mu seděl jako ulitý a dovedl se v něm pohybovat. Když si chvílemi povytahovat manžety, dělal to velmi nonšalantně. Měl nápadně pěstěné ruce. Hnědé prošedivělé vlasy měl hladce učesané, rovné obočí, úzký nos, malá pevná ústa, hladce oholenou kulatou bradu a široká, hladká dolní víčka, která mu dodávala nevyzpytatelný výraz.

Byl to obličej úhledný jako maska, která by mohla skrývat něco prohnílého. Měl jsem skoro pocit, jako bych závan té. hníloby cítil. Taky mě napadlo, že se Kraye asi dost dobře vyzná v řadě neřestí. Jinak byl uhlazený. Příliš uhlazený. Podle mých zkušeností to byl krajně nebezpečný typ podvodníka. Poslouchal jsem chvíli, co vykládá Viole.

„... když jsme tedy s Doriou přiletěli do New Yorku, navštívil jsem ty pány v jejich vyšperkovaném skleněném paláci na První avenue a trochu jsem je rozhýbal. Člověk musí tyhle salonní panáky postrčit, nemají vůbec vlastní iniciativu. Podívejte se, řekl jsem jim, jednostranná akce v tomto případě je nejen nežádoucí* ale dokonce neproveditelná. Jenže oni jsou tak zacentrova-ní na vlastní typus pragmatismu, že k nim informovaný názor perfunduje stejně obtížně jako rtuť rhiolitem...“

Viola moudře pokyvovala hlavou a nerozuměla při tom ani slovo. Jeho nabubřelé řeči jí zcela neškodně proudily kolem uší, ale k jejímu zdravému rozumu nepronikly. Mně připadlo, že ta oslňující konverzace je součástí jedné z jeho podvodných her: cílem zřejmě bylo, aby obecenstvu co nejvíce imponoval. Nechtělo se mi věřit, že by se na to dal nachytat Charles. To nebylo dost dobře možné; mému chytrému, rozváznému, inteligentnímu tchánovi se to nemohlo stát. Paní van Dysartová ovšem hltala každé Krayovo slovo.

Když jsme dojídali polévku, paní Krayová se už neovládla. Položila lžici, zadívala se na mě a tiše, ale naprosto zřetelně se Charlese zeptala: „Kdo je to?“

Všichni se obrátili ke mně, jako by byli na tu otázku čekali.

Charles zdvihl hlavu a odpověděl tak, aby to všichni slyšeli: „To je můj zeť.“ Řekl to lehce pobaveným, pohrdavým tónem. Zasáhlo mě to na citlivém místě, o kterém jsem si myslel, že už přebolo. Rychle jsem se mu podíval do očí, ale setkal jsem se jen s prázdným, nic neříkajícím pohledem.

Zadíval jsem se na zeď za jeho židlí. Několik let tam visel veliký obraz, olej, na kterém jsem byl já na koni při dostihu v Cheltenhamu. Dnes ráno tam obraz ještě určité byl. Teď ho nahradil staromódní obraz moře, zahnědlý od rozpraskaného viktoriánského laku.

Charles mě pozoroval. Podíval jsem se na něj a mlčel jsem. Kdysi dávno jsem se jeho urážkám bránil mlčením; zřejmě počítal s tím, že se moje reakce nezmění.

Paní van Dysartová se naklonila dopředu a s určitou dávkou zlomyslnosti zavrněla: „Jen dál, povídejte dál.“

Charles bez zaváhání pokračoval. Mluvil stejně urážlivým tónem. „Pokud je známo, jeho otec byl čistič oken, matka z liverpoolské periferie, bylo jí devatenáct. Později snad pracovala jako balička v továrně na sušenky.“

„No ne!“ vykřikla paní van Dysartová lačně.

„Ale ano,“ řekl Charles. „Jak si jistě umíte představit, dělal jsem, co jsem mohl, abych dceři tenhle krajně nevhodný sňatek vymluvil. Jak vidíte, je malý a má zmrzačenou ruku. Zakrnělý proletář... s mou dcerou ale nebylo možné pohnout. Znáte děvčata,“ vzdychl.

„Třeba ho litovala,“ poznamenala paní van Dysartová.

„Možná,“ odpověděl Charles. Zřejmě ještě nehodlal toto téma opustit. „Kdyby byl něco studoval, když se s ním setkala, tak by to člověk spíš pochopil..., jenže on v patnácti letech vystoupil ze školy a šel do učení. Teď je delší dobu bez zaměstnání. Musím ale podotknout, že od něho moje dcera odešla.“

Seděl jsem jako zkamenělý a díval se upřeně na stydnoucí bujón v misce; snažil jsem se uvolnit křečovitě napjaté čelistní svaly a uvažovat jasně. Ještě před čtyřmi hodinami o mne starostlivě pečoval, dokonce se napil z mého šálku. Byl jsem přesvědčený, že mně má doopravdy rád, může-li si být člověk vůbec něčím jist. Musel tedy mít velice vážný důvod k tomu, čeho se tu na mně dopouštěl. Aspoň jsem si to myslel.

Podíval jsem se na Violu. Nebránila mne, jenom se nešťastně dívala do talíře. Vzpomněl jsem si, jak byla předtím rozpačitá, když jsme se setkali v hale, a pochopil jsem, že ji Charles předem varoval. Mne mohl taky varovat, říkal jsem si zachmuřeně.

Všechny oči teď byly pochopitelně upřeny na mne. Krásná tmavovlasá Doria Krayová pozdvihla své půvabně klenuté obočí. „Vy se zřejmě hned tak neurazíte,“ řekla posměšně. Bylo jasné, že podle jejího názoru bych se urazit měl, kdybych vůbec za něco stál.

„Jeho to neurazí,“ řekl Charles lehce. „Proč by ho měla pravda urážet?“

„Takže to je všechno pravda,“ ptala se Doria „to, že jste nemanželský a všechno ostatní?“

Uvolnil jsem svaly a zhluboka se nadechl.

„Ano.“

Nastala chvíle trapného ticha. „Ach tak,“ řekla Doria hluše a začala žmolit chlebové kuličky.

Jako na povel (a asi skutečně na povel - Charles měl pod stolem u nohy zvonek) přišel sluha sklídit misky od polévky a rozhovor se zvolna rozproudil, jako když voda ve stružce protáhne přehradu z bláta.

Uvažoval jsem o tom, o čem se Charles nezmínil: můj jedenadvacetiletý otec pracoval přes čas, aby si trochu přivydělal. Spadl z vysokého žebříku a zabil se tři dny před svatbou. Já se narodil za osm měsíců po jeho smrti. Moje mladá matka mě vzala ze školy, když se dozvěděla, že trpí nějakou vzácnou ledvinovou chorobou a že jí zbývá jen málo života. Protože jsem byl na svůj věk velmi malý, dala mě v patnácti letech do učení k dostihovému trenérovi v Newmarketu, abych měl nějaký domov a zázemí, až ona nebude. Byl jsem přesvědčen, že oba moji rodiče byli slušní lidé, a Charles to dobře věděl.

Jako další chod byla ryba, zalitá hustou hnědavou omáčkou. Moje lahůdka pro kosmonauty vypadala podobně, od ostatního jídla se příliš nelišila, protože ml ji tentokrát přinesli na talíři a ne v šálku. Zlatá paní Crossová, nejraději bych ji políbil, říkal jsem si vděčně. Takhle mohu jíst jednou rukou a vidličkou; hrníček si musím přidržovat dost neelegančně předloktím k hrudníku. V daném okamžiku bych byl raději umřel hladu, než bych vytáhl levou ruku z kapsy.

Kudrnatá paní van Dysartová se náramně bavila. Zřejmě ji těšilo pomýšlení, že sedím ve společnosti zcela osamoceny, nevhodně oblečený a že jsem se stal terčem neskrývaného posměchu našeho hostitele. Vypadala jako cukrátko. Měla jemné světlé vlasy, modré, dětské oči a stříbrně vyšívané růžové šaty. Z její řeči bylo ale jasné, že dovede ocenit a využít toho, má-li po ruce fackovacího panáka.

„Chudí příbuzní jsou hrozný problém, vidíte?“ řekla účastně Charlesovi. Mluvila hlasitě, abych to slyšel. „Člověk ve vašem postavení je nemůže zanedbávat, jinak by to senzacechtiví novináři pořádně rozmázli v některém nedělním plátku. Je jistě zvlášť nepříjemné, musí-li je člověk mít ve vlastním domě... nechat je jíst v kuchyni asi dost dobře nejde, ale je jistě řada situací, kdy by se bez nich člověk rád obešel. Kdyby se stravovali ve svých pokojích..., to by možná bylo řešení.“

„Ano, to by bylo řešení,“ odpověděl lehce Charles, „jenže oni by s tím také nemuseli souhlasit.“

Málem mi zaskočilo, když jsem si vzpomněl, kolik energie musil Charles vynaložit, aby mě dostal dolů do jídelny. Vzápětí jsem se ale úplně uklidnil a zmocnila se mě skutečná zvědavost. Tak tohle tedy Charles tak pečlivě chystal! Šlo zřejmě o to mě v očích všech přítomných jako chlapa totálně znemožnit. Jistě mi to všechno vysvětlí, až uzná za vhodné.

Podíval jsem se na Kraye a setkal se s jeho pohledem. Měl v zelenavých očích výraz zlomyslného potěšení, i když ne tak neskrývaný jako paní van Dysartová. Zuřil jsem a měl jsem co dělat, abych se ovládl. Bylo těžké klidně sedět a snášet jeho protivný posměšný úsměv. Díval jsem se do stolu a snažil se ho nevidět.

Vydal jakýsi pazvuk, něco mezi smíchem a zakašláním, obrátil se k Charlesovi a zapředl s ním hovor o jeho sbírce křemenů.

„Je od vás velmi moudré, příteli, že je máte za sklem. Pro mě je to ale velmi dráždivé. To je geoda, tam na té prostřední polici? Nevidím odtud dobře, sklo se příliš leskne.“

Charlesovy vědomosti o geodách se rovnaly nule. Moje také. „Hm. Doufám, že vám budu smět celou sbírku ukázat. Třeba dnes večer. Nebo zítra?“

„Ne, raději dnes večer. Nerad bych takový požitek odkládal. Teď si nevzpomínám... neříkal jste, že máte ve sbírce také živce?“

„Nemám,“ řekl Charles nejistě.

„Ach tak. Zřejmě máte malý specializovaný soubor. Je to možná moudré, že jste se soustředil na kyslíčnické křemičité.“

Charles plynně odříkal historku o vzdáleném bratranci a dědictví a vysvětlil tak svůj nedostatek odborných znalostí.; Kraye přijal toto vysvětlení zdvořile, ale s určitou dávkou zklamání.

„Je to fascinující obor, milý Rolande. Vyplatí se něco si o tom přečíst. Země, po které chodíme, fundamentální sedimenty z epochy triasu a jury, to je naše nedocenitelné dědictví, zdroj všeho života a moci... Nic na světě mě tolik nezajímá jako půda.“

Doria vydala tichý, posměšný zvuk, ale její muž to nepostřehl. Byl cele soustředěn na výrobu dalších nekonečných, mnohoslabičných a veskrze nesrozumitelných vět o povaze vesmíru.

V průběhu dalších chodů jsem seděl nečinně. Postupně byly servírovány bifteky, ovocná pěna, sýr a ovoce. Konverzace živě proudila na obou koncích stolu a občas přes moji hlavu. Já tam seděl jako hluchoněmý. Paní van Dy-sartová promluvila o tom, jak musí být obtížné žít chu* de příbuzné, kteří mají háklivý žaludek a ještě si vybírají. Charles jí opomenul vysvětlit, že jsem rekonvalescent a že nejsem chudý, naopak souhlasil s tím, že zaživací potíže u osob níže postavených jsou charakterová vada. Paní van Dysartová se nádherně bavila. Doria se občas na mě ppdívala, jako kdybych byl zajímavý exemplář z podsvětí. Rex van Dysart mi ještě jednou nabídl chleba. To bylo vše. Konečně se Viola zvedla a odvedla dámy do salónu na černou kávu a Charles nabídl pánům portské a brandy. Mně podal láhev brandy s podrážděným výrazem, a když jsem si nalil, zatvářil se nesouhlasně. To jeho hostům neušlo.

Za chvíli vstal, otevřel knihovnu a začal Krayovi předvádět křemeny. Oba muži probírali řadu za řadou, kus po kuse. Van Dysart stál vedle nich, snažil se projevovat zdvořilý zájem a nežívat. Já zůstal sedět a nalil si ještě jednu skleničku.

Charles se držel znamenitě a prošel celou sbírkou bez jediné chyby. V salónu pak měla velký úspěch sbírka drahokamů se světelnými efekty. Odšoural jsem se za nimi, sedl si nenápadně stranou a poslouchal, o čem hovoří. Nedošel jsem ale k žádnému závěru kromě toho, že jestli okamžitě neodejdu do postele, nebudu mít už potom sílu se tam sám dopravit. Bylo jedenáct hodin a já měl za sebou namáhavý den. Když jsem odcházel z pokoje, Charles se za mnou ani neohlédl.

Asi za půl hodiny jsem slyšel, jak se hosté rozcházejí do svých pokojů. Přišel Charles; tiše otevřel dveře a došel až ke mně. Ležel jsem oblečený na rozestlane posteli a snažil se sesbírat energii k tomu, abych se svlékl.

Stál nade mnou a usmíval se na mě.

„Tak co?“

„Ty,“ povídám, „jsi nefalšovaný, dvacetikarátový, ryzí zmetek.“

Zasmál se. „Skoro jsem se bál, že všechno zkazíš, když sis všiml, že zmizel ten obraz.“ Začal mi zouvat boty a svlékat ponožky. „Vypadáš svěže jako Beringová úžina v prosinci. Pyžamo?“

„Pod polštářem.“

Pomohl mě svléknout s námořnickou šikovností.

Počkal, až si pořádně lehnu, a pak si sedl na pelest.

„Vadilo ti to?“

„Sakra... samozřejmě že vadilo. Aspoň ze začátku.“

„Obávám se, že to bylo ještě odpornější, než jsem předpokládal; řeknu ti ale, proč jsem to dělal. Pamatuješ se na tu první partii šachu, kterou jsme hráli, a jak jsi mě roztrhal na kusy? Víš, proč jsi tak snadno vyhrál?“

„Protože jsi nedával pozor.“

„Přesně tak. Nedával jsem pozor, protože jsem tě nepovažoval za rovnocenného partnera. To byla velká taktická chyba.“ Ušklíbl se. „Admirál by takové chyby dělat neměl. Jakmile podceňuješ silného protivníka, jsi v nevýhodě. Podceňuješ-li ho moc, jsi přesvědčen, že nestojí za pozornost, nepřipravíš si obranu a máš předem prohráno.“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Proto považuji za správnou taktiku oklamat protivníka a přesvědčit ho, že jsi zcela bezvýznamný slaboch. A o to jsem se dnes večer snažil.“

Vážně se na mě zadíval. Po chvíli jsem se zeptal: „A co vlastně ode mě chceš? Jakou hru mám s Krayem sehrát?“

Spokojeně si povzdychl a usmál se. „Pamatuješ se, co říkal, že ho nejvíc zajímá?“

Zauvažoval jsem. „Půda.“

Charles přikývl. „Ano, správně. Půda. On ji sbírá. Po kusech, po yardech, po akrech...“ zarazil se.

„Tak co?“

Pomalou odpověď: „Chci, abys s ním sehrál partii o závodě v Seabury.“

To mi vzalo dech. To byla příliš velká věc.

„Cože?“ nemohl jsem tomu uvěřit. „Ty ses zbláznil! Já jsem přece jenom...“

„Mlč,“ přerušil mě. „Nezajímá mě, co si myslíš, že jenom jsi. Jsi inteligentní, ne? Pracuješ v detektivní agentuře, ne? Chceš snad, aby Seabury zrušili? Snad bys proti tomu mohl něco udělat, ne?“

„Jenže podle toho, co jsem od tebe slyšel, jde o velkou akciovou transakci. Na to přece nemohu stačit - to chce nějakého zkušeného podnikatele se silnou pozicí.“

„Před velkými podnikateli je velmi obezřetný; tebe nebere na vědomí.“

Přestal jsem se hádat, protože v těchto souvislostech ustupovala moje neznalost věci do pozadí.

„Víš jistě, že mu jde o Seabury?“ zeptal jsem se.

„Vím o někom, kdo je o tom přesvědčený,“ řekl Charles.

„V poslední době byl pozorován značný pohyb akcií, a také stoupla jejich cena, přestože letos nevypláceli žádné dividendy. Ředitel závodě říkal, že vedení to dělá starosti. Na papíře se nezdálo, že by se akcie koncentrovaly v jedněch rukách, ale v Dunstable tomu bylo právě tak. Když tam potom došlo k hlasování o prodeji, zjistilo se, že asi ve dvaceti případech nominální akcionáři byli ve skutečnosti Krayovi agenti. Pak se k němu přidali ještě další akcionáři a závodě bylo rozparcelováno.“

„To bylo ale zcela legální, ne?“

„Legální machinace, ano. Zdá se, že se bude opakovat.“

„Ale jak to chceš zastavit, když je to v mezích zákona?“

„Ty by ses o to mohl pokusit.“

MLčky jsem se na něj díval. Vstal a urovňoval mi přikrývku, „Byla by to škoda, kdyby Seabury potkal stejný osud jako Dunstable.“ Šel ke dveřím.

„jak do toho všeho zapadá van Dysart?“

„Vůbec do toho nezapadá. Setkal jsem se s ním poprvé teprve před jedním nebo dvěma týdny. On i jeho paní jsou z jižní Afriky a tady jsou jen na návštěvě. Věděl jsem, že tě nebude znát. Šlo mi hlavně o paní van Dysartovou. Je jedovatá jako zmije a já předpokládal, že mi pomůže tě znemožnit.“ Ušklíbl se, „Mohu s uspokojením konstatovat, že ti asi připraví rozkošnou sobotu a neděli.“

„Pěkně děkuji,“ řekl jsem uštěpačně.

„Měl jsem trochu strach, jestli tě Kraye nebude znát od vidění, ale zřejmě ne, takže to je v pořádku. Také sis možná všiml, že jsem tě celý večer neoslovil jménem. Dával jsem si dobrý pozor,“ usmál se. „A Kraye neví, že si moje dcera vzala Sida Halleyho..., dal jsem mu několik příležitostí, aby se o tom zmínil, protože kdyby to byl věděl, bylo by to samozřejmě všechno muselo padnout. Pro Kraye,“ řekl s uspokojením, „jsi úplná nula.“

„Proč jsi mi to všechno neřekl dřív?“ zeptal jsem se. „Třeba když jsi mi přinesl tu knihu o akciových společnostech? Nebo aspoň dnes, když jsem se vrátil od An-drewse, abych se na to mohl před večerí připravit?“

Usmál se na mě ode dveří a pohled rnal už zase nevyzpytatelný.

„Dobrou noc, Side,“ řekl, „hezky se vyspi,“

Druhý den ráno šel Charles s oběma muži střílet a Viola odjela s dámami do Oxfordu na výstavu benátského skla a na nákupy. Využil jsem této příležitosti, abych si řádně prohlédl pokoje obou Krayových.

Strávil jsem tam asi deset minut, než jsem si uvědomil, že před dvěma lety by mě ani ve snu nenapadlo, že bych se jednou mohl něčím podobným zabývat. Teď jsem to dělal s naprostou samozřejmostí, bez velkého uvažování. Ironicky jsem se ušklíbl; k tomu, aby člověk nasákl mentalitou detektivů, zřejmě stačí, když se mezi nimi aspoň povaluje. Uvědomil jsem si také, že místnosti zcela instinktivně prohlížím metodicky a cílevědomě. Trochu mě to vyvedlo z míry.

Nehledal jsem samozřejmě nic určitého; snažil jsem se jenom něco dozvědět o charakteru Krayových. Nechtěl jsem si přiznat, že mě nabídka, kterou mi Charles tak pracně naservíroval, doopravdy zajímá. Nicméně jsem svědomitě pokračoval v prohlídce.

Howard Kraye spal v purpurovém pyžamu, na kterém měl bílým hedvábím vyšitý monogram. Župan měl z rudého brokátu, s černým prošíváním límeem a s černými střapci na pásku. Četné ozdobné toaletní potřeby měl úhledně složené ve velkém neceséru, který jsem našel v koupelně. Voda po holení s borovou vůní, kolínská voda k masázím, citrónový krém na ruce, olej na vlasy, to vše v broušených nádobách se zlatým uzávěrem. Byly tam také tabulky dezinfekčního mýdla, pudr v pozlacené krabičce, dezodor a elektrický holicí strojek, který vypadal ohromně. Přivezl si s sebou rezervní falešný chrup, plechovku zpoloviny naplněnou projímacími tabletkami, vitamíny, láhev kloktadla, antiseptický zásyp na nohy, oenecilínové tablety proti bolení v krku, makiláž v tyčince na vady pleti, zažívací sůl a oční koupel. Vše pro krásu těla!

Všechny jeho šaty, včetně vest a kalhot, byly šity na míru. Přivezl si jich dost pro všechny příležitosti, které by se mohly v sobotu a v neděli na venkovském sídle vyskytnout. Prohlédl jsem všechny kapsy u smokinku a tří obleků, které visely vedle, ale kromě pilníčků na nehty ve všech náprsních kapsách jsem nic nenašel; Kraye byl pořádný. Měl šest párů bot, všechny skoro nové, ručně dělané. Podíval jsem se do každé boty, ale kromě kopyt v nich nebylo nic.

V zásuvce jsem našel úhledně složené kravaty, kapesníky a ponožky, vše velmi kvalitní. V těžké, rytinami zdobené stříbrné krabičce byly knoflíky do manžet a jehlice do kravat, většinou zlaté. Šperkům se vyhýbal, ale v jednom páru manžetových knoflíků měl přece jen zasazeno tygří oko - teď jsem se v tom vyznal. Držadla kartáčů na vlasy byla z krásného kouřového křemene. Mezi štětinami kartáčů jsem našel několik hnědošedých vlasů.

Zbývala ještě zavazadla, čtyři vznešeně vypadající kufry, úhledně seřazené od největšího k nejmenšímu vedle skříně. Otevřel jsem všechny. Byly prázdné, až na nejmenší kufřík, v kterém jsem našel elegantní aktovku z hnědé teletiny. Pečlivě jsem si ji prohlédl, než jsem se jí dotkl. Nezdálo se ale, že by byl něco nastražil: žádný podezřelý vlas, žádné nenápadné chomáčky vaty; položil jsem aktovku na postel. Byla zamčená, ale s tím jsem si dovedl poradit. Jeden zasmužilý policista ve výslužbě, zaměstnaný u Radnora, mi dával perfektní školení v otvírání zámků (jinak se ve volném čase věnoval pěstování chryzantém, a trpce si stěžoval, jak jim škodí londýnské ovzduší). Já jsem pro něho byl jako žák o to zajímavější, že jsem byl jednoruký. Vynalezl dokonce několik nových nástrojů a technologických postupů speciálně pro mě. Nedávno mi slavnostně daroval sbírku jemných štíhlých pakličů, které kdysi odebral nějakému zloději, a přinutil mě, abych je nosil při sobě. Byly v mém pokoji. Došel jsem pro ně a celkem bez obtíží jsem aktovku otevřel.

Listiny v aktovce byly v úzkostlivém pořádku (jako vše ostatní) a já si dával dobrý pozor, abych ten pořádek nijak neporušil. Bylo tam několik dopisů od burzovního makléře, nakolik stvrzenek o převodu akcií, všelijaké drobné bezvýznamné listiny a řada na stroji psaných seznamů s datem minulého dne v záhlaví; byl to zřejmě nejnovější rozbor Krayových investic. Kraye musel být velmi bohatý, hodně prodával a kupoval. Měl peníze v naftě, v dolech, pozemcích, akciích. V aktovce byl také seznam nadepsaný stručně ZS, na kterém byly

zaznamenány jen koupě. Proti každému zápisu bylo nějaké jméno a dále adresa banky. Některá jména se dvakrát až třikrát opakovala, některá byla v seznamu jen jednou.

Pod listinami byla silná hnědá obálka s desetilibrovými bankovkami. Nepočítal jsem je, ale jistě jich tam muselo být aspoň sto. Na dně aktovky pod obálkou byla už jenom psací podložka s bílým sacím papírem, rohy měla z krokodýlí kůže. Vytáhl jsem podložku a objevil pod ní ještě dvě listiny; na obou byly sloupce dat, iniciál a peněžních obnosů. Dal jsem všechno zpátky na místo a pečlivě zkontroloval, jestli jsem vše uložil tak, jak to bylo, zamkl jsem aktovku a vrátil ji zpět do kufříku.

Božská Doria, jak jsem zjistil, nebyla zdaleka tak pořádná jako její muž. Všechny věci měla ve zmatku a nepořádku; o to bylo obtížnější je uložit tak, jak byly, ale o to bylo také méně pravděpodobné, že by si všimla nějaké změny.

Její šaty byly na pohled i na omak velmi kvalitní, ale nebyly šity na míru a nezacházela s nimi příliš šetrně.

Toaletní potřeby měla v malé kabelce z umělé hmoty na zip. Byl v ní kartáček na zuby, kus flanelu, sůl do koupele a lahvička s pudrem. Vypadalo to chudě v porovnání s Krayovou sbírkou. Žádné léky. Spala zřejmě naha, ale měla hezký, bílý prošívání župan, který nechala nakřivo pověšený na ramínku v koupelně.

Neměla všechno vybalené. Kufry byly rozloženy na židlích a stoličkách a uvnitř byla zmuchlaná směs spodního prádla a různé ryze ženské potřeby, které jsem neviděl od té doby, kdy mě opustila Jenny.

Na toaletním stolku, který se služebná snažila aspoň oprášit, byla chaotická směs různých předmětů. Nádob s kosmetickými přípravky, lahvičky s parfém, lak na vlasy, krabice s papírovými kapesníky, šála a horní zásuvka z toaletního kufříku. Toaletní kufřík z krokodýlí kůže se zlatým uzávěrem stál vedle na podlaze. Zdvihl jsem jej a položil na postel. Byl zamčený. Otevřel jsem zámek a podíval se dovnitř.

Doria nebyla jen tak nějaká ženská. Měla dva páry umělých řas, umělé nehty a přičes na želvovinové obroučce. Její skříňka na šperky byla jedinou součástí zavazadel, ve které neměla nepořádek. V horní zásuvce skřínky byly safírové a brilantové náušnice, které měla na sobě předešlý večer, brilantová brož a prsten se safírem. Ve spodní zásuvce náhrdelník, náramek, náušnice, brož a prsten ze zlata, platiny a citrínů. Ty žluté šperky byly neobvyklé, barbarské a byly zřejmě vyrobeny speciálně pro ni.

Pod skříňkou na šperky byly dva brožované romány tak pornografického obsahu, že jsem začal pochybovat o Krayových mužných schopnostech. Jenny vždy tvrdí-vala, že skutečně uspokojená žena nepotřebuje pornografickou četbu. Doria ji zřejmě potřebovala.

Vedle knížek ležel v kůži vázaný deník, kterému paní Krayová svěřovala velmi podivné myšlenky. Její život musel být stejně neuspořádaný jako její šatstvo; byla to směs běžného společenského chování, fantasmagorie a perverzního manželství. Pokud bylo možno deníku věřit, tak oba manželé nacházeli větší ukojení v sadismu a masochismu než v prostém aktu lásky. Howard ji bil. Ještě štěstí, že to vyhovuje oběma stranám, říkal jsem si. V některých rozvodech, které prošly Radnorovou agenturou,

došlo k rozporům proto, že na bolest byl zacentrován jen jeden partner, zatímco u druhého partnera budila odpor.

Na dně kufříku jsem našel dva další zajímavé předměty. Kožený řemen, stočený v hnědém sametovém váčku; jeho účel vyplýval ze zápisů v deníku. A v krabici od bonbónů byl revolver!

4

Zavolal jsem si taxík a odjel do Oxfordu koupit fotografický aparát. Přestože v obchodě začínal obvyklý sobotní nával, vrhl se mladý prodáváč, který mě obsluhoval, na problém jednorukého fotografa s takovým nadšením, jako by pro něj nic jiného neexistovalo. Vybrali jsme německý aparát na šestnáctimilimetrový film, tři palce dlouhý a půl palce široký, snadno ovladatelný.

Prodáváč přidal aparátu na délce ještě jeden palec tím, že k němu připevnil fotoelektrický expozimetr, pak aparát nabil a zasunul do černého pouzdra, které bylo tak malé, že ho bylo možno zcela nenápadně nosit v kapse u kalhot. Prodáváč se také nabídl, že mi později vymění film, pokud to nesvedu sám. Rozešli jsme se jako nejlepší přátelé.

Když jsem dorazil zpátky, seděli všichni kolem krbu v salónu a jedli kremrole. To bylo utrpení. Já hrozně rád kremrole.

Když jsem vstoupil a usadil se trochu stranou, nikdo si mě nevšiml, krpě paní van Dysartové; ta si na mne okamžitě začala brousit dráčky. Hned mě ťala, začala hovořit o zlatokopech, kteří si berou děvčata pro peníze. Charles proti tomu nic nenamítal. Viola se na mě pátravě podívala a celá ustaraná chtěla něco říct. Mrkl jsem na ni a ona si s úlevou oddechla.

Vyrozuměl jsem z hovoru, že ranní úlovek byl zcela běžný - dva páry bažantů, pět divokých kachen, jeden zajíc; Charles na vlastních pozemcích raději střílel na divoko, než aby se zúčastnil organizovaných honů s nadháněcí. Dámy si z Oxfordu přivezly špatné mínění o tamějších prodávácích a brožuru o výrobě benátského skla v patnáctém století. Všechno bylo zcela typické pro sobotu a neděli na venkově. Jenom moje čenichání mi připadalo nepřirozené, stejně jako role, kterou mi Charles přisoudil.

Skříň s drahokamy opět začala přitahovat Krayův pohled a nakonec i jeho ruce. Opět se otevřely dveře, zapůsobily světelné efekty a drahokamy putovaly jeden po druhém ven, byly podávány dál a obdivovány zblízka. Paní van Dysartovou zvlášť přitahoval nápadně krásný kus růžového křemene, který nastavovala tak, aby zachycoval světlo v třpytivých jiskrách, a hladila prsty jeho lesklý povrch. „Rexi, musíš pro mne najít taky takový!“ rozkázala, a bylo znát, že se za jejím nadýchnutým zevnějškem skrývá železná vůle. Velitelsky vyhlížející pan van Dysart přikývl krotce jako ovečka.

Kraye řekl: „Víte, Rolande, toto jsou skutečně zvlášť krásné kusy. Jedny z nejlepších, jaké jsem kdy viděl. Váš bratranec musel mít velké štěstí a dobré známosti, že získal tolik krásných krystalů.“

„Ano, to měl,“ souhlasil Charles.

„Mohu vám slíbit předkupní právo,“ usmál se Charles.

„Měl bych velký zájem, kdybyste chtěl něco prodat,“ vemlouval se Kraye.

„Jenže já sbírku prodávat nebudu. To vás ujistí.“

„Nu co, to říkáte teď. Ale já se tak snadno nevzdám... zkusím to s vámi později. Nezapomeňte na moje předkupní právo!“

„Nezapomenu,“ řekl Charles, „dávám vám své slovo.“

Kraye se usmíval na kámen, který držel v dlani; byl to surový ametyst, vypadal jako zkamenělý trs fialek.

„Tohle nesmíte upustit do ohně,“ řekl, „zežloutl by vám.“ Potom pronesl přednášku o ametystech, mohla být docela zajímavá, kdyby se byl jenom trochu snažil mluvit prostě; používal stále týchž oslňujících výrazů. Buď to byla součást jakéhosi jeho plánu, nebo to dělal ze zvyku. Těžko říct.

„... mangan se ovšem vyskytuje v geodách a achátových hlízách v Jižní Americe a v Rusku, ale při takovém rozptýlu se celkem dá předpokládat, že mu primitivní společnosti připisují nadpřirozené vlastnosti a atributy...“

Náhle jsem si uvědomil, že se dívá přímo na mě a já věděl, že v mém obličejí nenajde zaujetí ani obdiv. Spíš tázavou ironií. Nelíbilo se mu to. V očích se mu zablesklo.

„Pro periferní mentalitu je příznačné,“ poznamenal, „že se posmívá tomu, čemu nerozumí.“

„Side,“ řekl Charles ostře, aniž si uvědomil, že vyrazil část mého jména, „jistě máš ještě něco na práci. Můžeš si jít až do večere nahoru.“

Vstal jsem. Vzplanul ve mně přirozený vztek, ale opanoval jsem se. „Dobře.“

„Než odejdete, Side,“ ozvala se paní van Dysartová z hloubi pohovky, „... Sid, to je nádherné plebejské jméno, tak vhodné... vezměte to ode mne a položte na stůl.“ Vztáhla ruce, ve kterých držela tři velké drahokamy. Nemohl jsem je pobrat a upadly mi na zem.

Dívala se na mne, jak klečím na zemi, sbírám kameny a dávám je na stůl. „To mě mrzí,“ řekla jedovatě, „úplně jsem zapomněla, že jste zmrzačený.“

Samozřejmě že nezapomněla. „Víte jistě, že se s tím nedá nic dělat? Měl byste zkusit nějakou rehabilitaci, určitě by vám to prospělo. Potřebujete hlavně trochu vytrvalosti. Admirál si zaslouží, abyste se aspoň snažil, nemyslíte?“

Neodpověděl jsem a Charles měl aspoň tolik slušnosti, že taky mlčel.

„Vím o jednom výborném člověku ve zdejší okrese,“ pokračovala paní van Dysartová, „Byl v armádě a proslavil se tím, jak dovedl léčit simulanty. Určitě by pro vás mohl něco udělat. Co myslíte, admirále, neměla bych s tím člověkem promluvit?“

„No,“ řekl Charles váhavě, „myslím, že by to ani moc nepomohlo.“

Zasmála se. „Nesmysl,“ řekla energicky, „přece nedopustíte, aby se takhle povaloval a zahálel celý život. Potřebuje pořádnou, tvrdou rehabilitaci. Tak,“ obrátila se ke mně, „a teď mi ukažte tu vaši drahocennou zmrzačenou ruku, abych věděla, oč jde, až se budu domlouvat s tím člověkem.“

Chvilí bylo ticho a já cítil, jak se na mne všichni nepřátelsky a zvědavě dívají.

„Ne,“ řekl jsem klidně, „nezlobte se, ale nechci.“

Otočil jsem se a odešel z místnosti. Slyšel jsem ještě, jak říká: „Tady to vidíte, admirále, on se prostě nechce uzdravit. Jsou všichni stejní...“

Ležel jsem na posteli a dvě hodiny jsem znovu pročetl knihu o akciových společnostech, hlavně kapitulu o zrušení a převzetí společnosti. Nebylo to o nic snazší a srozumitelnější teď, když jsem věděl, proč to čtu; naopak, všechno mi připadalo ještě spleťtější. Jestliže se správcům Seabury zdálo být něco v nepořádku, měli povolat experta, aby celou věc prošetřil; někoho, kdo se vyzná na burze tak, jako se já vyznám na závodisti. Prostě odborníka. Já to určitě nezachráním, nemůžu přece na Kraye vyžrát, jestli na něj vůbec někdo může vyžrát. Ačkoli... díval jsem se do stropu a kousal se do rtů... přece jen mě něco napadlo, možná že je to nesmysl, ale...

Ozvalo se zaklepání a vstoupila Viola.

„Side, miláčku, jsi v pořádku?“ zavřela dveře. „Můžu pro tebe něco udělat?“ Milá, velkorysá, ustaraná Viola.

Posadil jsem se na posteli a přehodil nohy přes pelest,

„Ne, děkuji, je mi dobře.“

Posadila se na opěradlo křesla a dívala se na mě. „Měla laskavé, trochu smutné hnědé oči. „Side, jak to, že dopustíš, aby Charles o tobě vyprávěl takové nesmysly?“ řekla vzrušeně. „Neříká ty ohavnosti jenom v tvé přítomnosti, říká je taky za tvými zády. S tou odpornou paní Dysaftovou se ti vysloveně pošklébují... Co se prosím tě mezi vámi dvěma stalo? Když ti bylo zle, měl o tebe takovou starost, opravdu jako o vlastního syna... a teď je k tobě najednou tak surový a nespravedlivý.“

„Milá Violo, nedělej si s tím starosti. Hrajeme s Charlesem takovou hru a já přistoupil na jeho pravidla.“

„Já vím,“ přikývla, „varoval mě. Řekl mi, že chcete, aby si o tobě někdo udělal falešnou představu a že se do toho nemám plést a nesmím se tě zastávat. Jenže ono to tak nebylo, vid’? Tys to předem nevěděl, že? Viděla jsem na tobě, když Charles mluvil o tvé chuděrci matce.“

„Bylo to na mně skutečně tak vidět?“ řekl jsem pokorně. „Ne, můžu se ti opravdu zaručit, že jsme se nepohádali. Prosím tě, buď zlatíčko a Charlese poslechni. Neříkej nikomu nic o... hm... úspěšnějších érách mé minulosti nebo o mém nynějším zaměstnání nebo o mém zranění. Neřekla jsi doufám nikomu nic, když jste dnes byly v Oxfordu?“ zeptal jsem se s obavou.

Zavrtěla hlavou. „Ne, chtěla jsem nejdřív mluvit s tebou.“

„Tak je to v pořádku,“ usmál jsem se.

„Ach jo,“ vzdychla s úlevou i s rozpaky, „v tom případě ti musím říct, že mě k tobě poslal Charles. Mám tě přemluvit, abys přišel dolů na večeři.“

„Tak on tě sem poslal? To jsem si mohl myslet. Asi měl strach, že bych po něm něco hodil, kdyby přišel sám. Vyhodil mě z místnosti jako malého kluka. Dobře, můžeš mu vyřídit, že přijdu dolů na večeři, ale pod jednou podmínkou: musí po jídle zorganizovat ruletu a mne ať vynechá.“

Večeře byla dost velké utrpení. Hosté si pochutnávali na uzeném lososu, na bažantech a na mně. Oba Krayovi, popichování Charlesem a tou naondulovanou harpyjí, se ohromně zdokonalili v nové společenské hře, která by se mohla jmenovat „zesměšňování Sida“, a já začal litovat, že si Charles celou tuhle záležitost vymyslel. Dodržel slib a

po kávě, po brandy a další prohlídce křemenů vytáhl ruletu. Všichni se sesedli kolem stolu.

Slyšel jsem nahoře klapot rulety. Hosté byli zabrání do hry; šel jsem pro Krayovu aktovku a odnesl si ji do pokoje.

Vyfotografoval jsem úplně všechny listiny, které v tašce byly. Věděl jsem, že už nikdy nebudu mít takovou příležitost, a nechtěl jsem vynechat nic, čeho bych mohl později litovat. Ofotografoval jsem všechny dopisy od burzovního makléře, všechny investiční výkazy, akciové listiny a oba dokumenty, které jsem našel pod psací podložkou.

Přestože jsem měl silnou žárovku a dobrý expozimetr, bral jsem všechny důležitější listiny při několika různých expozicích, abych měl jistotu, že budu mít dostatečně ostré snímky. S aparátem se zacházelo výborně, dokonce jsem bez velkých obtíží dokázal vyměnit film. Celkem jsem spotřeboval tři filmy po dvaceti expozicích. Trvalo mi to dost dlouho, protože jsem vždycky musel přidršet aparát mezi kolena, než jsem si připravil další listinu do středu světelného pole. Musel jsem být také moc opatrný, abych dokumenty v aktovce nepřeházal.

Obálka s desetilibrovými bankovkami mi dělala starosti; měl jsem strach, aby Kraye dole neprohrál moc peněz a nešel si do pokoje pro další. Připadalo mi to trochu dětinské, ale ofotografoval jsem také oba svazky bankovek. Než jsem je vrátil do obálky, ještě jsem je prolistoval; byly úplně nové, v sériích, po padesáti v jednom balíčku. Dohromady to bylo přesně tisíc liber.

Vrátil jsem věci do aktovky a snažil se co nejpřesněji zkontrolovat, vypadá-li všechno jako předtím. Zdálo se, že ano. Aktovku jsem zavřel, zamkl a otřel, aby na ní nezůstaly žádné otisky. Pak jsem ji vrátil na místo.

Sešel jsem dolů do jídelny pro skleničku brandy, kterou jsem po večeři odmítl. Teď jsem ji nutně potřeboval. Nesl jsem si brandy nahoru do ložnice a u dveří obývacího pokoje jsem chvíli poslouchal pravidelný klapot rulety a klidný šum hovoru.

Ležel jsem ve tmě v posteli a v duchu jsem si opakoval celou situaci. Howard Kraye se dal zlákat sbírkou křemenů a přijal pozvání admirála ve výslužbě, aby u něho na venkově strávil klidnou sobotu a neděli. Přivezl s sebou sbírku soukromých listin. Protože neměl sebemenší důvod k podezření, že by ho v tak nevinném prostředí mohl někdo špehovat, mohly to být listiny tajné. Tak tajné, že bylo nejjistější je mít u sebe. Tak tajné, že je raději nenechával doma. To bylo příjemné pomyšlení.

Nervy v mém břiše mi nechtěly dát pokoj. Potýkal jsem se s nimi od časného jitra. Pak jsem se rozhodl, že mi nijak nepomůže o tom uvažovat a ležet v posteli celé dopoledne. Vstal jsem a oblékl se.

Šel jsem váhavě chodbou k pokoji Jenny, který mě přitahoval. Nemohl jsem si pomoci a vešel jsem dovnitř. Pokoj byl malý, slunný a Jenny v něm bydlívala od dětství. Vrátila se tam po našem rozchodu. Já tam nikdy nespál, pokoj patřil jen jí.

Byla tam úzká postel, drobnosti - vzpomínky na dětství, nabírané mušelínové záclonky, nabíraný mušelin na toaletním stolku. Připadal jsem si jako vetřelec. Na fotografiích rozestavených po pokoji byl ptec, maminka, sestra, švagr, psi a koně. Já jsem tam nebyl. Chtěla zřejmě na naše manželství úplně zapomenout.

Pomalu jsem chodil po místnosti a dotýkal se jejích věcí. Vzpomínal jsem, jak moc jsem ji měl rád. Věděl jsem, že se už nic nedá napravit, že kdyby v tom okamžiku vešla do místnosti, nepadneme si do náruče a nedojde k dojemnému smíření.

Sedl jsem si do růžového křesla, z kterého jsem zdvihl jednookého vycpaného medvídku. Je velmi těžké určit okamžik, v němž manželství ztroskotalo. Všechny hádky, které kdy mezi mnou a Jenny vznikly, se zdály mít jedinou příčinu: moji ctižádostivost. Rok předtím, než jsme se vzali, jsem začal být příliš těžký na rovinové dostihy a úplně jsem se přeorientoval na steeple; chtěl jsem se stát šampionem. Abych toho dosáhl, byl jsem ochoten málo jíst, ještě méně pít, chodit brzy spát a nemilovat večer před závodem. Na neštěstí Jenny ráda tancovala a měla ráda dlouhé večírky. Ze začátku se těchto zábav vzdávala ochotně, později s menší ochotou a nakonec se vztekem. Pak začala vycházet do společnosti sama.

Konečně mi dala na vybranou: buď manželství, nebo dostihy. Jenže tehdy jsem už byl šampionem a nemohl jsem to vzdát. Tak Jenny odešla. Od osudu byla ošklivá schválnost, že za šest měsíců po našem rozchodu jsem závodění stejně musel nechat.

Časem jsem přišel na to, že manželství vlastně nemůže ztroskotat jen na tom, že jeden z partnerů rád chodí do společnosti a druhý ne. Ted! věřím, že se Jenny chtěla za každou cenu nějak bavit proto, že jsem ji v něčem zcela zásadním musel zklamat. To mi samozřejmě na sebevědomí ani sebedůvěře moc nepřidávalo.

Vzdychl jsem, vstal a vrátil medvídku na místo. Bylo větrné podzimní dopoledne, jedenáct hodin. Sešel jsem dolů do obývacího pokoje.

Ve velké pohodlné místnosti byla Poria. Seděla sama ve výklenku u okna a četla nedělní noviny, které se okolo ní kupily na podlaze.

„Ale maucta,“ vzhlédla, „kde jste se tu vzal?“

Přešel jsem ke krbu a neodpověděl jsem.

„Chudinka malá, on je asi ještě uražený.“

„Mám tolik hrdosti jako každý jiný.“

„Tak vida, on dokonce umí mluvit?“ řekla posrftěšně. „Už jsem o tom začínala pochybovat.“

„Ano, mluvit umím.“

„No, tak mi pěkně povězte, co vás trápí, drobečku.“

„Život je jak rozkvetlá zahrada v máji.“

Zdvihla se z lavičky u okna a přešla k ohni. Vypadala jak z jiné planety; měla na sobě těsně přiléhavé leopardí kalhoty a lesklou černou košili.

Byla stejně velká jako Jenny a já, asi pět stop šest palců. Protože pro mě jako pro žokeje byl můj malý vzrůst vždycky výhodou, nikdy jsem z toho neměl pocit méněcennosti, ať už fyzický nebo společenský. Taky jsem nikdy zcela nepochopil, proč lidé přikládají tělesné výšce tak velký význam. Bylo by ale naivní ignorovat existenci předsudku, že velikost lidského srdce a myšlení je přímo úměrná výšce postavy. Malý člověk s velkými city je vždycky směšný. Je to samozřejmě úplný nesmysl. Jak by mohl rozdíl v délce nohou zásadně ovlivnit lidskou povahu? Měl jsem možná štěstí, že jsem se brzy vyrovnal s následky svého nuzného dětství a špatné výživy; dovedl jsem ale pochopit, proč se jiní malí lidé staví do defenzívy a dovedou být i arogantní. Stačí, když člověka popichují

děvčata jako Doria a říkají mu „drobečku“. Je jasné, že to myslí jako urážku.

„Našel jste si tu pěkné, pohodlné hnízdečko, co?“ zeptala se a vzala si cigaretu ze stříbrné kazety na krbu.

„Docela.“

„Kdybych byla na místě vašeho tchána, tak bych vás vykopla.“

„Děkuji,“ odpověděl jsem a nevšímal jsem si toho, že čeká, až jí zapálím. Vztekla si našla zápalky a obsloužila se sama.

„Vy jste nějak nemocný nebo co?“

„Ne, proč?“

„No že jíte takové ty zdravotní patlanice a vypadáte jako chcípáček..., tak se ptám.“ Vyfoukla kouř nosem. „Admirálova dcera asi musela mít velkou nouzi o ženichy.“

„To jí nesmíte tak křivdit. Nějakého o dvacet let staršího strejce by byla určitě našla.“

Chvilku to vypadalo, že se zachová dočista lacině a dá mi facku. Držela ale zrovna v pravé ruce cigaretu.

„Ty hajzlíku,“ řekla. Byla to skutečně roztomilá, okouzlující osoba.

„Já si vystačím.“

„Se mnou si ale nevystačíš.“ Měla obličej napjatý vzteky. Zřejmě jsem ťal do živého.

Rozhlédl jsem se po prázdném pokoji. „Kde jsou všichni?“

„Šli někam s admirálem. A vy můžete taky vypadnout. Já se tu bez vás obejdu.“

„Já nikam nejdu. Já tu bydlím, jestli vám to nevádí.“

„Včera jste ale výpad jako švec. Když admirál řekne hop, skáчете jako pimprle, drobečku. A na to já se ráda koukám.“

„Admirál mě živí. Koho chleba jíš, toho píseň zpívej.“

„Podlízavej smrade!“

Zašklebil jsem se na ni a sedl si do křesla. Pořád mi nebylo dobře. Měl jsem pocit, že jsem zelený jak sedma, na těle mi vystával studený pot. Nedalo se s tím nic dělat, musel jsem počkat, až to přejde.

Doria si odklepla popel z cigarety, podívala se na mě a zřejmě se chystala k dalšímu útoku. Než něco vymyslela, tak se otevřely dveře a vstoupil její muž.

„Dorio,“ řekl vesele, „kam jsi dala moje pouzdro na cigarety? Budu tě muset ztrestat.“

Rychle na mě ukázala a Howard se zarazil. ;

„Co tu děláte?“ zeptal se ostře a v jeho obličejí a hlase rázem nebylo po veselosti ani stopy.

„Nic.“

„Tak vystřelte. Potřebuji mluvit se svou ženou.“

Zavrtěl jsem hlavou a nehnul se z místa.

„To bys ho musel vynést. Jinak se ho nezbavíš,“ řekla Doria, „už jsem to zkoušela.“

Kraye pokrčil rameny. „Když to s ním vydrží Roland, musíme to asi taky vydržet.“ Vybral si jedny noviny a usadil se do křesla proti mně. Doria se rozmrzele vrátila na lavičku k oknu. Kraye narovnal noviny a začal číst titulní list. Ze zadní stránky se na mě díval nápadný tučný nadpis: „Objevil se nový Halley?“

Pod titulkem byly dvě fotografie: na jedné jsem byl já a na druhé mladý chlapec, který zvítězil předešlý den v jednom z velkých dostihů.

Ted' už bylo naprosto nezbytné, aby se Kraye nedozvěděl, jak ho Charles balamutí. Celá věc již zašla příliš daleko a nedala by se dost dobře vysvětlit jako žert. A fotografie byla ještě ke všemu neobyčejně dobrá; znal jsem ten snímek, byl v řadě novin a časopisů, protože to byl dobrý záběr a byl jsem si na něm skutečně podobný. I kdyby hosté nečetli sportovní stránku s referáty o dostizích, mohli by si fotografie povšimnout.

Kraye dočetl první stránku a začal noviny obracet.

Rychle jsem promluvil. „Pane Kraye, vy sám máte taky velkou sbírku křemenů?“

Vzhlédl od novin a bez nadšení se ke mně obrátil.

„Ano, mám,“ řekl krátce.

„Prosím vás, to byste mi mohl poradit. Já bych rád přikoupil nějaký kousek pro Charlese a nevím, co by to mohlo být a kde bych to sehnal. Mohl byste mi dát typ a taky co by to asi stálo?“

Odložil noviny a jakž takž zdvořile mi začal vykládat o nějakém vzácném křišťálu, který admirál určitě nemá. Jen zahrát na správnou strunu, říkal jsem si... Dorla to zkazila. Vztekla přešla ke Krayovi. „Prosím tě, Howarde, ty taky každému na všechno skočíš, když je ochoten si povídat o křemenech. Copak nevidíš, že ten skrček dolí-zá? Asi od tebe něco chce.“

„Ze mě si nikdo legraci dělat nebude,“ řekl Kraye a oči se mu zúžily vztekem.

„Ne, opravdu jsem jenom chtěl udělat radost admirálovi.“

„Je to podlízavý hajzl,“ řekla Doria, „nelíbí se mi.“

Kraye pokrčil rameny, zdvihl noviny a začal je otáčet.

„To je vzájemné,“ řekl jsem jakoby nic, „vy jedná tatínkova holčičko.“

Kraye zvolna vstal a upustil noviny (spadly zadní stranou na zem).

„Co jste to řekl?“

„Řekl jsem, že nemám o vaší ženě moc dobré mínění.“

Rozběsnil se. Právem. Jedním krokem překročil koberec u krbu a přistoupil ke mně. Najednou se atmosféra v místnosti úplně změnila.

Přestože jsem věděl, že jsem pro něho úplná nula, moucha, která skoro nestojí za to, aby se po ní ohnal, cítil jsem, jak z něho vyzařuje nenávisť a hrozba jako z atomového reaktoru. Uhlazená společenská maska z něho spadla. Když jsem k němu hned na začátku pocítil tu instinktivní nechuť a když jsem pak prohlížel jeho papíry, vzklíčilo ve mně podezření, které se teď najednou změnilo v jistotu: tohle nebyl běžný pletichář, pohybující se na hranici zákona, to byl plnokrevný, nebezpečný podvodník velkého formátu.

To jsem celý já, říkal jsem si. Zašťourám do mraveniště a vylétnou sršni. Zatahám za ocásek užovku a zasyčí kobra. Jak by se asi Kraye zachoval, kdyby si člověk vůči němu dovolil víc než jen kritizovat jeho ženu?

„On se potí,“ řekla Doria potěšeně, „on se tě bojí.“

„Vstaň,“ řekl.

„Věděl jsem, že jakmile bych vstal, okamžitě by mě srazil zpátky. Zůstal jsem tedy raději sedět.“

„Já se omlouvám,“ řekl jsem.

„Ó, to ne,“ řekla Doria, „to bys to měl moc snadné.“

„Co na něho vymyslíme?“ ptal se Kraye lačně.

„Já už vím!“ Doria byla nadšená svým nápadem. „Ať vyndá ruku z kapsy!“

Podle mého výrazu poznali, že to mi bude vadit ze všeho nejvíc. Usmívali se. Napadlo mě utéct, ale to bych tam musel nechat ty noviny.

„To bude ono,“ řekl Kraye. Předklonil se, chytil mě jednou rukou za košili, druhou za vlasy a postavil mě na nohy. Hlavou jsem mu dosahoval k bradě. Nebyl jsem v takové kondici, abych se mohl prát, ale přece jen jsem se po něm pokusil ohnat. Doria mě chytila za napřáhnutou paži a zkroutila mi ji oběma rukama za zády. Byla to silná, zdravá ženská, a nedělala si velké starosti s tím, jestli někomu ubližuje.

„Však ono tě přejde být ke mně drzý,“ řekla s uspokojením.

Chtěl jsem ji kopnout do holeně, ale rozmyslel jsem si to, byl bych to pak odnesl ještě hůř. Dost jsem si přál, aby se Charles rychle vrátil.

Kraye pustil moje vlasy, chytil mě za levé předloktí a táhl. Dělal jsem, co jsem mohl, přestože jsem v té ruce měl málo síly. Tiskl jsem loket k tělu a ruka mi zůstávala, v kapse.

„Drž ho pevněji,“ řekla Doria, „má větší sílu, než se zdá.“ Páčila mi ruku ještě výš za zády a já se začal kroutit, abych se z toho dostal. Kraye mě stále držel za košili, loket mi tlačil pod bradu a já byl dost bezmocný. Nemohl jsem se ovládnout, nemohl jsem bez boje dopustit, aby udělali, co chtěli.

„On se kroutí, co?“ řekla Doria vesele.

Kroutil jsem se a potýkal se s nimi ještě hodnou chvíli. Začali dostávat vztek a já jsem sotva popadal dech. Pak to ale ukončilo moje nešťastné břicho. Začalo mi být moc zle a musel jsem to vzdát. Prudkým trhnutím mi Kraye konečně ruku z kapsy vyprostil.

„Tak,“ řekl vítězoslavně.

Popadl mě za loket a vyhrnul mi rukáv. Oba se upřeně dívali na moji zkroucenou vychrtlou ruku, byla jako z hadrů, posetá hroznými jizvami po tržných ranách i po pozdějších operacích. Vlastně se ta zkomolenina ani moc ruce nepodobala.

„Tak proto ho tu admirál drží, toho skrčka smradlavého,“ řekla Doria s odporem.

„To ho ale neomlouvá,“ řekl Kraye, „musí dostat lekci, aby si příště nepouštěl hubu na špacír.“

Narovnal dlaň a hranou ruky mě sekl do nejcitlivějšího místa na vnitřní straně zápěstí. Trhl jsem sebou.

„Ne, to ne.“

„Raději ho už nech, bude žalovat admirálovi,“ varovala Doria. „Je to sice škoda, ale asi to už musí stačit.“

„Já s tebou sice nesouhlasím, ale...“

Vtom se venku ozvalo skřípění písku na cestě a kolem oken se vracel Charlesův vůz.

Kraye mě pustil. Upadl jsem na koberec na všechny čtyři a nebyla to jen simulace.

„Jestli to vyzvoníš admirálovi, tak to zapru,“ řekl Kraye. „A spočítej si, komu bude věřit.“

Já měl spočítáno, komu bude věřit, ale nechal jsem si to pro sebe. Noviny, které to všechno způsobily, ležely kousek ode mne. Venku bouchly dveře od vozu a oba Krayovi se obrátili k oknu. Rychle jsem sebral noviny, postavil se na nohy a namířil ke dveřím. Nesnažili se mě zastavit. Otevřel jsem dveře, vyšel, zavřel za sebou a doplazil se do pracovny. Schoval jsem noviny a složil se do Charlesova oblíbeného křesla. Čekal jsem, až ve mně všechny tělesné i duševní bolesti začnou slábnout.

Za delší chvíli si Charles, přišel pro čerstvou zásobu cigaret. Bral si je ze skříňky a mluvil na mě přes rameno. „Nazdar. Myslel jsem, že ještě ležíš. Paní Crossová říkála, že ti ráno nebylo dobře. Tady ale není zvlášť teplo, měl bys jít do obývacího pokoje.“

„Krayovi...“

„Krayovi tě nekousnou.“ Otočil se, cigarety v ruce, a podíval se na mě. „Co je na tom k smíchu?“ Podíval se líc. „Co se stalo?“

„Ale nic. Viděl jsi dnešní Nedělní hemisféru?“

„Ještě ne. Chceš ji? Bude v pokoji mezi ostatními novinami.“

„Ne, je v horní zásuvce v tvém psacím stole. Podívej se.“

Tázavě otevřel zásuvku, vyndal noviny a ihned nalistoval dostihové zprávy.

„Pane bože!“ řekl zděšeně, „a to museli otisknout zrovna dneska?“ Přelétl očima stránku. „Předpokládám, že to četl.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, jak jsem se k nim dostal, tak jsem je schoval.“

Podal mi noviny. „Tak si to přečti. Udělá ti to dobře. Nezapomínají na tebe. Cítuji: mladý Finch prokázal značnou dávku jezdecké inteligence a dokonalosti, na kterou jsme byli zvyklí u nepřekonatelného Sida. No prosím, to je, co? A to je hned první věta.“

„Jo, to je, co?“ ušklíbl jsem se. „Prosím tě, pokud jde o oběd, tak mě vynech. Teď už mě tam stejně nepotřebuješ.“

„Jak chceš, když se necítíš ve své kůži. A ještě tě potěším: do šesti hodin budou všichni pryč.“ Usmál se a vrátil se k hostům.

Než jsem noviny uklidil, tak jsem si je přečetl. Charles měl pravdu; udělalo mi to dobře. Myslím ale, že sportovní redaktor (znal jsem ho řadu let) mě v tom článku trochu přecenil. To už tak bývá, že se legenda vzdaluje od skutečnosti. Stejně se to ale dobře četlo. Zvlášť po tom odporném potupném představení, ve kterém jsem před chvílí hrál tak pokořující roli.

Druhý den ráno jsme s Charlesem zase nalepili na všechny křemeny původní nálepky, všechno sbalili a chystali se to poslat zpátky Carverově společnosti. Když jsme s tím skončili, tak nám jedna nálepka přebývala.

„Víš to určitě, že jsme nevynechali některý kámen a nezabalili ho bez nálepky?“ zeptal se Charles.

„Docela určitě.“

„Raději to ještě jednou překontrolujeme. Museli jsme se splést.“

Znovu jsme vyndali všechny kameny z větší bedny. Sbírka drahokamů, kterou si Charles chtěl nechtěl bral na můj rozkaz na noc do pokoje, byla kompletní. Pro jistotu

jsme ji ale taky znovu prohlédli, jestli jsme tam něco omylem nepřidali. Ale nikde nic.

„Kámen sv. Lukáše,“ četl jsem na nálepce. „Pamatuji se, kde byl, na horní polici úplně vpravo.“

„Ano,“ souhlasil Charles, „byla to taková obyčejně vyhlížející hrouda, veliká jako pěst. Doufám, že jsme ji neztratili.“

„Už asi ano,“ poznamenal jsem. „Kraye ten kámen ukradl.“

„Ale to je nesmysl,“ zvolal Charles, „určitě se pleteš, to není možné.“

„Zavolej Carverovu společnost a zeptej se, jakou měl cenu.“

Zavrtěl pochybovačně hlavou, ale šel telefonovat. Vrátil se zamračený.

„Říkali, že samo o sobě by to nemělo takovou cenu, ale že prý je to nějaký vzácný druh meteoritu. Nemůže se samozřejmě nikdy objevit ani v dolech, ani v lomech, musí se prostě čekat, až spadne z nebe. Je to zapeklité.“

„Byl to kus, který pan Kraye ještě neměl ve své sbírce.“

„Musel ale přece vědět, že ho budeme podezřívát,“ odporoval Charles.

„Kdybys sbírku byl opravdu zdědil po bratranci, nebyl bys na ztrátu přišel. Na polici nebyla také žádná mezera, musel všechny kameny přerovnat. Nemohl tušit, že budeš dělat inventuru, jakmile odjede.“

Charles vzdychl. „Asi nemáme moc naděje, že bychom to mohli dostat zpátky.“

„To tedy ne,“ souhlasil jsem.

„No, ještě štěstí, že jsi mě přinutil, abych kameny pojistil, Carverova společnost si tu hroudu cení stejně vysoko jako všechny ostatní kameny dohromady. Existuje jen jediný jiný podobný meteorit, kámen sv. Marka.“ Najednou se usmál. „Je to, jako by člověk někam založil modrého Mauritie.“

5

O dva dny později jsem se opat vracel do budovy Radnor a spol. Sel jsem hlavním vchodem, zastíněným balkónem na viktoriánských pilířích, a cítil v sobě určité víc energie, než když jsem odsud naposledy odcházel.

Slečna v centrále mě halasně vítala a já šel rozjařeně nahoru po točitých schodech; skoro jsem si pohvizdoval. V dostihovém oddělení na mě čekala záplava uvítacích projevů a poznánek, některé ne zrovna slušné. Nejvíce mě překvapilo, že jsem měl najednou pocit, jako bych se vracel domů. Nikdy předtím mi nepřipadalo, že k Radnorům doopravdy patřím, ačkoliv jsem si uvědomil už v Aynsfordu, že bych z agentury nerad odcházel. Asi jsem na to ale přišel moc pozdě, výpověď mám už pravděpodobně připravenou.

Chico se šklebil od ucha k uchu. „Tak se ti to povedlo.“

„No... jo.“

„... myslím jako, že deš zase zařezávat.“

„Jo.“

Podíval se na hodinky: „Pozdě, jako vždycky.“

„Jdi se vycpat,“ řekl jsem.

Chico se obrátil k usmívajícímu se osazenstvu oddělení: „Náš Sid se nám vrátil, ksicht má stejně roztomilej jako dřív. Můžeme, milánkové, zase všichni začít pracovat.“

„Vidím, že ještě pořád nemám psací stůl,“ poznamenal jsem a rozhlédl se po místnosti. Neměl jsem psací stůl, neměl jsem zde kořeny, neměl jsem práci. Nic se nezměnilo.

„Sedni si na stůl k Dolly, pečlivě ti ho oprášila.“

Dolly se podívala na Chica a usmála se. V jasných modrých očích jí zářily mateřské city. Byla druhý nejlepší vedoucí oddělení v agentuře a měla mozek jako kybernetickou kartotéku. Čtyřicetiletá, statná, pěkná, sebejistá ženská, která měla za sebou dvě manželství a dalšího ženicha kdykoli k dispozici. Přece však považovala celý svůj život za prohru, protože se jí nepodařilo porodit dítě. Dolly byla výtečná pracovnice, plná elánu a ženské energie, výtečný společník při pití, ale byla nezměrně smutná.

Chico neměl rád mateřské city. Byl vůbec trochu citlivý na matky, a to všeobecně; nejen na matky, které mají ve zvyku odkládat dítku na schodech policejní stanice. Byl ochoten s Dolly žertovat, ale jakmile z ní začaly vyzařovat mateřské city, hleděl se ztratit.

Usadil jsem se na svoje oblíbené místo u Dolly na stole a kýval nohama.

„Tak co, Dolly, lásko moje, jak vám jde fízlování?“

„Všechno by šlo krásně, kdybys trochu víc dělal a míň kecal,“ řekla uštěpačně.

„Tak mi dej něco na práci.“

„No počkej,....“ zauvažovala, „mohl bys...,“ zase se odmlčela. „Vlastně snad raději ne..., bude lepší, když do Lambournu pojede Chico. Jeden-trenér potřebuje, aby se mu někdo podíval na nějakéhp kluka, který u něj dělá ošetřovatele a zdá se mu podezřelý.“

„Takže pro mě nemáš nic?“

„No... vlastně ne.“ Dolly řekla „ne“ předtím už aspoň stokrát. „Ano“ neřekla nikdy.

Zašklebil jsem se na ni, zdvihl telefon a zmáčkl pravý knoflík. Spojil jsem se s Radnorovou sekretářkou.

„Haló, Joanie, tady je Sid Halley. Ano, vrátil jsem se z hrobu. Prosím vás, má starý moc práce? Potřeboval bych s ním mluvit.“

„Pane jo!“ poznamenal Chico.

Joanie odpověděla úředně: „Šéf tam má teď klientku. Jakmile odejde, ohlásím vás a zavolám vám.“

„O. K.,“ odpověděl jsem a položil sluchátko.

Dolly nadzdvihla obočí. Jako vedoucí oddělení byla můj bezprostřední nadřízený a tím, že jsem ji teď obešel a spojil se přímo s Radnorem, jsem porušil zvyklosti agentury. Byl jsem ale skálopevně přesvědčen, že jedná na příkaz starého, když mi nepřiděluje žádnou práci. Tohle jsem chtěl zlomit.

„Dolly, miláčku, odpusť, ale já už se takhle flákat nemohu, i když flákat se na tvém stole není marné a je odtud dobrá vyhlídka.“ Měla na sobě světlou blůzu s hlubokým výstřihem. Takový výstřih mít mladší děvče, tak by to vzbudilo pěkný rozruch. U Dolly to ale pořád ještě vypadalo docela dobře, hlavně díky tomu, že se štědrými dary matky přírody uměla dobře zacházet.

„Ty to bališ?“ zeptal se Chico přímo k věci.

„To záleží na šéfovi,“ odpověděl jsem, „možná že mě vyrazí sám.“

Chvilí bylo v oddělení zasmušilé ticho. Všichni velmi dobře věděli, že jsem dohromady nic nedělal a že jsem proti tomu celkem nic nenamítal. Dolly se tvářila jakoby nic, a to mi taky moc nepomohlo.

Do místnosti přiklopýtal malý Jones s tácem krásných neotlučených hrníčků na čaj. Bylo mu šestnáct; hlučný, neotesaný, nevychovaný anarchist, ale byl to asi nejschopnější poslíček v celém Londýně. Vlnité vlasy mu spadaly na ramena, byly dokonale umyté a na zádech se mu vznešeně podtáčely. Zezadu vypadal jako holka, ale vůbec mu to nevadilo. Zepředu to byl nesporně kluk, s kostnatým, uhrovitým a nepůvabným obličejem. Polovinu svého platu a volného času strávil v Carnaby Street, druhou polovinu s děvčaty. Údajně mu nedělalo potíže si je sehnat. Zatím jsme se ale s žádnou z jeho mladých dam nesešli, aby nám to mohla potvrdit nebo vyvrátit.

Pod růžovou košilí tlouklo kamenné srdce a z nevzhledného obličeje mu vyzařovalo cynické pohrdání světem. Nicméně jsem tomuto zábavnému ctižádostivému a nespolečenskému stvoření vděčil za svůj život. Kdyby nechodil do práce pravidelně o dvě hodiny dřív než ostatní, aby si všechno připravil, nebyl by mě tehdy našel včas a já bych byl zemřel. Bylo v tom určité ponaučení.

Loupl po mně okem: „Tak mrtvola se vrátila, jak vidím.“

„No, asi díky tobě.“ Řekl jsem to jen tak, ale věděl dobře, že to myslím doopravdy. Bylo mu to stejně jedno.

„Lila z vás krev a ještě jiný svinstvo; zateklo to škvírou pod linoleum a starej teď má strach, že tam ty prkna budou hnít.“

Dolly trochu zezelenala. „Jonesi, hele, koukej odtud vypadnout a přestaň plácát nesmysly.“

Na jejím stole zazvonil telefon. Zdvihla sluchátko a poslouchala. „Dobře, vyřídím mu to.“ Zavěsila.

„Máš jít ke starému, teď hned.“

„Že nechám děkovat.“ Vstal jsem.

„Vykopávačka?“ zeptal se malý Jones se zájmem.

„Nestrkej svůj usmrkaněj čumák do toho, do čeho ti nic není,“ řekl Chico.

„... ty mně taky.“

Usmál jsem se. Při odchodu z místnosti jsem ještě zaslechl, jak se Dolly snaží uklidnit oba načepýřené kohouty; malý Jones a Chico se takhle hádali pořád. Sešel jsem dolů, prošel halou, předpokojem, kde seděla Joanie, a pak jsem vstoupil do Radnorovy kanceláře.

Stál u okna a díval se na rušný provoz v Cromwellově ulici. V této kanceláři se mu klienti zpovídali ze svých strastí; stěny byly šedé, aby působily uklidňujícím dojmem, koberce a záclony temně rudé. Po místnosti byla rozestavena pohodlná měkká křesla a malé stolečky. Na zdech byly obrázky, na stolcích kromě popelníků všelijaké ozdobné tretky a vázy s květinami. Nebýt Radnorova-psacího stolu, vypadala by kancelář jako normální občanský obývací pokoj; řada lidí si taky myslela, že Radnor si tuhle místnost pronajal už zařízenou, protože její styl dokonale odpovídal celé budově, elegantnímu, patricijskému domu ve viktoriánském slohu. Radnor zastával teorii, že lidé se v takovém klidném civilním prostředí zpovídají věcněji; ve

strohých úředních místnostech mají sklon svoje záležitosti dramatizovat.

„Pojďte dál, Side.“ Zůstal stát u okna. Přistoupil jsem k němu a potřásl jsme si rukama.

„Je vám už opravdu natolik dobře, abyste sem mohl chodit? Přiznám se, že jsem vás ještě nečekal, i když vás už v tomhle znám...“ usmál se a pátravě se na mě zadíval.

Řekl jsem, že mi je dobře. Poznamenal ještě pár slov o počasí, o provozu na ulicích při dopravní špičce, o politice, a pak se konečně dopracoval k tomu, o co nám oběma šlo.

„Tak co, Side, jaké máte plány?“

Tak teď to tedy půjde na tělo.

„Kdybych tu měl v úmyslu zůstat...“

„Kdyby? No to nevím...“ potřásl trochu hlavou.

„... tak jistě ne za stejných podmínek, jako předtím.“

„Je mi líto, že nám to tak docela nevycházelo.“ Řekl to tak, jako by toho litoval doopravdy. Mně tím ale příliš nepomohl.

Snažil jsem se mluvit co možná klidně: „Dva roky jste mi platil pro nic za nic. Byl bych moc rád, kdybyste mi teď dal možnost si to dodatečně odpracovat. Já bych odtud odcházel nerad.“

Zdvihl hlavu jako lovecký pes, když najednou zachytí stopu, ale neřekl nic. Lopotil jsem se tedy dál.

„Byl bych ochoten pracovat bez platu, aby se to vyrovnalo. Ale jenom tehdy, pokud bych mohl dělat pořádnou, skutečnou práci. Povalovat se tu už nechci, to bych se z toho zbláznil.“

Ostře se na mě podíval a dlouze vydechl.

„Panebože, to to trvalo,“ řekl. „A museli vás napřed postřelit, aby vám to konečně došlo.“

„Jak to myslíte?“

„Side, už jste někdy viděl živou mrtvolu?“

„Ne,“ řekl jsem kajícně. Věděl jsem, jak to myslí. „To to bylo opravdu tak zlé?“

Pokrčil rameny. „Nezapomeňte, že jsem vás viděl jezdit dostihy. Člověk si přece všimne, když vyhasne oheň. Vy jste tu u nás vegetoval jako celkem milá, vtipná, ale zato úplně vyhaslá sopka.“ Sám se musel usmát své obrazotvornosti; rád používal básnických příměrů a agenturu to už stálo řadu pracovních hodin.

„Můžete se spolehnout, že oheň už zase plane,“ řekl jsem s úsměvem. „Přinesl jsem vám ale rébus, který bych moc rád luštil.“

„Je to dlouhé?“

„Dost.“

„Tak si na to raději sedneme.“

Pokynul mi ke křeslu a sám se také posadil. Byl připraven mě vyslechnout s neobyčejnou soustředěností, což mu už kolikrát pomohlo rychle proniknout k jádru věci.

Řekl jsem mu o Krayových machinacích s dostihovými závodišti. Vyprávěl jsem mu jak fakta, tak i naše dohady. Když jsem konečně zmlkl, zeptal se mě klidně:

„Jak jste se k tomu dostal?“

„Řekl mi to můj tchán, Charles Roland; byl jsem u něho minulou sobotu a neděli. Pozval taky Kraye.“ Lišák jeden, říkal jsem si, hodil mě do vody a musel jsem chtít nechtě začít plavat.

„A kde k těm informacím přišel Roland?“

„Ředitel Seabury mu řekl, že si na ředitelství všimli nápadného pohybu akcií a že v Dunstablu tehdy získal převahu Kraye; na ředitelství mají strach, aby se historie neopakovala.“

„Dobře, ale to ostatní, co jste mi tu teď povídal, to už je pouze váš dohad?“

„Ano.“

„Založený na tom, jak se vám Kraye jevil v průběhu jedné společně strávené soboty a neděle?“

„Částečně na tom, jak se mi jevil charakterově v osobním styku, to ano. Ale taky jsem uvažoval na základě toho, co jsem našel v jeho papírech...“ po krátkém zaváhání jsem mu vyprávěl o svém špehování a fotografování. „A to, co zbývá, jsou už opravdu asi jenom dohady.“

„Hm, to se bude muset ověřit... máte s sebou ty filmy?“

Přikývl jsem, vyndal filmy z kapsy a položil je na stůl.

„Nechám je vyvolat.“ Bubnoval prsty na opěradle křesla a uvažoval. Pak, jako by se najednou rozhodl, řekl rázně: „Tak první věc, kterou potřebujeme, je klient.“

„Klient?“ řekl jsem zmateně.

„Samozřejmě, co jiného? Nejsme policie, musíme někomu účtovat. Nás neplatí státní pokladna, ale klienti.“

„To... no jistě, samozřejmě.“

„Nejvhodnějším klientem by v tomto případě bylo vedení závodiště v Seabury nebo Národní honební výbor.“

V každém případě bych doporučoval se nejdřív spojit s předsedou sboru rozhodčích. Člověk nikdy nic nepokazí, když začne shora.“

„Možná že by ale raději jednali s policií,“ namítl jsem, „měli by to zadarmo.“

„Milý Side, když se lidé obrátí na soukromou detektivní agenturu, dělají to proto, že chtějí diskrétnost, a za diskrétnost potom taky platí. Když něco vyšetřuje policie, dozví se to každý. Když něco vyšetřujeme my, nedozví se to nikdo. Proto sem občas dostáváme kriminální případy, ačkoli by policie byla jistě levnější.“

„To je pravda. Tak vy se tedy pokusíte promluvit s předsedou...“

„Ne,“ přerušil mě, „s tím promluvíte vy.“

„Já?“

„Samozřejmě. Je to přece váš případ.“

„Ale tohle je vaše agentura..., jsou zvyklí jednat s vámi.“

„Vy ho přece taky znáte,“ poznamenal.

„Já jsem pro něho kdysi jezdil, ale to mě v tomto případě staví do nevhodné pozice. Pro něho jsem žokej, a ještě k tomu bývalý žokej. Nebude mě vůbec brát vážně.“

Pokrčil rameny. „Jestli se chcete pustit do Kraye, potřebujete klienta. Tak jděte a sežeňte si ho.“

Věděl jsem velmi dobře, že všechno vždy vyjednával sám a nikdy to nepřenechával ani svým nejzkušenějším spolupracovníkům; na chvíli jsem se změnil v solný sloup a nemohl jsem si srovnat v hlavě, že to myslí vážně. Konečně jsem se zdvihl a měl se k odchodu.

„Dnes jsou dostihy v Sandownu,“ řekl jsem váhavě. „Tam určitě bude.“

„To je dobrá příležitost.“ Díval se přímo před sebe a na mě se neohlédl.

„Tak já se tedy o to pokusím.“

„Dobře.“

Požehnání mi sice nedal, ale taky mě nevyhodil. Zavřel jsem za sebou dveře a zůstal chvíli zamyšleně stát. Z Radnorovy kanceláře jsem zaslechl krátký, hlasitý, vítězoslavný výbuch smíchu.

Vrátil jsem se domů, došel si pro vůz a odjel jsem do Sandownu. Byl hezký, slunný, jasný den, jako stvořený pro dostihy. Na listopad bylo překvapivě teplo; jistě se tam sejde spousta diváků.

Když jsem vjížděl branou závodiště, začínal jsem už mít dobrou náladu. Zaparkoval jsem vůz (Mercedes SL 230 s automatickým řazením a zvláštní úpravou řízení) a vmísil se do shluku lidí před váznicí. Dovnitř jsem už nesměl. Moc těžce jsem si zvykal na to, že váznice a šatny, které byly mým druhým domovem od čtrnácti let, byly pro mě po posledním dostihu navěky uzavřeny. Když člověk musí odevzdat žokejskou licenci, neztrácí jen zaměstnání, ztrácí celý životní styl.

V Sandownu byla spousta lidí, s kterými rád hovořím, a protože jsem už šest neděl nebyl na žádných dostizích, zmeškal jsem spoustu drbů a měl jsem co dohánět. Zdálo se, že nikdo ze známých neví o mém zranění: uvítal jsem to a nic jsem jim samozřejmě nevykládal. Vnořil jsem se šťastně do dostihové atmosféry a myšlenky na Kraye poněkud ustoupily do pozadí.

Samozřejmě, že jsem nezapomněl na cíl své cesty; hlavní rozhodčí, vikomt Hagbourne, se ale až do třetího závodu ustavičně s někým bavil a nebylo možné ho získat pro sebe. Přestože jsem u něho před lety jezdil a zdál se mi tehdy přímý a spravedlivý, přece jen byl pro mne cizí. Byl to uzavřený člověk, kterému zřejmě dělalo potíže navazovat kontakt s lidmi. Jako předseda sboru rozhodčích se také bohužel moc neosvědčil. Vzbuzoval dojem, že sám není osobnost, ale že za ním stojí velká síla, s kterou chce za každou cenu vyjít. Řekl bych, že měl ustavičně strach, aby něčím nepopudil sbor odhodlaných mužů, kteří byli skutečnými vládci závodišť, ať jim předsedal, kdo chtěl. Lord Hagbourne vždycky odkládal všechna rozhodnutí až na poslední chvíli, a i pak měl člověk dojem, že by si to ještě mohl rozmyslet. V každém případě ale byl až do konce kalendářního roku nejvyšším funkcionářem on a jednat jsem tedy musel s ním.

Konečně se mi podařilo k němu prokličkovat, když domluvil s ředitelem závodiště; předběhl jsem přitom jednoho trenéra, který k němu zřejmě přicházel se stížnostmi. Lord Hagbourne se trochu škodolibě obrátil ke stížnosti zády (smysl pro humor u něho byl jinak vzácný) a uvítal mě s větší dávkou srdečnosti než obvykle.

„Side, to jsem rád, že vás vidím, kde jste se v poslední době potuloval?“

„Měl jsem dovolenou,“ řekl jsem stručně. „Prosím vás, sire, neměl byste po posledním dostihu na mě chvíli času, potřeboval bych s vámi nutně o něčem hovořit. Dost to spěchá.“

„Neodkládej na zítřek, co můžeš udělat hned,“ řekl a pošilhával přitom po trenérovi se stížnostmi. „Tak spust’te.“

„Odpusťte, sire, ale myslím, že na to potřebujeme čas a klid.“

„Ták?“ Trenér to vzdal a odcházel. „Dnes to asi nepůjde. Musím jet domů. O co jde? Řekněte mi to teď.“

„Chtěl jsem s vámi hovořit o tom, že Seabury hrozí prodej.“

Polekaně vzhlédl. „A vy byste chtěl...“

„Ano. Není ale dost dobře možné se o tom rozhovořit teď; každou chvíli vás někdo může potřebovat. Kdybyste prosím pro mě mohl vyšetřit aspoň dvacet minut po dostizích...“

„Hm... a v jakém jste vlastně spojení se Seabury?“

„V žádném zvláštním spojení. Ale... nevím, jestli si vzpomínáte, jsem již dva roky ve spojení f tahle formulace vlastně přesně odpovídá skutečnosti) s Hunttem Radnorem a spol... Dozvěděli jsme se různá... hm... fakta o Seabury a pan Radnor se domnívá, že by vás to mohlo zajímat. Přišel jsem za vámi jako jeho reprezentant.“

„Ach tak. Tedy dobře, Side, přijďte po posledním dostihu do klubovny rozhodčích. Kdybych tam nebyl, tak na mě počkejte. V pořádku?“

„Jistě. Děkuji vám mnohokrát, sire.“

Sešel jsem dolů a vyšplhal se po železných schodech do boxu žokejů. Usmíval jsem se. Reprezentant! To zní hrdě. Může se to vztahovat na leckoho až po velvyslance. Obchodní cestující se takhle překřtili již před lety... asi je už nebavily ty vtipy; rázem přestává mít půvab, když někdo začne povídat: „Znáte ten vtip o tom reprezentantovi, jak zazvonil u domovnice... atd.“ Člen sboru požární ochrany, poštovní doručovatel, deratizační technik... elegantní názvy pro hasiče, listonoše a krysaře, tak proč ne pro mne.

„Jenom idioti se smějou sami pro sebe,“ ozvalo se mi u ucha. „To mě podrž, proč si najednou tak veselej a kde si byl zalezlejší poslední dva měsíce?“

„Ale, snad jsem ti nechyběl?“ zašklebil jsem se. Ani jsem se nemusel ohlížet. Společně jsme prošli vchodem do boxu žokejů. Byli jsme stejného ražení a svorně jsme shlíželi dolů na krásné závodiště.

„Vocud’ je nejkrásnější vyhlídka v celý Evropě,“ vzdychl Mark Whitney, osmatřicetiletý trenér dostihových koní. Po mnoha pádech měl obličej rozmlácený jako boxer; nechal toho před dvěma lety a od té doby hodně přibral. Nehezky, tlustý chlap. Měli jsme oba spoustu společných vzpomínek, společných zážitků ze závodišť a já ho měl moc rád.

„Tak jak je?“ zeptal jsem se.

„Ale jde to. Bylo by to ještě lepší, kdyby to moje zvíře v pátém vyhrálo.“

„Musí mít dobrou šanci.“

„Človče, to je tutovka. Úplná tutovka. Jestli si ovšem nepřerazí hnáty. Je to největší smolař na zeměkouli.“ Zdvihl dalekohled a podíval se na tabuli. „Koukám, že Charles zase nestačil shodit váhu na Bobova koně... Ten Plumtreeho kluk teď hodně jezdí. Co si o něm myslíš?“

„Moc riskuje,“ odpověděl jsem, „jednou si zláme vaz.“

„A tohle mi budeš vykládat ty? To je dobrý... ne, ale teď doopravdy, já bych ho chtěl vzít. Co si o něm myslíš?“ spustil dalekohled. „Potřebuju někoho, kdo by byl od teďka vždycky po ruce; všichni, který bych si vybral, už mají rito.“

„No mohl bys pochodit hůř, ale taky líp. Pro můj vkus je trochu moc velký frajer, ale rajtovat umí, to se mu musí nechat. Myslíš, že by tě poslouchal?“

Zašklebil se. „To je právě ono, trefil ses do černýho. On si myslí, že ví všechno nejlíp.“

„To je škoda.“

„Napadá tě někdo jinej?“

„No, co takhle mladý Cotton? Je trochu moc mladý, ale má, co to potřebuje...“ příjemně jsme se rozpovídali o jeho problémech a box se mezitím naplnil. Koně šli ke startu.

Jel se třímílový steeple a favoritem byl kůň, kterého jsem kdysi jezdil. Pozoroval jsem koně i žokeje, který zajel velmi dobrý dostih, ale myslel jsem přitom na stavební parcelu.

Sandown sám před několika lety přežil návrh na rozparcelování; měly se na něm stavět malé zděné krabice pro lidi. Sandown měl ale mocné ochránce. Zato Hurst Park, Manchester a závodiště v Birminghamu náporu cihel a cementu podlehly. Přemohl je argument, že akcionáři mají rádi kapitálové zisky a lidé chtějí mít kde bydlet. Aby se uchránilo podobného osudu, přestalo být závodiště v Cheltenhamu soukromou akciovou společností vyplácející dividendy a změnilo se na nevýdělečný trust. Řada dalších závodistišť se tím poučila a zachovala se stejně.

Seabury se nepoučilo a teď bylo ve velmi ošklivé situaci. Nepoučilo se závodiště v Dunstablu, a proto se z něho stalo úhledné sídliště pro dělníky z továrny Vaux-hall v Luttonu.

Většinu dostihových závodistišť v Británii vlastnily nebo vlastnily soukromé společnosti a pro outsidera bylo prakticky nemožné získat jejich akcie bez souhlasu ostatních členů. Čtyři závodiště, Dunstable, Seabury, Sandown a Chepstow patřily ale veřejným společnostem a jejich akcie byly ve volném prodeji na burze.

Nabídka k odkoupení Sandownu a rozparcelování pro stavbu rodinných domků byla zcela přímočará a poctivá. Plány projektu byly ale zamítnuty jak okresem, tak hrabstvím. Od té doby Sandown vzkvétal, měl dobré zisky a platil deseti procentní dividendy, takže jeho pozice byla teď neotřesitelná. Chepstow byl v neobydleném kraji, a proto se nemusel obávat, že by o něj realitní společnosti mohly mít zájem. Maličké Závodiště v Dunstablu ovšem bylo jako zelená oáza uprostřed hustě zabydlené průmyslové oblasti.

Seabury leželo v rovinatém pásu jižního pobřeží, na míle ze všech stran obklopeno malými domky, které vesměs patřily důchodcům; postavili si je za celoživotní úspory. Vejde-li se na jeden akr dvanáct domků (staří lidé mají maličké zahrádky), pak by se jich na závodiště musely vejít aspoň tři tisíce. Připočte-li se k ceně každého domku šest až sedm set liber za stavební parcelu, musí se na tom vydělat skoro dva milióny.

Favorit vyhrál a měl příslušný aplaus. Seběhli jsme s Markem ze schodů a šli se něčeho napít.

„Posíláš něco příští týden do Seabury?“ zeptal jsem se... Nejbližší dostihy se jely v Seabury.

„Možná, nevím. Záleží na tom, jestli se vůbec něco bude konat. Přihlásil sem svoje koně taky do Lingfieldu a vypadá to, že je pošlu spíš tam. Je to tam mnohem líp udržovaný a to se majitelům líbí. Minule jsem měl co dělat, abych přemluvil starýho Carmichaela, nechtěl, abych do Seabury přihlásil jeho koně... no, a pak to pěkně dopadlo; všechno odvolali a my prošvihli dostihy ve Worcesteru, který se jely tu samou neděli. Nemoh sem za to, ale stejně mi pak házel na hlavu, že jeho kůň zůstal doma

pro nic za nic. Říká, že si na Seabury zašed zlej osud. Mám ještě asi dva majitele, který tam taky nechtěj posílat koně. Povídal sem jim, že je tam pro koně ohromná dráha, ale to pro ně nic neznamená, oni do toho neví-dějí jako my.“

Dopili jsme a šli zpátky k váznici. Markův kůň byl v pátém dostihu první o nos. Při odsedlávání jsem potom Marka zahlédl u váznice, zářil jako sluníčko.

Po posledním dostihu jsem šel do klubovny rozhodčích. Bylo jich tam několik, pili čaj s manželkami a přáteli, ale lord Hagbourne tam nebyl. Rozhodčí mě uvítali, přistrčili mi židli a jako vždycky, začali jsme si povídat o dostizích. Většina z nich v mládí amatérsky jezdila a jeden byl dokonce v minulosti mým soupeřem. Se všemi jsem se dobře znal.

„Side, co si myslíš o těch nových proutěnkách?“

„Myslím, že jsou mnohem lepší. Mladí koně je víc respektují.“

„Potřeboval bych koupit dobrýho mladýho steeplera. Nevíš náhodou o něčem?“

„Co říkáte, že jel Howard výborně?“

„Při třetím jsem stál dole u vodního příkopu a přísahám, že ten hnědák vyhnul mimo praporky...“

„Myslíš, Georgi, že jsme ho měli přihlásit?“

„... Green si prý včera zpřerážel žebra...“

„Ten chov nemám rád a nikdy jsem ho rád neměl. Není poctivý...“

„Miffy nedokáže nic prošvihnout, ten by vyhrál s huculem.“

„Side, byl byste ochoten přednášet v našem Ponny klubu? Detaily bych vám ještě napsal..., kdy by se vám to hodilo?“

Postupně všichni dopili čaj, rozloučili se a odjeli domů.

Čekal jsem dál. Konečně se objevil, celý uspěchaný, moc se omlouval a vysvětloval, proč přišel tak pozdě.

„Tak a teď“, zakousl se do sendviče, „... mi řekněte, o co běží.“

„Běží o Seabury.“

„Á, ano. Seabury. Nepříjemná záležitost. Velmi nepříjemná záležitost.“

„Jistý pan Howard Kraye získal větší množství akcií...“

„Tak počkat, počkat, Side. To jsou jenom dohady, na to vás přivedl Dunstable. Snažili jsme se prostřednictvím burzy zjistit kupce akcií Seabury a nenašlo se nic, co by nasvědčovalo tomu, že to je Kraye.“

„Hunt Radnor ale něco našel.“

Upřeně se na mě zadíval. „Důkaz?“

„Ano.“

„Jakého druhu?“

„Fotografie potvrzení o převodu akcií.“ A pánbůh mě ochraňuj, jestli jsem je zpackal.

„Ach tak“, řekl suše, „pokud jsme si nebyli jisti, byla zde pořád naděje, že se mýlíme. Jak jste přišel k těm fotografiím?“

„To vám, sire, zatím bohužel nemohu sdělit. Hunt Radnor a spol. by ale byli ochotni pokusit se zabránit prodeji Seabury.“

„Předpokládám, že za tučný honorář“, řekl váhavě.

„Obávám se, že ano.“

„Vy mi do toho nějak nezapadáte, Side.“

„Byl bych moc rád, kdybyste zapomněl na to, že jsem bývalý žokej, a vycházel z předpokladu, že teď přicházím od pana Radnora; usnadnilo by nám to jednání. Jakou myslíte že má Seabury cenu pro Národní honební výbor?“

Podíval se na mě překvapeně, ale odpověděl, i když vlastně ne na to, na co jsem se ptal.

„Hm... no... jak víte, je to vynikající závodistiště s výbornou dráhou pro koně a vůbec.“

„V tomhle roce ale bylo pasivní.“

„Letos Seabury pronásledovala smůla.“

„Ano, tolik smůly, že to ani nemůže být samo sebou. To asi nebude náhoda.“

„Jak to myslíte?“

„Napadlo někdy někoho v Národním honebním výboru, že smůlu lze taky úmyslně přivodit?“

„Snad nechcete říct, že by snad Kraye..., že by někdo mohl úmyslně poškozovat Seabury tak, aby mělo finanční ztráty?“

„Ano, myslím, že je to možné.“

„Panebože!“ prudce dosedl.

„Úmyslné poškozování,“ řekl jsem, „nebo sabotáž, jak chcete. Řada podobných náhod se v poslední době objevila v průmyslu. Radnorova agentura vyšetřovala minulý rok případ jednoho malého venkovského pivovaru, kde opakovaně docházelo k poruchám fermentačního procesu. Nakonec to šlo před prokurátora a pivovar teď prosperuje.“

Zavrtěl hlavou. „Připadá mi absurdní, že by do takové záležitosti mohl být zapleten Kraye. Je v téměř klubu jako já, je to bohatý, vážený člověk.“

„Já vím, znám ho.“

„Tak přece musíte vědět, co to je za člověka.“

„Ano.“ Věděl jsem to až příliš dobře.

„Nemůžete tedy myslet vážně, že by...“

„V žádném případě nemůže uškodit, jestliže se to přestří/“ přerušil jsem ho. „Jistě jste se seznámil se všemi finančními podmínkami. Seabury by byla velká kořist, to by vyneslo hodně.“

„Jak se to jeví vám?“ Zdálo se, že ho opravdu zajímá můj názor, tak jsem mu to tedy pověděl.

„Závodistiště Seabury má základní akciový kapitál osmdesát tisíc liber v plně proplacených jednolibrových podílech. V době, kdy se společnost utvořila, byl okolní kraj prakticky neobydlený, takže cena akcií není v relaci k nynějším cenám půdy. Každá společnost by se v této situaci musela cítit ohrožena.“

Eventuálnímu kupci by teoreticky stačilo získat jedenapadesát procent akcií k tomu, aby měl převahu. Ve skutečnosti by mu ovšem stačilo třeba jen čtyřicet procent, jak bylo vidět na Dunstablu. Možná že by stačilo ještě méně, ale z hlediska kupce je samozřejmě výhodnější získat více akcií; čím více podílů, tím větší zisk při prodeji.

Když někdo chce ovládnout akciovou společnost vlastníci dostihové závodistiště, hlavní potíž, na kterou naráží, je to, že akcie se většinou nevyskytují na volném trhu. Je to přirozená ochrana. Pokud vím, tak bývá jen velmi zřídkakdy možné odkoupit třeba jen pár akcií na burze, protože vlastníci podílů závodistiště k němu většinou

mají vztah a neradi se akcií zbavují, pokud dostávají nějaké dividendy. Ale je jasné, že málokdo si může dovolit nechat někde zahálet kapitál (i když jde o menší částky). Jakmile by závodistiště začalo být pasivní, stouplo by pokušení podílníků přesunout svůj kapitál jinam.

Dnešní cena akcií Seabury činí třicet šilinků, tedy asi o čtyři šilinky víc než před dvěma lety. Kdyby se Krayovi podařilo získat čtyřicet procent akcií po třiceti šilincích, stálo by ho to dohromady jenom asi čtyřicet osm tisíc liber.

S tak velkým podílem a za přispění dalších akcionářů, kteří by se dali lákat nadějí na větší kapitálový zisk, by snadno přehlasoval každou opozici a mohl by celou společnost odprodat stavebnímu podnikateli. Projekt zástavby by jistě byl schválen, protože samotný pozemek ničím nevyniká a okolí je už stejně zastavěné. Odhaduji, že podnikatel by za pozemek zaplatil zhruba milion liber, protože při odprodeji malých stavebních parcel by pak jistě vydělal jednou tolik. I když je nutno počítat s vysokou daní ze zisku, vydělali by akcionáři na celém podniku osm set procent původního vloženého kapitálu.

Pro pana Kraye by to znamenalo možná čtyři sta tisíc liber hrubého zisku. Zjistil jste, kolik vydělal na Dunstablu?“

Neodpověděl.

Pokračoval jsem: „Seabury bývalo živý, rušný, úspěšný podnik. Teď už není. Je trochu podezřelý, že jakmile se vyskytne potenciální vlivný kupec, podnik najednou začne upadat. V minulém roce vypláceli dividendy pouhých šest pencí na akcii, to dělá při dnešní ceně akcií hrubý zisk 0,75 procenta. V letošním roce je podnik pasivní o tři tisíce sedm set čtrnáct liber. Jestliže se něco rychle nestane, tak příští rok už Seabury nebude existovat.“

Hned neodpověděl. Díval se na podlahu a v ruce držel nakousnutý sendvič.

Konečně promluvil: „Kdo se zabýval tou matematikou? Radnor?“

„Ne... já. Bylo to docela jednoduché. Včera jsem zašel do Domu akciových společností v City a podíval se na výkazy Seabury za několik posledních let; dnes ráno jsem zatelefonoval jednomu makléři, aby mi zjistil dnešní cenu akcií na burze. Můžete si to snadno ověřit.“

„To není třeba, jistě máte pravdu. Teď si vzpomínám, říkávalo se o vás, že jste už ve dvaceti letech získal na burze celé jmění.“

„Lidé rádi přehánějí,“ usmál jsem se, „můj bývalý šéf, u kterého jsem se učil, mě zacvičil v rozumném investování. No, a pak jsem měl taky trochu štěstí.“

„Hm...“

A opět bylo ticho. Nemohl se rozhodnout. Ulevilo se mi, když konečně promluvil: „Radnor vás za mnou poslal? To, co jste mi sdělil, je mu známo?“

„Ano.“

„Tak tedy dobře,“ povstal, trochu ztuhlý, a odložil nedojedený sendvič na stůl. „Vyřídte Radnorovi, že souhlasím se zahájením vyšetřování. Mohu se myslím zaručit, že moji kolegové s tím budou souhlasit. Můžete se do toho hned pustit. Podmínky budou jako obvykle?“

„Nevím,“ řekl jsem, „bylo by možná lépe, kdybyste se o této stránce dohodovil přímo s panem Radnorem.“

Nechtěl jsem se pouštět do debaty o penězích, protože jsem stejně nevěděl, co jsou obvyklé podmínky.

„Dobře, v pořádku. A Side... doufám, že je jasné, že nic z toho všeho nesmí proniknout na veřejnost. Nemůžeme si dovolit, aby nás Kraye žaloval pro urážku na cti.“

„Agentura je vždy diskrétní,“ řekl jsem a v duchu jsem se musel usmát. Radnor měl pravdu. Lidé jsou ochotni platit za diskrétnost. Proč taky ne.

6

Když jsem ráno vstoupil do dostihového oddělení, bylo tam nápadné ticho, protože Chico odjel na doprovodní službu. Všichni, včetně Dolly, byli zabráni do práce.

Dolly vzhledla a vzdychla: „Jdeš zase pozdě,“ bylo za deset minut deset. „Starý s tebou chce mluvit.“

Zašklebil jsem se na ni a šel jsem zpátky dolů. Joanie se významně podívala na hodinky.

„Shání vás už půl hodiny.“

Zaklepal jsem a vešel. Radnor seděl u psacího stolu a s tužkou v ruce pročítal nějaké listiny. Podíval se na mne a zamračil se.

„Proč jdeš tak pozdě?“

„Měl jsem bolení,“ odsekl jsem.

„Nedělejte si legraci,“ řekl ostře, ale pak si to rozmyslel, „ačkoli, vy si asi legraci neděláte.“

„Ne. Mrzí mne, že jsem přišel pozdě.“ Nemrzelo mě ale, že si toho všimli. Kdybych byl dřív nepřišel třeba celý den, nebyl by nikdo řekl ani slovo.

„Jak jste pochodil s lordem Hagbournem?“ zeptal se Radnor. „Projevil nějaký zájem?“

„Ano, souhlasí s vyšetřováním. Řekl jsem mu, aby se o podmínkách domluvil s vámi.“

„Aha.“ Stiskl páčku na skřínce upevněné na psacím stole. „Joanie, snažte se mě spojit s lordem Hagbournem. Zkuste nejdřív jeho londýnské číslo.“

„Prosím,“ ozval se vzdálený hlásek z mikrofonu.

„Tady máte,“ řekl Radnor a přisunul ke mně měkkou papírovou krabici, „prohlédněte si to.“ V krabici byl stoh velkých lesklých fotografií. Prohlédl jsem jednu po druhé a oddechl jsem si. Byly krásně ostré až na několik snímků, u kterých jsem zkoušel různé expozice.

Telefon na Radnorově stole krátce zazvonil. Zdvihl sluchátko.

„Á, dobré jitro, lorde Hagbourne, tady je Radnor. Ano, to souhlasí...“ pokynul mi, abych si sedl a já poslouchal, jak se domlouvá o podmínkách, sametovým civilizovaným, klamavě nezaujatým hlasem.

„... a ještě jedna věc, lorde Hagbourne, v případech jako je tento většinou účtujeme malý příplatek, musí-li naši agenti podstupovat neobvyklé riziko... Ano, ano, jako v případě Canlas, správně. Tak dobře, pošleme vám předběžný referát. Ano... na shledanou.“

Položil sluchátko a chvíli si zamyšleně okusoval nehet u palce. Konečně se rozhodl: „Tak dobře, Side. Pusťte se do toho.“

„Ale já...“

„Žádné ale,“ řekl, „je to váš případ, tak se do toho dejte.“

Vstal jsem a vzal jsem si svazek fotografií. „Můžu...můžu použít Bona fides a tak?“

Mávl velkoryse rukou. „Side, můžete používat celé agentury, když bude zapotřebí. Utrácejte, ale prosím vás s rozumem, ať nás nepřivedete na mizinu. Pokud budete potřebovat, aby za vás někdo něco oběhával, tak ať vám Doliv nebo některý jiný vedoucí někoho přidělí. V pořádku?“

„Nebude jim to připadat divné? Totiž... jsem tady moc malý pán.“

„A kdo za to může? Pokud by vám někdo nechtěl vyhovět, tak ho pošlete za mnou.“ Bezvýrazně se na mě podíval.

„Dobře,“ šel jsem ke dveřím. Bral jsem už za kliku a ještě jednou se obrátil. „Kdo... kdo dostane ten rizikový příplatek, agent, nebo agentura?“

„Říkal jste, že budete pracovat zadarmo,“ řekl suše.

Zasmál jsem se. „To je pravda. Dostanu ale aspoň diety a na benzín?“

„Váš vůz má strašnou spotřebu.“

„Bere jenom patnáct litrů,“ bránil jsem se.

„Agentura počítá s průměrnou spotřebou deseti litrů; to vám vyplatíme. Ostatní diety také. Zastavte se v účtárně.“

„Děkuji.“

Náhle se usmál a ten milý úsměv u vojensky strohému Radnora vypadal dosti nezvykle. Pustil se opět do komplikovaného metaforického souvětí:

„Je odstartováno. Výsledek závodu teď závisí jen na vaší dovednosti a vašem vtipu; jako vždy. Vsadil jsem na váš úspěch pověst celé agentury a nemohu si dovolit prohrát. Pamatujte na to.“

„Ano,“ řekl jsem střizlivě, „budu si to pamatovat.“

Pracně jsem šplhal do Bona fides o dvě patra výš; žaludek mě hloupě bolel a říkal jsem si, že je nejvyšší čas, aby Radnor dal v budově instalovat výtah. Uznával jsem, že majestátní, bytelně stavěný viktoriánský měšťanský dům, který Radnor získal na rohu Cromwellovy ulice, má dobrou atmosféru. Zdálo se mi, že účelný, neroman-tický moderní dům by měl značné výhody pro zaměstnance. (Ale taky by byl desetkrát dražší.)

Suterén naší budovy (kromě kuchyně) byl zcela zaplněn spisy a kartotékami. V přízemí byla Radnorova kancelář s předpokojem, ve kterém seděla Joanie, čekárna, hovorna a rozvodové oddělení. V prvním patře bylo dostihové oddělení, účtárna, další hovorna a společný sekretariát. V dalším patře bylo Bona fides a v posledních dvou podlažích oddělení osobní ochrany a „pohřešované osoby“. Trochu volného prostoru bylo jedině v pohřešovaných osobách. Bona fides bylo nabitě k prasknutí a pozvolna se tlačilo na osobní ochranu, která se držela zuby nehty.

Malý Jones dělal poslíčka pro všechna oddělení a z toho ustavičného běhání po schodech nahoru a dolů musel mít nohy silné jako cyklista. Jediné usnadnění měl v tom, že podnosy s čajem do jednotlivých pater mohl posílat malým kuchyňským výtahem a nemusel je nosit.

V Bona fides byl obvyklý rámus, způsobený tím, že všech šest lidí telefonovalo současně. Vedoucí oddělení

měl u jednoho ucha sluchátko a v druhém uchu ukazováček. Byl to statný, holohlavý muž s půlobloučkovými brýlemi, které nosíval nízko na hřbetě výrazného nosu. Byl jako obvykle jen v košili, starém odřeném pulo-vru a atahaných, širokých flanelových kalhotách. Kravatu neměl. Musel mít nepřehlednou zásobu starých šatů, nikdy se neobjevil v něčem novém. Malý Jones razil teorii, že manželka pro něj nakupuje v partiových prodejnách.

Počkal jsem, až dokončí dlouhý rozhovor s ředitelem osobního oddělení nějaké sklárny o charakteru žadatele na místo vedoucího výroby. Jack Copeland měl tu nedocenitelnou vlastnost, že se dovedl nesmírně rychle orientovat ve všech možných oborech. S ředitelem sklárny hovořil, jako by od mládí pracoval ve sklářství; věděl jsem, že v pěti minutách by dovedl stejně informované mluvit s ředitelem cukrovaru. Zaměstnavatelé většinou vyžadovali, aby člověka odhadl pokud jde o poctivost, svědomitost, charakter a inteligenci. Copeland měl mnohem širší rejstřík: rád uváděl, jak se zkoumaná osoba chová v okamžicích krize, co dělá nerada, co zapomíná. Jeho drobná poznámky měly velikou cenu, a řada průmyslových podniků mu slepě důvěřovala. To nejlíp svědčí o jeho dobrém a přesném úsudku.

Měl vlastně velikou moc, ale sám si to neuvědomoval, a proto ho lidé měli tak rádi. Po Radnorovi byl nejdůležitější osobou v celé agentuře.

„Jacku, prosím tě,“ řekl jsem, když položil telefon, „mohu u tebe získat informace o jednom člověku?“

„Proč ne v dostihovém oddělení, kamaráde?“

„Nepatří k dostihům.“

„Aha. Kdo je to?“

„Pan Howard Kraye. Nevím, jestli má nějaké povolání. Je zuřivý sběratel kamenů.“ Udal jsem Krayovu londýnskou adresu.

Rychle si to zapsal.

„O. K., Side. Přidělím ho někomu a pak ti pošlu předběžnou hlášku. Spěchá to?“

„Dost.“

„Dobře.“ Vytrhl lístek z notýsku. „Georgi, děláš ještě na tom hlášení pro toho člověka, co vyrábí pletací vlnu? Až skončíš, tak tady máš další práci.“

„Georgi,“ poznamenal jsem, „buď raději opatrný.“

Oba se na mě podívali a zmlkli.

„Je to nevybuhlá mina, bude lepší na ni nešlapat.“

George řekl vesele: „Aspoň nějaká změna po té pletací vlně. Nic se neboj, budu chodit jako po vejcích.“

Jack Copeland se na mě pátravě zadíval přes brýle.

„Předpokládám, že sis to vyjednal se starým?“

„Ano,“ přikývl jsem, „jde možná o velký podvod. Jestli chceš, tak se na to starého zeptej.“

Krátce se usmál. „Není třeba. Jinak nechceš nic?“

„Zatím ne, děkuji.“

„Prosím tě, jen tak ze zvědavosti, je tohle tvoje záležitost, nebo čí?“

„Už to tak vypadá, že moje.“

„Aha, zdá se, že vane nový vítr.“

Zasmál jsem se. „To se nikdy neví.“

Sešel jsem dolů do dostihového oddělení; Dolly tam zrovna dohlížela na představování nábytku. Zeptal jsem se, co se děje, a Dolly se na mě zářivě usmála.

„Zdá se, že tě nejen nevykopli, nýbrž naopak. Před chvílí volal starý, že prý potřebuješ místo na práci. Tak jsem poslala malého Jonese, aby v pohřešovaných osobách ukradl aspoň obyčejný stůl. To snad bude pro začátek stačit, ne? V celém baráku není jediný zbytečný psací stůl.“

Malý Jones se zřejmě vracel, protože se zvenku ozývaly rány. Přinesl smutný kus nábytku z překližky, citrónově žlutý stůl na dlouhých, tenkých nohách. „Bych rád věděl, jak tam nahoře vůbec najdou nějakou pohřešovanou osobu. Vsadím se, že neuměj najít ani vlastní pohřešovaný haraburdí.“

Zmizel a za chvíli donesl ještě židli.

„Co já pro vás všechno musím dělat!“ řekl a postavil židli přede mne. „Sebral jsem to nějaký písáček, teď sedí na stoličce. Musel sem ji ukecat.“

„Tenhle podnik potřebuje nové zařízení,“ zabručel jsem.

„Nebud' legrační,“ řekla Dolly, „kdykoli starý koupí jeden nový psací stůl, přijme dva nové asistenty. Když jsem tady před patnácti lety nastoupila, tak jsme na mou duši měli každý svou vlastní místnost...“

Přeorganizovali jsme kancelář a zase jsme se usadili. Můj stůl jsme vmáčkli do rohu vedle Dolly. Zasedl jsem za něj a rozložil před sebou fotografie. Musel jsem je roztřídit. Fotolaboratoř, která dělala pro naši agenturu, se opět vyznamenala. Překvapilo mě, jak krásně ostré, čitelné zvětšeniny se jim podařilo získat z mých mrňavých negativů.

Vzal jsem rozmazané snímky (ty, které jsem bral při různých expozicích), roztrhal je a zahodil. Zbývalo jedenapadesát snímků Krayových písemností. Pro běžného pozorovatele vypadaly na první pohled nevinně, ale při bližším nahlédnutí se měnily v dynamit.

Když jsem to roztřídil, byly ve dvou největších hromádkách samé doklady o převodu akcií Seabury a dopisy od Krayova burzovního makléře. Zjistil jsem, že listina nadepsaná ZS je vlastně celkový seznam všech převodů akcií, a přidal jsem ji tedy na příslušnou hromádku. Zbývaly fotografie bankovek, dále převody akcií, které se Seabury neměly nic společného, a pak dvě listiny plné čísel, které jsem našel na dně aktovky.

Pročetl jsem všechny dopisy od makléře; jmenoval se Ellis Bolt a patřil k firmě Charing, Street a King. Bolt a Kraye byli zřejmě přátelé; v dopisech byla tu a tam zmínka o společenských událostech, kterých se oba účastnili. Většina dopisů byla ale psána na stroji a týkala se nabídky a rentability různých podílů (včetně Seabury), uzavření nebo doporučení koupí, byly tam poznámky o daních a o výši komisí.

Dva dopisy psal Bolt vlastní rukou. První z nich, odeslaný před deseti dny, byl velmi stručný:

Milý H.

se zájmem čekám na páteční zprávy.

Druhý dopis musel Kraye dostat týž den, kdy jel do Aynsfordu.

Milý H.

Poslal jsem hotovou korekturu do tiskárny.

Letáky by měly být hotové koncem příštího týdne, nejpozději přespříští úterý. V každém případě vyjdou aspoň tři dny před dostihy. Myslím, že to bude stačit. Kdyby se opět objevila nějaká závada, vznikl by značný neklid; o to se ale jistě postaráte.

„Dolly, smím si půjčit tvůj telefon?“

„Jen si posluž.“

Zavolał jsem nahoru do Bona fides. „Jacku? Mohl by ses mi prosím tě podívat ještě na jednoho člověka? Ellis Bolt, burzovní makléř.“ Dal jsem mu adresu. „Je to Krayův kamarád, tak raději taky opatrně.“

„Dobře, dám ti vědět.“

Seděl jsem a díval se na oba dopisy.

„Se zájmem čekám na páteční zprávy.“ Mohlo se to týkat čehokoli, jakýchkoli zpráv. Ale taky se to mohlo týkat rozhlasových zpráv. A já jsem v pátek z rozhlasu vyslechl, že závody v Seabury byly odloženy, protože se na dráhu převrhl vůz s chemikáliemi.

Druhý dopis byl také ošidný. Mohl se týkat schůze akcionářů, na které nesmí dojít k žádnému přehmatu. Taky se to ale mohlo týkat dostihů v Seabury, kde by další nehoda přivodila další odprodej akcií.

Člověk měl pocit, jako když se dívá do zrcadel na pouti: z jedné strany vidí normální obraz, z druhé strany pokřivený.

Jestli, je ten pokřivený obraz správný, zapletl se pan Ellis Bolt do velkého podvodu. Jestliže ale to pokřivení vznikalo jenom v mé podezřívavé šišaté hlavě, pak jsem krutě ukřivdil váženému a úctyhodnému makléři.

Znovu jsem zdvihl telefon a vytočil státní.

„Tady Charing, Street a King. Přejete si, prosím?“ ozval se klidný ženský hlas.

„Dobrý den, prosím vás, rád bych se objednal k panu Boltovi, potřeboval bych se s ním poradit o nějakých investicích. Bude to možné?“

„Zajisté. Tady je sekretářka pana Bolta. Můžete mi prosím říci jméno?“

„Halley, John Halley.“

„Vy jste nový klient, pane Halley?“

„Ano.“

„Dobře. Tak tedy, pan Bolt zde bude zítra odpoledne. Mohla bych vás zapsat na 15.30. Hodí se vám to?“

„Jistě. Mockerát děkuji. Určitě přijdu.“

Položil jsem telefon a zadíval se váhavě na Dolly.

„Prosím tě, nebude ti vadit, když na zbytek dne odejdu?“

Usmála se. „Milý Side, jsi zlatíčko, ale nemusíš se mě přece dovolovat. Starý nám dal zcela jasně na srozuměnou, že jsi teď svým pánem. Nemusíš se v celé agentuře nikomu zpovídat, kromě starého ovšem. Můžu ti říct, že ještě nikdy nikomu nedal takhle volnou ruku No, už je to tak a ty si můžeš dělat, co chceš. Já už nejsem tvůj šéf.“

„Nevadí ti to?“ zeptal jsem se.

„Vlastně ne,“ řekla zamyšleně, „když tak o tom uvažuji. Stejně si myslím, že starý měl od začátku v plánu udělat tě svým partnerem.“

To mě vyvedlo z míry. „Dolly, to je přece absurdní.“

„Radnor stárne,“ poznamenala.

Zasmál jsem se. „A tak si tedy vybral zkrachovaného žokeje jako oporu.“

„Vybral si někoho, kdo má dost peněz na to, aby je mohl vložit do firmy a koupit si partnerství. Někoho, kdo se kdysi dostal na špičku své profese a mohl by se třeba dostat na špičku i v jiné profesi.“

„Drahá Dolly, ty jsi se úplně zbláznila. Vždyť mě včera málem vyhodil.“

„No, ale zdá se, že tu ještě sedíš a dokonce pevněji než dřív. Říkala Joanie, že když jsi včera od starého odšol, byl potom celý den v ohromné náladě.“

Se smíchem jsem potřásl hlavou. „Jsi moc romantická. Z žokejů se většinou nestávají detektivové, jako se z nich nestávají...“

„No dál?“

„Třeba účetní..., nebo profesori.“

Zavrtěla hlavou. „Z tebe už se detektiv stal, ať o tom víš, nebo ne. Nezapomeň, že jsem tě celé minulé dva roky měla na očích. Všechny vědomosti, které ti naši staří mazáci mohli poskytnout, jsi schytával jak magnet a pečlivě sis je ukládal do hlavy. Jestli si nedáš pozor, Side, miláčku, tak myslím, že tu jsi na doživotí.“

To jsem si tedy nemyslel a vůbec jsem ji nebral vážně. Ušklíbl jsem se. „Jedu se odpoledne podívat na dostihovou dráhu v Seabury. Nechceš jet se mnou?“

„Děláš si legraci?“ Měla před sebou kupu nevyřízené pošty. „Ale bodlo by to, takový výlet k moři v tvém tryskovém vozidle.“

Posbíral jsem fotografie a vrátil je do krabice. Vytáhl jsem zásuvku ve stole, abych je tam uložil, a našel jsem sendviče, plochou lahvičku whisky a cigarety.

Dal jsem se do smíchu. „Co nevidět se tu objeví někdo z pohřešovaných osob a bude hledat pohřešovanou svačinu.“

Závodistiště Seabury bylo asi půl míle od pobřeží, těsně vedle silnice, která vedla k moři. Z nejvyšších míst na tribuně bylo dokonce v dálce vidět stříbrnou hladinu Kanálu. Po obou stranách dráhy mířily k moři řady malých domků jako ovečky spěchající na pastvu. V domcích bydleli drobní státní úředníci v důchodu, penzionovaní učitelé a duchovní nebo jejich vdovy. Uvažoval jsem o tom, odkud se asi na stáří přistěhovali; odněkud, kde jim bylo příliš smutno nebo příliš zima. Číchal jsem teplý, slaný, jižní vzduch.

Všem se to podařilo - splnilo se jim celoživotní přání strávit konec života v malém domečku u moře.

Vjel jsem hlavní branou na závodistiště a zaparkoval u váznice. Vystoupil jsem, protáhl se a šel zaklepat na dveře správce závodistiště.

Zřejmě tam nikdo nebyl. Vzal jsem za kliku, ale bylo zamčeno. Váznice a ostatní místnosti byly také zamčené.

Šel jsem se podívat na dráhu. Pomalu jsem se procházel podél tribun, ruce v kapsách. Seabury bylo oficiálně zařazeno do třetí třídy, to jest do nižší třídy než Doncaster a do vyšší než Windsor, pokud jde o nároky na podporu ze sázkového fondu.

Tribuny ale nevypadaly ani na třetí třídu; byly to prkenné stupně, nad kterými byla střecha z vlnitého plechu. Táhl tam ze všech světových stran. Samotná

dráha ale byla opravdu jedna radost jak pro koně, tak pro jezdce. Vždycky mi přišlo líto, že ostatní zařízení závodistiště neodpovídá kvalitě dráhy.

Kolem tribun nebyla živá noha. Na konci dráhy jsem ale viděl několik lidí a traktor, tak jsem se tam vydal. Šel jsem po trávě podél zábradlí. Půda byla skoro ideální pro podzimní závody, měkká, ale pružná. Trenéři by za normálních okolností měli být v pokušení poslat tam celá stáda koní. Jenže za současné situace řada trenérů, jako Mark Whitney, posílala koně jinam. Závodistiště, které nedokáže přilákat koně a jezdce, nepřiláká ani publikum. Příjmy ze vstupného klesaly už delší dobu, výdaje šly nahoru. Seabury bylo pasivní.

Znovu jsem uvažoval o smutných závěrech, které vyplývaly z výkazů Seabury, a došel jsem až na konec dráhy. Vykopávali tam drny na dost velké rozloze a nakládali je na přívěs traktoru. Byl tam nepříjemný zápach.

Na nepravdivé ploše, zasahující skoro přes celou šíři dráhy, byl trávník zničený a shnilý. Zatím byla odklizená necelá polovina drnů, pod nimiž bylo šedavé bláto; zbývala ještě spousta práce. Připadalo mi, že na tom dělá málo lidí. Při tomhle pracovním tempu to nemohou za osm dní stihnout.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem tak všeobecně“

„to je pěkná paseka!“

Jeden z chlapů zapíchl rýč do země a přešel ke mně, ruce si otíral do kalhot.

„Potřebujete něco?“ zeptal se celkem zdvořile.

„Hledám správce. Kapitána Oxona.“

Byl rázem zdvořilejší. „Dneska tady není. Helejte... nejste vy Sid Halley?“

„To jsem.“

Zašklebil se od ucha k uchu a začal se chovat skoro bratrsky. „Já jsem tady parťák, Ted Wilkins.“ Potřásl jsem mu rukou. „Kapitán Oxon vodjel do Londýna, říkal, že se vrátí až zejtra.“

„To nevadí,“ řekl jsem, „jel jsem kolem, tak jsem si řekl, že se tu zastavím.“

Dívali jsme se společně na to dílo zkázy. „To je škody, co?“

„A jak se to vlastně stalo?“ zeptal jsem se.

„Tamhle nahoře se převrhla ta cisterna,“ ukázal směrem k silnici a vedl mě kolem vykopané země. Okresní silnice přetínala dráhu na jednom konci, kousek před obloukem. V průběhu závodu byl povrch silnice vždy překryt hlínou, rašelinou nebo zelenými rohožemi, koně přes to vždycky přešli zcela bez potíží. Nebylo to ideální, ale dělalo se to tak na řadě závodistišť; obzvlášť známé to bylo v Aintree, kde dráhu přetínala mellingská silnice a ovšem v Ludlow, kde dráhu křížilo dokonce pět silnic.

„Tak tady to bylo,“ ukazoval Ted Wilkins, „na horším místě se to ani stát nemohlo, je to zrovna vprostřed dráhy. To svinstvo se z cisterny úplně valilo. Vona se dočista převrhla a při té havárci se musel urazit uzávěr cisterny.“

„A jak se to stalo? Myslím jako ta havárka?“

„To se vlastně neví.“

„A co řidič? Ten to přežil, ne?“

„Jo, tomu se dohromady nic nestalo. Byl jen trochu zešokovanej. Vůbec si nepamatoval, jak k tomu přišel.

Nějaký lidi říkali, že snad jel v protisměru nějaké auták a málem do té cisterny vrazil. Našli řidiče sedět v pan-kejtě, držel se za hlavu a nařikal. Prej měl otřes mozku. Povídají, že se musel vo něco praštit do hlavy, když se to s ním převrhlo. Co mě mejlí, je, že se z toho tak dostal, když celá kabina byla úplně na mraky.“

„Jezdí tudy často takové cisterny?“

„Dřív ne. Ale teď tu sou občas vidět, tak rok nebo dva, vod tý doby, co se po londýnskejch výpadovkách pomalu v těch štrůdlech nedá jezdit.“

„To jo. Byl od místní firmy?“

„Z Jižních chemickéjch závodů, aspoň podle vozu.“

„Kdy myslíte, že se tu bude zase moct závodit? Dá se to stihnout do konce týdne?“

Zamračil se. „Tak já vám něco povím, když to zůstane mezi náma; to se na beton nestihne, i kdybysme se postavili na hlavu. Já už sem to kapitánovi říkal: my potřebujeme tak dva buldozery, a ne šest chlapů s lopatama. Takhle je to na draka.“

„To si taky myslím.“

Vzdychl. „No jo, von mi ale řek, kde prej na to má vzít, a abych prej držel hubu a šel dělat. Tak teda děláme. Když to pude dobře, tak do příští středy tak akorát stihneme vykopat ty shnilý drny.“

„Takže nezbude dost času na to, aby se tam uchytily čerstvé,“ poznamenal jsem.

„Byl by to div, kdyby se nám vůbec podařilo drny položit; kdepak aby se chytly!“ řekl zachmuřeně.

Sehnul jsem se a přejel rukou po zhnědlé trávě. Byla mazlavá a shnilá. Zašklebil jsem se a předák se rozesmál.

„Je to děsný, co? Taky to pěkně smrdí.“

Přičichl jsem si k prstům a hned jsem toho litoval. „Bylo to takhle mazlavé hned od začátku?“

„Jo. Hned. Úplně beznadějný.“

„No tak už vás raději nebudu zdržovat od práce,“ usmál jsem se.

„Vyřídím kapitánu Oxonovi, že ste tu byl. Škoda že ste hc minul.“

„Ale to nemusíte, má teď starostí dost.“

„No jo, jeden průšvih za druhým,“ přikývl, „tak se teda mějte.“ Vrátil se k lopatě a svému neutěšenému úkolu a já šel zvolna zpátky k opuštěným tribunám.

Chvilí jsem zaváhal před vážnicí a uvažoval jsem, jestli bych se tam neměl vloupat paklíčem. Věděl jsem ale, že bych tam lezl jen ze sentimentality, nic zajímavého jsem tam nemohl objevit. Člověk snadno upadne do pokušení využít profesionálních znalostí k vlastnímu potěšení. Spokojil jsem se tím, že jsem se do vážnice podíval okny.

Celá opuštěná místnost vypadala tak, jak jsem si ji pamatoval. Prkenná podlaha, v jednom rohu. stůl a obyčejné židle, v levém rohu místnosti váha. Na jednotlivých závodistištích byly různé typy vah. Původní, starý typ, kde žokej stál na plošince a na druhé rameno (val) se postupně přidávala závaží, už vymizel; vážení na těch starých vahách bylo příliš zdlouhavé. Ted se většinou používala buď závěsná sedadla, vlastně přezmen, ve kterém si člověk připadal jako pytel mouky, nebo sedadla připevněná ke stojaté váze; u obou typů bylo možné ihned odečítat váhu na velkém ciferníku. Byly to jednoduše mnohokrát zvětšené kuchyňské váhy.

V Seabury měli váhy se sedadlem připevněným na plošině; vždycky mi připadaly nejpraktičtější. Vzpomínal jsem, kolikrát jsem tady seděl, za šťastných i méně šťastných okolností, vždycky to ale bylo při dostizích.

Pokrčil jsem rameny a odvrátil se. Možná že budu ještě dlouho naživu, ale na tohle sedadlo si už nikdy nesednu.

Nastoupil jsem do vozu a odjel do nejbližšího města. Vyhledal jsem chemické závody a za hodinu jsem už hovořil s vedoucím osobního oddělení. Vysvětlil jsem mu, že zastupuji Národní honební a že jsem se tu zastavil po cestě; chtěl jsem se jenom zeptat, jestli je už řidič té havarované cisterny v pořádku a jestli si nevzpomněl, jak k havárce došlo.

Vedoucí byl obtloustlý padesátník, dost příjemný, ale moc mi nepomohl. „Smith od nás odešel,“ řekl stručně. „Dali jsme mu pár dní volno, aby se zotavil z toho úrazu, no, a včera přišel, že prý si jeho žena nepřeje, aby jezdil s chemikáliemi, a dal výpověď,“ řekl trochu dotčeně.

„Jezdil u vás dlouho?“ zeptal jsem se soucitně.

„Asi rok.“

„Předpokládám, že to byl dobrý řidič.“

„Na naše poměry průměrný. My musíme mít dobré řidiče. Smith byl dobrý, ale zase nic extra.“

„Takže vy pořád ještě nevíte, jak se to vlastně stalo.“

„Ne,“ vzdychl. „Naše cisterny mají dobrou stabilitu a jen tak se nepřevrhnou. Na silnici se nic nenašlo. Byl tam rozlitý olej, benzín a chemikálie. Pokud tam byla nějaká stopa, myslím stopu po smyku, tak se už po odjezdu havárky, která cisternu vytáhla, nenašla.“

„Jezdí tamtudy vaše vozy často?“

„V poslední době jezdily, a po tomhle maléru už ne. Vlastně, teď si vzpomínám, že první tamtudy začal jezdit zrovna Smith. Vyhýbal se křižovatce na hlavní. Někteří řidiči říkají, že je to výhodné.“

„Jezdí tedy přes Seabury pravidelně.“

„Jistě, často. Je to na cestě do Southamptonu a do naftových závodů u Fowley.“

„Aha. A co vlastně vezl Smith?“

„Kyselinu sírovou, používá se při rafinování nafty, kromě jiných věcí, samozřejmě.“

Tak tedy kyselina sírová. Hustá, olejovitá, leptavá jak hrom. Nic horšího se na dostihový trávník vylít nemohlo. Kdyby to bývalo bylo cokoli méně leptavého, mohlo se na tom závodit; poškozenou travu mohli posypat pískem nebo hlínou. Nikdo by ale neriskoval jet koně po vitriolu.

„Můžete mi dát Smithovu adresu?“ zeptal jsem se, „rád bych se u něho zastavil, jestli se mu třeba už nevrátila paměť.“

„Jistě.“ Našel jeho kartu. „Řekněte mu, že ho zase vezmeme, kdyby měl zájem. Další řidič dal výpověď dnes ráno.“

Slíbil jsem, že to vyřídím, poděkoval a šel hledat na adresu, kterou jsem právě získal. Bydlel ve dvoupokojovém bytě v předměstském činžáku. Totiž, byl líval. Jak mi sdělila jakási mladá žena v natáčkách, Smith se s manželkou ten předtím vystěhoval. Kam, to nevěděla. Novou adresu tam nenechali. A prý si o toho pána nemusím dělat žádnou starost, zdravý už měl jistě v pořádku, protože posledních pár dní prochlastal a proflámoval, hrál na gramofon až do rána hned den po

havárii, takže se mu prý ten otřes mozku spravil náramně brzy. Stěžovala si prý na ten randál a Smith jí řekl, že vyvádí z radosti nad tím, že se nezabil.

Mezitím se setmělo a já se zvolna vracel do Londýna; v protisměru mne mījela světlá proudu vozů, vyjíždějících z města. Vracel jsem se domů. Bydlel jsem v pátém patře moderního činžáku, garáž jsem měl v domě a blízko do kanceláře.

Obývací pokoj a ložnici jsem měl na jih, koupelnu a kuchyň do širokého světlíku. Byl to příjemný byt, se světlým nábytkem, hezkým čalouněním. Měl jsem ústřední topení a denní úklid byl započítán do činže. Kuchyňský nákup jsem dostával na objednávku pravidelně jednou týdně malým výtahem přímo do bytu, smetl se vysypávalo v kuchyni do centrálního odpadu. Příjemně zjednodušený život. Bez nepořádku, bez komplikací. Ale po soužití s Jenny to byl zatraceně osamělý život.

Jenny vlastně do tohoto bytu nikdy nevkočila. Mívali jsme dům v malé vesnici v Berkshiru. Nakonec ale ten dům přestal být domovem a změnil se v bitevní pole. Když ode mne Jenny odešla, dům jsem s úlevou prodal. Do nového bytu jsem se nastěhoval krátce po tom, kdy jsem nastoupil u Radnora, protože to bylo tak blízko. Byla tam sice drahá činže, ale zase jsem nemusel platit za dopravu do zaměstnání.

Namíchal jsem si brandy s vodou a ledem, sedl si do křesla, dal nohy nahoru a uvažoval jsem o Seabury, kapitánu Oxonovi, Tedu Wilkinsonovi, chemických závodech a o řidiči, který se jmenoval Smith.

Pak jsem přemýšlel o Krayovi a nebyly to žádné hezké úvahy. Napomádovaná, uhlazená maska, pod kterou se skrývala bezohledná chamtivost; zuřivá vášeň ke kamenům a k půdě; posedlost po čistotě těla asi kompenzovala hnůj, který měl v hlavě a duši; měl neobvyklý sexuální vkus; a byl vůbec perverzní, protože si dovedl nejdřív pečlivě prohlédnout zmrzačenou ruku a pak teprve udeřit.

Ne, pana Kraye jsem neměl ani trochu rád.

7

„Chico,“ zeptal jsem se, „jak bys to zařídil, kdybys měl na určitém, předem určeném místě převrhnout cisternový vůz?“

„Co? To je lehký jak facka. Potřeboval bych pořádně zvedák, hydraulické) zvedák nebo jeřáb. Něco takového.“

„Jak dlouho by to trvalo?“

„Myslíš jako, kdybych měl ten zvedák i cisternu už na místě?“

„Jo.“

„No, tak jednu až dvě minuty. Jaká by to byla cisterna?“

„Trochu menší než na benzín. Asi jako mlékárenská cisterna.“

„Tak to je úplně jednoduchý. Maj hodně nízko těžiště, že jo. Chtělo by to ten silnej zvedák. Fakt by to bylo lehký.“

Otočil jsem se k Dolly. „Prosím tě, máš dneska něco pro Chica, nebo bys ho mohla postrádat?“

Dolly se předklonila, kousala konec tužky a dívala se do zápisů v kalendáři. Výstřih při tom předklonu dělal, co mohl.

„Mohla bych poslat někoho jiného clo Kemptonu...“ zachytila můj pohled, zasmála se a narovnála. „Jo, můžeš si Chica půjčit.“ Vrhla po něm láskyplný pohled.

„Chico, prosím tě,“ řekl jsem, „zajed clo Seabury a poptej se, jestli někdo neviděl minulý pátek v blízkosti dráhy hydraulický zvedák nebo jeřáb... tam v těch malých domcích kolem závodiště bydlí samí starouškové, nemají nic jiného na práci než se dívat po světě... taky se přepetej, jestli si někdo něco takového nenajal přímo v místě. Řekl bych, že silníci museli asi na chvíli uzavřít, než tu cisternu převrhli, tak na to se prosím tě taky přepetej, jestli někdo neviděl tabuli s objízďkou nebo něco takového. Pak zajdi na radnici a prohlédni si staré plány kanalizace.“ Vylíčil jsem mu, kde asi tak měl být kanál, který způsobil tu katastrofální skrumáž při steeplu. „A snaž se vyptávat nenápadně.“

„Hele, nerad,“ zašklebil se.

„Naše škodná je dost ostrá.“

„A ty jako myslíš, aby si naše škodná pokud možno nevšimla, že se za ní plížíme.“

„Přesně tak.“

„Malý Chico se o sobě umí postarat,“ řekl podle pravdy.

Jakmile odešel, zatelefonoval jsem lordu Hagbournovi a tvrdě jsem mu vyložil, jak vypadá situace na dráze v Seabury.

„Potřebují mechanizaci, a to co nejrychleji; prý na to nemají prostředky. Nemohl by sázkový fond...“

„Sázkový fond není charita,“ přerušil mě. „Ale uvidíme, co by se dalo dělat. Říkáte, že zatím vykopali necelou polovinu? Hm. Pokud vím, tak kapitán Oxon ujišťoval Weatherbyho, že dráha bude do příštích dostihů v pořádku. Říká snad teď něco jiného?“

„Já jsem ho tam nestihl, sire. Byl celý clen pryč.“

„Ach tak,“ lord Hagbourn zřetelně ochladí, „takže on vás nepožádal o pomoc?“

„Ne.“

„Pak se clo toho mohu těžko plést. Je jednou správcem závodiště a je tedy na něm, aby rozhodl, co lze nebo nelze dělat, to je marné. A pokud by potřeboval radu, může se obrátit na vedoucího závodiště.“

„Ředitelem závodiště je pan Fotherton a ten bydlí v Bristolu. Je taky šéfem tamějšího závodiště a zítra a pozítří jsou tam dostihy, takže má zřejmě moc práce.“

„Ach tak, to ano, to je pravda.“

„Als mohl byste nezávazně zavolat Oxonovi a zeptat se, jak práce pokračuje.“

„To nevím...“

„Sire, věřte mi, prosím vás, že bude-li práce pokračovat tímto tempem, nebudou příští týden v Seabury žádné dostihy. Kapitán Oxon si zřejmě neuvědomuje, jak pomalu ti chlapi kopou.“

„Ale to si jistě musí uvědomovat,“ namítal, „ujistil přeci Weatherbyho...“

„Odřeknou-li se opět dostihy na poslední chvíli, tak to Seabury nepřežije,“ řekl jsem dost ostře.

Chvilí bylo ticho. Pak řekl neochotně: „Dobře, máte asi pravdu. Ano. Zavolám tedy kapitánu Oxonovi a panu

Fothertonovi a zeptám se jich, jsou-li spokojeni s postupem prací na dráze.“

Víc jsem z něho nemohl dostat a obával jsem se, že tohle stačit nebude. Seabury umře na úředního šimla.

Zabral jsem Dolly telefon a zavolał vrchního inspektora Cornishe na policii v Eppingu.

„Máte něco nového o Andrewsovi?“ zeptal jsem se.

„Chápu, že o něho máte osobní zájem,“ pochechtával se do telefonu. „Zjistili jsme, že má sestru. Zavolali jsme ji včera k předváděčce, aby ho identifikovala, ale nebylo to k ničemu. Jak zahlédla ty zbytky v márnici, začala zvracet.“

„Chudák holka, to se jí nemůžete divit.“

„To ne. My jsme ji tam taky znova nehonili, aby si to pořádně prohlédla, neměli jsme to srdce. Ostatně, vaše identifikace byla stejně dostačující.“

„Na co umřel? Už se to ví?“

„Jistě. Byl střelen do zad. Kulka se odrazila od žebra a zůstala vězet v hrudní kosti. Experti nám porovnali tuhle kulku s tou, kterou jsme vyrejpali u vás v kanceláři ze zdi. Ta je trochu zdeformovaná tvrdou omítkou, ale je jasné, že obě byly vystřeleny ze stejné zbraně. Byl zastřelen týmh revolverem, kterým předtím střelil po vás.“

„A našli jste ten revolver?“

„Nebylo po něm ani tuchy. Předali to prokurátorovi jako vraždu spáchanou neznámou osobou nebo osobami. A mezi námi, dále se s tím asi nikdo nedostane. Nemáme žádnou pořádnou stopu.“

„A jakou stopu tedy máte?“

Bylo znát, že se usmívá. „Ale jenom něco, co nám pověděla jeho sestra. Má garsonku v Islingtonu a bratr u ní byl ten večer, než se k vám vloupal. Ukazoval jí ten revolver. Byl prý celý pyšný, že ho má; moc chytrý tedy asi nebyl. Řekl sestře, že revolver dostal od nějakého velkého chlapíka, že má pro něco jít a má zastřelit každého, kdo by ho chtěl zastavit. Ona mu ale nevěřila, prý si vždycky vymýšlel; takže se ho ani nezeptala na toho velkého chlapa, ani kam má vlastně jít.“

„No to je teda dobrá,“ řekl jsem, „že ji ani nevzruší, když jí brácha mává nabitou bouchačkou pod nosem.“

„Říkají sousedi, že ji víc než bratr zajímají galáni.“

„Sousedi jsou vždycky roztomilí.“

„To jo. No, ptali jsme se kdekoho, kdo s Andrewsem v tom posledním týdnu mluvil, ale nikomu nic nevyprávěl ani o revolveru, ani o velkém chlápku, ani o nějakém zástoji v Cromwellově ulici.“

„Pak už k sestře nepřišel?“

„Ne, řekla mu, že čeká hosta.“

„V jednu hodinu v noci? To ti sousedi asi přece jen měli pravdu. Zkusil jste to na závodištích? Andrewse všude dobře znají, dělával při dostizích poskoka.“

„Jo, zkoušeli jsme to hlavně na závodištích. Nebylo to ale k ničemu. Všude se jenom divili, jak někdo mohl zavraždit takového neškodného chlápka.“

„Neškodného!“

Zasmál se. „Však vy jste si taky myslel, že je neškodný, jinak byste byl uhnul.“

„To máte svatou pravdu,“ řekl jsem s citem „Zato teď vidím v každém počestném občanovi zločince.“

„Ono na tom taky něco je, lidi jsou většinou uličníci. Aspoň máme co dělat. Jo, mimochodem, myslíte, že letos má Sparkle šanci v Hennessy...?“

Když jsem konečně položil telefon, Dolly mi ho rychle vzala. Řekla ironicky „Jestli dovolíš“ a objednala si na centrále státní linku hned třikrát. „A Halley mi do toho nesmí skočit.“ Ušklíbl jsem se, vyndal ze zásuvky fotografie a znovu jsem si je prohlížel. Nic nového jsem neobjevil. Dopisy Ellise Bolta Krayovi. Podle toho, jak se na ně člověk podíval... Každý poctivý občan může být zločinec... Musím být opatrný, nesmím ukazovat karty, nesmím se ohlízet přes rameno, to by mě mohlo prozradit... Uvažoval jsem, proč mám takový zvláštní pocit, jako by mi něco hrozilo. Nakonec jsem usoudil, že ze mne udělal neurotika ten průstřel břicha. Zlobilo mě to.

Když Dolly skončila, vzal jsem jí telefon z ruky a zavolal svému bankéři.

„Pan Hopper? Tady je Sid Halley... ano, děkuji, dobře. A vám?... To rád slyším. Prosím vás, byl byste tak laskav, mohl byste mi říct, kolik je na mých účtech? Na běžném i na depozitním?“

„Vypadá to pěkně,“ odpověděl hlubokým vážným hlasem, „v poslední době vám přišly nějaké dividendy. Kdybyste chvíli počkal u telefonu, mohl bych vám říci přesné cifry.“ Chvíli s někým mluvil a pak se vrátil k aparátu. „Bylo by pomalu načase, abyste něco reinvestoval.“

„Právě jsem o nějakých investicích uvažoval,“ řekl jsem, „proto jsem s vámi chtěl mluvit. Chci koupit nějaké akcie prostřednictvím jednoho makléře, ne prostřednictvím banky. Prosím vás, nemyslete si, že nejsem spokojený, to by byl nesmysl, staráte se o mě výborně, ale tohle je něco, co souvisí s mojí prací v agentuře.“

„Nic mi nevysvětľujte. Co pro vás tedy mohu udělat?“

„Potřebuji od vás doporučení. Ten makléř jistě bude chtít referenci a byl bych vám vděčen, kdybyste to mohl napsat pokud možno zcela neosobně, ryze úředně a kdybyste se taky pokud možno nezmiňoval o mém minulém i nynějším zaměstnání. Je to dost důležité.“

„Samozřejmě, jak si přejete. Je to všechno?“

„Ano... totiž, ještě... představil jsem se tomu pánovi jako John Halley, tak kdybyste byl tak laskav a uváděl mě pod tímto jménem... kdyby se s vámi spojil?“

„Jistě. Budu se těšit, že mi to jednou všechno povíte. Proč se někdy nezastavíte? Mám tu. výborné doutníky.“ Hlas měl trochu pobavený. „Á, už tu máme ty cifry...“ Řekl mi celkovou částku, která byla tentokrát podstatně vyšší, než jsem očekával. Tenhle utěšený stav ale asi dlouho nepotrvá, když budu u Radnora dělat dva roky zadarmo. No, sám jsem si o to řekl.

S ironickou poklonou jsem vrátil Doliv telefon a šel jsem nahoru do Bona fides. Jack Copeland měl na sobě špinavě hnadý svetr, vpředu zašíváný modrou nití a na boku rozpáraný. Snažil se utrhnout volný kus vlny a páral svetr dál.

„Máš už něco na Kraye?“ zeptal jsem se. „Nebo je na to ještě brzy?“

„George už má pro tebe předběžnou zprávu, aspoň myslím,“ řekl, „nemá tady někdo nůžky?“ Už se mu podařilo rozpárat velký kus svetru.

Zasmál jsem se a šel ke Georgovi. Zpráva pozůstávala z krátkých zápisů, psaných osobitým Georgovým stylem. Začínala takto: „Leg. žen. 2r., př. 2x, 1 rozv. 1 suic...“ a pak následovala řada jmen a dat.

„Jak prosím?“ zeptal jsem se.

„Aha,“ zašklebil se, „Kraye je legálně ženatý, má za ženu Doriu Dawnovou, rozenou Eastermanovou, ženil s.e před dvěma lety. Předtím byl ženat už dvakrát. Jedna žena se mu zasebevražдила, druhá se s ním rozvedla pro špatné zacházení.“ Ukázal mi jména a data.

„Jak přehledné,“ řekl jsem, „když se v tom vyznáš.“

„Kdybys nebyl tak netrpělivý, mohl jsi to dostat krásně a úhledně napsané na stroji. Když už jsi ale tady...,“ pročetl dál. „Geologové ho považují za výstředníka..., křemeny většinou nemají samy o sobě velkou hodnotu, jsou příliš běžné, s výjimkou drahokamu ovšem, ale Kraye kameny, které se mu zalíbí, skupuje v haldách. V Geologickém muzeu ho dobře znají. Nikde jsem o něm ale nezaslechl nic, co by nebylo v pořádku. Kluby... je členem tří klubů, ostatní členové ho nemají zvlášť rádi, ale celkem si ho váží a považují ho za chytrého člověka, který uní výtečně mluvit. Občas hraje hazardně u Crockfordů, ale v průměru ani nevyhrává ani neprohrává. Hodně cestuje, vždy první třídou, většinou lodí, nerad létá. Nemá žádné trvalé zaměstnání. Pokud víme, tak se ničím nevyučil ani nestudoval. Pravděpodobně žije z investic a hraje na burze. Není příliš oblíben, ale je většinou považován za chytrého, kultivovaného muže. Par lidí ho pokládá za pokryteckého náfuku.“

„Tak o nějaké levotě nic?“

„Vůbec nic. Máme to vzít ještě důkladněji?“

„Pokud to jde udělat tak, aby se to nedozvěděl.“

George přikývl. „Sledovat ho nechceš?“

„Ne, zatím raději ne.“ Nepřetržitě sledování vyžaduje příliš mnoho personálu a stojí klienta moc peněz. Kromě toho je vždycky nebezpečí, že si toho příslušná škodná všimne. „Z jeho mládí nevíte nic?“ zeptal jsem se.

George zavrtěl hlavou. „S kým jsem mluvil, tak ho znají maximálně deset let. Buď to se nenarodil v Anglii, nebo se dřív jmenoval jinak. Příbuzné snad nemá.“

„Na to, žes to stihl za jediný den, jsi dělal úplně zázraky.“

„Mám styky, kamaráde, styky, to je to. To stačí potom zajít do hospody, někam zatelefonovat, pohovořit s obchodníky... a je to hotovka.“

Jack si zamyšleně hrál s rozpleteným svetrem a díval se na mě přes brýle. Říkal, že předběžnou zprávu o Bol-tovi ještě nemá, dělá prý na tom Carter, bývalý policejní seržant, a ještě se neozval.

„Tak mi prosím tě dej vědět, jakmile se ozve,“ řekl jsem, „mám se s Boltem sejít v půl čtvrté a bylo by dobré něco o něm vědět, než tam půjdu.“

„O. K.“

Šel jsem potom dolů do dostihového oddělení, postavil jsem se u okna a díval se dolů na provoz v Cromwellově ulici. Stál jsem tak asi půl hodiny a přemýšlel o tom, de jaké míry packám případ Kraye. Nováček na Velké ceně, říkal jsem si kysele. Ačkoli jednou jsem na Velké ceně nováčka jel a dopadlo to dobře. To mě trochu rozveselilo. Vzal jsem Dolly na skleničku a sendvič do Air Terminálu. Seděli jsem tam, popíjeli, a záviděli lidem, kteří se chystali

někam daleko. Měli v obličejích dychtivý výraz, jako by očekávali, že jakmile vzlétnou nad zem, pozemské starosti z nich spadnou. To je iluze, říkal jsem si trpce, starosti si člověk vždycky nese s sebou. Stín v mozku... a zmraženou ruku v kapse.

Zasmál jsem se a začal jsem si dobírat Dolly jako obvykle. Co může člověk dělat?

Firma Charing, Street a King měla dvě kanceláře ve velkém moderním domě, který patřil jedné větší společnosti. Osazenstvo firmy sa skládalo z pana Bolta, jeho úředníka a sekretářky. Ukázali mi, kde najdu sekretářku, a já vstoupil do malé, neutěšené, čtvercové místnosti, a šedivými stěnami, na stropě byla zářivka, špinavé okno hledělo do dvora na požární žebříky. Vpravo u zdi seděla u psacího stolu žena čelem k oknu a zády ke mně.

Kousek za ní byly dveře z mléčného skla s nápisem Ellis Bolt. Říkal jsem si, že sekretářka sedí dost nešikovně. Ale třeba má ráda průvan a nevádí jí, že se musí pokaždé otočit, když někdo vejde.

Teď se ale neotočila, jen trochu pohnula hlavou směrem ke mně. „Přejete si, prosím?“

„Jsem objedнан k panu Boltovi na půl čtvrté.“

„Ach tak, vy jste pan Halley. Sedněte si prosím, zeptám se, je-li pan Bolt volný.“

Vybídla mě, abych si sedl do křesla, u kterého jsem stál, a stiskla tlačítko na psacím stole. Poslouchal jsem, jak se domlouvá s panem Boltem; měla klidný hlas, který jsem si pamatoval z našeho telefonního hovoru. Mohlo jí být tak kolem třiceti, byla štíhlá, vzpřímená, dlouhé hladké tmavé vlasy jí splývaly podél obličeje; ten účes se k ní ale moc nehodil, byl příliš mladistvý. Nenosila žádné prsteny a neměla nalakované nehty. Šaty měla tmavé a nezajímavé. Měl jsem dojem, že se úmyslně snaží vypadat nenápadně a bez půvabu; ačkoli, když se trochu pootočila, vypadal její obličej ze strany docela hezky. Zahlédl jsem jenom hnědé, rozpačité oko a náznak úsměvu na bledých rtech. Pak se zase odvrátila.

Nerozuměl jsem tomu. Vešel jsem do kanceláře pana Ellise Bolta. Jeho místnost byla stejně fádni jako místnost jeho sekretářky; byla jen trochu větší a na podlaze pokryté linoleem byl nový zelený koberec. Stěny kanceláře byly šedé, strohé, okna hleděla do dvora na požární žebříky a protější budovu. Pokud by šedivé, konvenční zařízení bylo známkou úctyhodnosti, musel by pan Ellis Bolt být poctivý makléř. Z Carterova posudku, který jsem dostal těsně před odchodem, to také vyplývalo. Bolt povstal za psacím stolem a potřásl jsme si rukou. Pokynul mi, abych si sedl do křesla, a nabídl mi cigaretu.

„Děkuji, já nekouřím.“

„To jste šťastný člověk,“ řekl vlídně, odklepl si popel a usadil se pohodlně na židli.

Celý obličej měl zakulacený; velký, kulatý nos, kulaté tváře, těžkou, kulatou bradu. Jako by ani neměl žádné kosti. Měl husté obočí, pohyblivé rty, a byl zřejmě sám se sebou velmi spokojený.

„Tak, pane Halley, půjdeme snad raději rovnou k věci. Co pro vás mohu udělat?“

Měl zvučný, melodický hlas a bylo vidět, že se rád poslouchá.

„Dostal jsem nějaké peníze od tety. Řekla, že mi je raději dá teď, abych nemusel čekat, až umře. Rád bych to do něčeho investoval.“

„Aha. A co vás přivedlo zrovna ke mně? Doporučil vám snad někdo...?“ nedokončil větu. Z pohledu, který na mě upíral, bylo vidět, že není vůbec hloupý.

„Obávám se, že...“ usmál jsem se omluvně, aby se neurazil, „že jsem si vás vybral naslepo. Neznám žádné makléře a nevěděl jsem, jak se k nějakému dostat. Tak jsem vzal telefonní seznam, nalistoval burzovní agenty a zapíchl do té stránky poslepu špendlík. Vyšlo mi vaše jméno.“

„Ach tak,“ řekl otcovsky a nenápadně si prohlédl můj oblek. Moc mi nepadl; půjčil jsem si pro tuto příležitost Chicovo parádní oblečení.

„Můžete mi nějak poradit?“

„Předpokládám, že ano. Ano. Prosím vás, kolik činí ten... hm... dar?“ Hovořil se mnou trochu svrchu a očividně se nudil. Zřejmě si myslel, že tu zbytečně ztrácí čas.

„Patnáct set liber,“ odpověděl jsem.

Viditelně ožil. „S tím by se jistě dalo něco dělat. Jde vám hlavně o zhodnocení kapitálu, nebo o dividendy?“

Zadíval jsem se na něho nechápavě. Vysvětlil mi poctivě, o co běží, ale neporadil mi.

„Tak tedy zhodnocení kapitálu,“ řekl jsem váhavě, „abych měl nějaké jmění, až budu starý.“

Chladně se usmál a vzal si k ruce list papíru.

„Můžete mi říci vaše plné jméno?“

„John Halley... John Sidney Halley,“ odpověděl jsem podle pravdy. Zapsal si to.

„Vaše banka?“

Řekl jsem mu jméno a adresu.

„Obávám se, že budu potřebovat nějakou referenci.“

„Stačil by vedoucí banky?“ zeptal jsem se, „mám tam už tři roky otevřený účet a vedoucí mě dost dobře zná.“

„Výborné.“ Zašrouboval pero. „Máte nějakou představu, které akcie byste si přál, nebo mi to přenecháte?“

„Raději bych vám to přenechal. Jestli vám to tedy nevádí. Já se v tom totiž vůbec nevyznám. Jenom si myslím, že je škoda nechat ty peníze ležet jen tak.“

„Jistě, jistě.“ Bylo vidět, že ho nudím. V duchu jsem se musel smát: Charles by měl ze mě radost, převzal jsem jeho taktiku a dělám ze sebe nulu. „Řekněte mi, pane Halley, kde vy vlastně pracujete?“

„Já... pracuju v obchodě... pánské oděvy, je to moc zajímavé.“

„To jistě.“ Málem zívnu.

„Doufám, že to v příštím roce dotáhnu na pomocného nákupního,“ řekl jsem dychtivě.

„No prosím, to je výborné.“ Už ho to přestalo bavit. Pracně povstal a vypoklonkoval mě ze dveří. „Tak, pane Halley, budeme vám to investovat do nějakých solidních akcií; příslušné papíry vám samozřejmě pošlu k podpisu. Ozvu se vám tak do týdne až deseti dní. Souhlasíte?“

„Jistě, pane Bolte. Mnohokrát děkuju,“ řekl jsem uctivě. Tíše za mnou zavře dveře.

V předpokoji byli teď dva lidé; sekretářka (seděla ještě stále zády do místnosti) a šlachovitý muž středních let, s

úzkými ústy, límec u košile mu odstával od hubeného šlachovitého krku. Choval se v kanceláři jako doma; bez zájmu se po mně podíval a šel k Boltovi. Asi jeho úředník, řekl jsem si.

Žena psala na stroji adresy na obálky. Nalevo jich měla už asi dvacet. Podíval jsem se jí nenápadně přes rameno a rázem jsem ožil. Opisovala jména z první stránky seznamu akcionářů Seabury.

„Potřebujete něco, pane Halley?“ zeptala se zdvořile a dala další obálku do stroje.

„Vlastně... tedy... ano,“ řekl jsem nesměle. Obešel jsem z jedné strany její psací stůl a zjistil jsem, že se k němu zepředu nemůže; měla tam přistrčený těžký, staromódní stůl, který dosahoval až ke zdi.

„Chtěl jsem vás poprosit,“ řekl jsem, „jestli byste nebyla tak hodná a neřekla mi něco o investicích a tak. Nechtěl jsem se pana Bolta moc vyptávat, má jistě moc práce. Ale rád bych se o tom dozvěděl něco víc.“

„Je mi líto, pane Halley,“ stále ještě byla ke mně zády, skloněna nad seznamem akcionářů Seabury, „ale jak vidíte, mám tu zrovna rozdělanou práci. Proč si nepřečtete finanční rubriky v novinách nebo si nekoupíte nějakou knížku?“

Copak o to, knížku jsem měl. Stručný nárys zákona o akciových společnostech. Tam jsem se taky dočetl, že kromě příslušných společností mají jen burzovní makléři právo rozesílat oběžníky akcionářům. Kdyby to udělala soukromá osoba, bylo by to nezákonné. Kdyby oběžníky rozesílal Kraye, bylo by to nezákonné; když to dělá Bolt, je všechno v pořádku.

„Z knihy to člověk tak nepochopí,“ řekl jsem, „ale jestli máte teď moc práce, nemohl bych třeba přijít později a nemohl bych vás pozvat na večeři? Byl bych moc rád, kdybyste mi to dovolila.“

Zdálo se mi, že se trochu otrásla. „Je mi líto, pane Halley, ale to asi nepůjde.“

„Kdybyste se otočila tak, abych na vás viděl, poprosil bych vás znovu.“

Prudce sebou trhla, ale pak se konečně otočila a zpřímila se na mě podívala.

Usmál jsem se. „Vidíte, takhle je to lepší. Tak co, půjdete se mnou na tu večeři?“

„Jak jste to uhlí?“

„Podle toho, jak máte rozestavený nábytek. Půjdete?“

„Dopravdy chcete, abych šla?“

„Samozřejmě. V kolik tady končíte?“

„Dnes asi v šest.“

„Dobře. Budu na vás čekat dole u hlavního vchodu.“

„Jestli to dopravdy myslíte vážně, tak přijdu, děkuji. Neměla jsem na dnes večer žádný program...“

Z té věty čiselo zoufalé, syrové osamocení. Neměla program ani na dnešní večer, ani na žádný jiný. A přitom její obličej nebyl vůbec odpuzující, jak jsem očekával. Přišla o oko a měla skleněnou protézu; musela mít obličej zle popálený a jistě taky nějaké zlomeniny obličejových kostí. Plastičtí chirurgové ale očividně dělali, co mohli. Jenomže ty vnitřní jizvy vždycky zůstávají čerstvé.

No... tohle jsem znal moc dobře z vlastní zkušenosti, jenomže asi v menším měřítku.

8

Vyšla z budovy přesně v šest hodin deset minut. Měla na sobě pěkný, elegantní tmavý kabát a na hlavě hedvábný šátek na babku. Zakrýval jen část jejího zuboženého obličej. Když jsem ji viděl takhle bezbrannou, bez ochranného valu, který si vybudovala v kanceláři, dovedl jsem si představit, jakým očištěm asi musela celý život procházet.

Zřejmě vůbec nečekala, že tam budu; ani se neohlédla a vykročila přímo ke stanici podzemní dráhy. Šel jsem za ní a dotkl se jejího rukávu. Byla větší než já, přestože měla nízké podpatky.

„Pane Halley! Nečekala jsem...“

„Co kdybychom se šli napřed něčeho napít?“ zeptal jsem se, „hospody jsou už otevřené.“ „Tone...“

„Ale ano. Proč ne?“ Vzal jsem ji za loket a vedl ji energicky do nejbližšího denního baru. Bylo tam tmavé, dubové zařízení, vyleštěná mosaz, tlumené světlo a ve vzduchu vůně doutníků; byla to příjemná zastávka pro obchodníky a úředníky na cestě domů ze City. Sedělo jich tam už asi šest, v tmavých oblecích vypadali blahobytně a pokojně popíjeli.

„Prosím vás, sem ne...“

„Sedneme si tady.“ Přistavil jsem jí židli u stolku v rohu místnosti a zeptal jsem se, na co má chuť.

„Tak tedy sherry... ne moc sladké.“

Přinesl jsem pro sebe brandy a pro ni sherry.

Seděla nepohodlně na kraji židle a posunula se tak, aby byla zády ke všem hostům kromě mne.

„Tak na zdraví, slečno...?“

„Martinova. Zanna Martinova.“

„Na zdraví, slečno Martinova,“ usmál jsem se.

Váhavě mi úsměv oplatila; její obličej při tom vypadal ještě hůř. Na deformované polovině měla všechny svaly nepohyblivé, koutek úst se jí při úsměvu nepozdvihl, u oka se jí neobjevil vějířek vrásek. Kdyby se k ní byl život zachoval slušně, byla by z ní docela pěkná, příjemná paní; byla by jistě vdaná a měla by několik dětí. Takhle z ní léta zoufalství učinila osamělou, zakřiknutou starou pannu, která se oblékala a pohybovala tak, aby byla pokud možno neviditelná. Když si ale člověk řádně prohlédl její zpusťovaný obličej, nemohl jí mít za zlé, že se snaží být co nejnenápadnější, a nemohl se ani divit, že si ji nikdo nevzal.

„Pracujete již dlouho u pana Bolta?“ zeptal jsem se klidně a usadil se pohodlně na židli. Zanna Martinova se uklidnila a uvolnila.

„Teprve několik měsíců...“ Hovořila chvíli o své práci a odpovídala na moje zvědavé otázky. Jak se zdálo, o nezákonných machinacích u firmy Charing, Street a King buďto nevěděla vůbec nic, nebo byla výborná herečka. Zmínil jsem se o obálkách, které adresovala, a zeptal se, jestli ví, co se v nich bude rozesílat.

„Ještě nevím,“ řekla, „nějaké letáky, ale ještě nepřišly z tiskárny.“

„Jistě jste psala text pro tiskaře,“ řekl jsem jakoby nic.

„Náhodou ne, tentokrát si to napsal pan Bolt sám. V tomhle mi dost často pomůže, když mám moc práce, řadu dopisů si píše sám.“

Tak vida, říkal jsem si, píše si je sám. No to se podívejme. Podle mého názoru je z toho slečna Martinova venku. Objednal jsem jí ještě jednu skleničku a snažil se z ní vytáhnout, co si myslí o panu Boltovi jako o makléři. Říkala, že je schopný, ale že nemá moc práce. Pracovala již dříve u burzovních agentů a měla tedy přehled.

„Ono je vůbec málo samostatných burzovních agentů,“ vysvětlovala, „a já... prostě... nerada pracuji ve větším podniku, víte... a v poslední době je čím dál tím obtížnější najít místo, které by mi po všech stránkách vyhovovalo. Řada makléřů se spojuje do skupin po třech; když jich pracuje víc pod hlavičkou jedné firmy, ušetří samozřejmě na daních a mohou také strávit víc času na burze...“

„A kde se vyskytují pan Charing, pan Street a pan King?“ zeptal jsem se.

Řekla, že pokud ví, pánové Charing a Street již zemřeli a pan King odešel před několika lety do důchodu. Jediným představitelem firmy je teď pan Bolt. Nebyla moc spokojená s tím, že kancelář pana Bolta je začleněna do místnosti jiné, větší firmy, protože tam není dost klidu a soukromí. Jenže takhle prý se to teď dělá..., ušetří se tím na daních...

Když se pánové ze City rozešli do svých domovů, zvedli jsme se také a šli jsme zvolna prázdnými ulicemi směrem k Toweru. Našli jsme malou, tichou restauraci, kde byla Zanna ochotná večeřet. Od dveří šla opět k rohovému stolu a posadila se zády do místnosti.

„Za sebe platím sama,“ řekla rozhodně, když se podívala na ceny na jídelním lístku. „Neměla jsem tušení, že je to tu tak drahé, nebyla bych připustila, abyste mě zavedl zrovna sem... pan Bolt říkal, že pracujete v obchodě.“

„Nezapomeňte na dědictví po tetince,“ připomněl jsem jí, „tuhle večeri platí tetinka.“

Zasmála se. Její smích zněl přirozeně a vesele, člověk se ale na ni nesměl dívat. Zjišťoval jsem však, že se mi už daří v průběhu hovoru na její zpusťovaný obličej ustavičně nemyslet. Je to jen věc zvyku. Jednou jí to budu muset vysvětlit, říkal jsem si.

Měl jsem stále ještě přísnou dietu a k tomu jsem mohl jíst jen jednou rukou. To mi dost znesnadňovalo hodování v restauracích. Tentokrát se mi to ale celkem dařilo; měl jsem hovězí polévku a dušenou rybu, kterou mi vrchní vykostil. Slečna Martinova se mezitím zřetelně zbavovala zábran, objednala si humrový salát, bifteky a broskve nakládané ve višňovém likéru. Beze spěchu jsme upíjeli víno, kávu a nakonec brandy.

„Ach,“ vzdychla blaženě, „už jsem se dlouho takhle neměla. Kdysi mě občas někdo vyvedl tatínek, ale od té doby, co zemřel... no, nemohu dost dobře do takového podniku jít sama... občas chodím do malé denní restaurace blízko svého bytu, tam už mě znají... ale já se tam skutečně dobře, kotlety, vajíčka, smažené brambůrky a tak...“ Dovedl jsem si představit, jak tam sedí, osamělá, zpusťovaný obličej čelem ke zdi. Osamocená, nešťastná Zanna Martinova. Přál jsem si, abych pro ni mohl něco udělat, cokoli.

Když jsme dopíjeli kávu, řekla prostě: „Tohle způsobila raketa,“ a ukázala na svou tvář. „Bylo to při ohňostroji; raketa byla v láhvi, láhev se převrhla a vystřelilo to přímo na mě. Raketa mě zasáhla do lícni kosti a vybuchla... Nikdo za to nemohl... bylo mi šestnáct.“

„Spravili vám to dobře,“ řekl jsem.

Potřásla hlavou a na tváři se jí objevil pokřivený tragický úsměv. „Na to, jak to vypadalo, mne asi skutečně spravili poměrně dobře, ale... říkali mi tehdy, že kdyby mě byl výbuch zasáhl o kousek výš, mohla raketa proniknout očníci do mozku a mohlo mne to na místě zabít. Mokrát jsem litovala, že se to nestalo.“

Myslela to doopravdy; hovořila klidným, vážným, věcným hlasem.

„Ano,“ řekl jsem.

„Je to zvláštní, dnes večer jsem na to skoro nemyslela, a to se mi hned tak s někým nestává.“

„To jsem rád.“

Dopila kávu, postavila šálek a zamyšleně se na mě podívala.

„Proč nosíte jednu ruku stále v kapse?“

Měla na to vlastně plné právo; vyndal jsem ruku z kapsy a položil ji na stůl dlaní vzhůru. Dělal jsem to s velkým odporem.

Překvapeně vykřikla a zadívala se na mě. „Tak vy to tedy znáte! Proto se s vámi cítím tak ___volně. Vy to chápete...“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jen částečně. Já mám kapsu. Vy se schovat nemůžete.“

Přetočil jsem ruku hřbetem vzhůru, vypadala tak míň odpudivě, a pak jsem ji stáhl do klína.

„Ale vy si nemůžete udělat ani ty nejjednodušší úkony,“ zvolala, v hlase měla soucit. „Nemůžete si ani zavázat tkaničky od bot, nemůžete jíst v restauraci biftek, pokud vám ho někdo nenakrájí...“

„Mlčte,“ řekl jsem ostře, „mlčte, slečno Martinova, jak mě jenom můžete zahrnovat tím, co sama nesnášíte!“

„Soucit...“ řekla. Kousala se do rtu a dívala se na mě nešťastně. „Tak snadno se jím plýtvá...“ „A tak trapně se přijímá,“ ušklíbl jsem se, „jenže já nenosím šněrovačí boty, stejně teď nejsou v módě.“

„Je to hrozné, člověk tak dobře ví, jak je to trpké, a přitom dokáže někomu jinému...“, byla celá zkroušená.

„Nebudte nešťastná, to byla přátelská účast...“

„A vy myslíte,“ řekla váhavě, „že přátelská účast a soucit nejsou jedno a totéž?“

„Někdy ano. Jenže účast je vždy přijatelná, zatímco soucit je někdy beztaktní. Ach... odpusťte,“ zasmál jsem se, „ale je to vlastně dokonalý příklad: projevila jste přátelskou účast, když jste mě politovala, protože si nemohu sám nakrájjet jídlo, ale bylo beztaktní, že jste mi to řekla.“

„Odpouštět někomu beztaktnost by ale vlastně nemělo být tak těžké...“ řekla zamyšleně.

Vzhlédl jsem překvapeně. „Ne, to by nemělo.“

„...a beztaktnost by taky člověka nemusela bolet.“

„To jistě ne.“

„A zvědavost... zvědavost by se člověka taky nemusela tak dotýkat, kdyby si uvědomil, že pramení jen ze špatného vychování, nemyslíte? Totiž, beztaktnost a špatné vychování se dají snášet. Dokonce by člověk sám měl litovat ty, kdo se nedovedou chovat. Proč jenom jsem na tohle nepřišla už dávno! Je to přece tak jednoduché a logické.“

„Slečno Martinova,“ řekl jsem vděčně, „dejte si ještě jedno brandy. Vy jste můj osvoboditel.“

„Jak to?“

„Soucit je výrazem špatného vychování, a to se dá snášet. Je to tak, jak jste to řekla.“

„Vy jste to řekl!“

„Já jsem na to nepřišel.“

„Tak dobře,“ řekla vesele, „připijme si na nový život. Hrdým čelem proti světu. Postavím psací stůl zase tak, jak byl, než jsem nastoupila, proti dveřím. Ať si mě každý klidně prohlédne. Já...“ statečný hlásek trochu zadrhl. „Prostě každý, kdo mě bude příliš nepokrytě litovat, bude pro mě chudák, protože se neumí chovat. A hotovo.“

Vypili jsme ještě trochu brandy. Uvažoval jsem o tom, jestli jí to odhodlání vydrží do rána. Měl jsem své pochybnosti; schovávala se přece tolik let. Měl jsem pocit, že má taky pochybnosti.

„Nevím, jestli to sama dokážu. Ledaže byste mi něco slíbil...“

„Dobře,“ řekl jsem neuváženě, „co to má být?“

„Neschovávejte zítra ruku v kapse. Nechte ji lidem na očích.“

To ne, to přece nejde. Zítra mám jet na dostihy.

Podíval jsem se na ni a s hrůzou jsem si uvědomil, co asi musela celá ta léta snášet a kolik odhodlání by jí stálo přestěhování psacího stolu. Musela si všimnout odmítavého výrazu v mém obličeji a něco v ní zhaslo. Bylo po nadšení. Do očí se jí vrátil bezbranný, malomyslný pohled. Bylo po svobodě.

„Slečno Martinova...,“ polkl jsem naprázdno.

„Nedá se nic dělat,“ řekla unaveně, „nic si z toho nedělejte. Stejně je zítra sobota, a to chodím do kanceláře jen na chvilku. Jdu se jenom vždycky podívat, jestli je tam nějaká důležitá pošta, něco neodkladného. Ani by nestálo za to se s tím stolem tahat.“

„A co v pondělí?“

„Možná.“ Řekla možná, ale myslela ne!

„Kdybyste přestěhovala stůl zítra a nechala ho tak celý příští týden, udělám, co chcete.“ Otřásl jsem se při pomyslení, co by to znamenalo.

„Ba ne,“ řekla sklíčeně, „vy to nedokážete, to vidím.“

„Když to dokážete vy, tak já taky.“

„Nemůžu to vlastně od vás žádat, pracujete přece v obchodě...“

Na to jsem úplně zapomněl. „Nebude to vadit.“

Trochu elánu se jí vrátilo.

„Myslíte to vážně?“

Přikývl jsem. Chtěl jsem pro ni přece za každou cenu něco - cokoli - udělat. Cokoli. Ach bože!

„Čestné slovo?“ řekla s pochybností v hlase.

„Ano. A co vy?“

„Dobře,“ řekla odhodlaně, „potřebuji jenom s jistotou vědět, že jsme na tom oba stejně. Pak bych vás přece nemohla zradit.“

Zaplatil jsem účet, přestože se bránila, a zavedl jsem ji domů. Jeli jsme podzemní drahou do Finchley; ve voze zamířila bez váhání na rohové sedadlo a horší polovinu obličeje otáčela do kouta. Omlouvala se za to a sama sobě se posmívala.

„To neplatí,“ řekl jsem, „nový život přece začíná až zítra,“ a zbaběle jsem schoval ruku do kapsy.

Bydlela v dobře udržovaném, předměstském domku blízko stanice; jistě úmyslně, aby se nemusela moc ukazovat na ulici. Zastavila se u branky.

„Nechtěl byste... totiž nešel byste na chvíli nahoru? Je ještě brzy... jestli nejste moc unavený?“

Nijak na mě nenaléhala, ale když jsem pozvání přijal, měla radost.

„Tudy prosím.“

Vedla mě holou, úpravnou zahrádkou k tmavě natřeným dveřím s ošklivým barevným sklem. Slečna Martinova se hrabala v kabelce a hledala klíče a já si pobaveně uvědomil, že bych sám dokázal otevřít dveře rychleji. Nezákonným způsobem ovšem. Vešli jsme do teplé, příjemně vonící haly a došli ke dveřím, na kterých bylo stručně napsáno „Martinova“.

Pokoj Zanny Martinové mě příjemně překvapil. Byl útulný, čistounký, čerstvě vymalovaný, koberec od stěny ke stěně a zařízení bylo vesele barevné. Rozsvítila stropní osvětlení a malou, růžovou stolní lampu a stáhla oranžové záclony na velikých francouzských oknech. Pyšně mi ukázala malinkou kuchyňku a koupelnu, kterou si nedávno dala zařídit. Říkala, že majitelé domu jsou velmi vlídní, ochotní lidé. Bydlí u nich již jedenáct let a považuje jejich dům za svůj domov.

Zanna Martinova neměla v bytě jediné zrcadlo.

Pobíhala po malé kuchyňce a připravovala kávu; zřejmě cítila potřebu se nějak zaměstnávat. Pohodlně jsem se usadil na měkkém gauči a pozoroval ji, jak se při práci ze zvyku naklání tak, aby jí dlouhé vlasy splývaly podél tváře a zakrývaly obličej. Přinesla podnos, postavila jej na stolek a pečlivě si sedla po mé pravici. Nebylo možné jí to zamluvit.

„Taky někdy pláčete?“ zeptala se náhle.

„Ne.“

„Ani... ani ze vzteku?“

„Ne... to klejů,“ usmál jsem se.

Vzdychla. „Já jsem dřív brečela dost často. Ted' už ale ne. Je to jistě tím, že jsem starší, bude mi čtyřicet. Už jsem se také smířila s tím, že se nevdam. Uvědomila jsem si to, když jsem si dala zařídit tu kuchyňku a koupelnu. Do té doby jsem si předstírala, že jednou možná... snad... ale teď už s tím ovšem vůbec nepočítám.“

„Muži jsou hlupáci,“ řekl jsem nepřesvědčivě.

„Nevadí vám, že jsem se takhle rozpovídala? Mám tu ale tak málo návštěv a opravdu sem nikdy nepřijde člověk, s kterým bych si mohla takhle povídat...“

Seděl jsem tam ještě hodinu a poslouchal vyprávění o jejích zkušenostech, vzpomínkách, o celém jejím stinném životě. Musel jsem si ustavičně připomínat, že mě v životě nepotkalo nic, co by bylo aspoň z jedné desetiny tak kruté jako její osud. Měl jsem vlastně větší příděl štěstí než smůly.

Konečně se zeptala: „A jak se to vlastně stalo vám? Vaše ruka...“

„Ach to... byl úraz. Kus ostrého kovu.“ Byla to ostrá hrana podkovy na kopytě koně, který cválal rychlostí třicet mil za hodinu. Prudké kopnutí po celkem lehkém pádu. Osud.

Při dostizích mají koně tenké podkovy, lehčí než na běžné používání; kováři mění podkovy před každým dostihem a po dostihu. Někteří trenéři se snaží ušetřit pár šilinků tím, že dávají připevňovat tytéž závodní podkovy na řadu dostihů; podkovy se opotřebují, ztenčí a mají pak hrany ostré jako nůž. Jako zubatý nůž. Rozpoltí člověka jako ostří sekery.

Jakmile jsem tehdy spatřil svoje obnažené zápěstí, z kterého vyčnívaly bílé konce rozdrčených kostí a krev prýštila jak gejzír, věděl jsem, že je s mým ježděním konec. Chirurgové mi chtěli tehdy ruku amputovat, ale já se nechťel vzdát naděje a trval jsem na tom, aby se to pokusili nějak zadrátovat. Říkali, že to k ničemu nebude, a měli pravdu. Bylo zničeno příliš mnoho šlach a nervů. Později jsem ještě dvakrát doktory přemluvil, aby se pokusili nějak to spravit a transplantovat; bylo to ale zbytečné trápení. Další operace již odmítli.

Zanna Martinova byla zřejmě v pokušení ptát se mě na bližší podrobnosti, pak si to ale rozmyslela. Místo toho se zeptala: „Jste ženatý? Napovídala jsem toho tolik o sobě, že teď nevím vůbec nic o vás.“

„Moje žena je v Athénách, na návštěvě u sestry.“

„To musí být ohromné,“ vzdychla, „tolik bych si přála...“

„Taky jednou pojedete,“ řekl jsem rozhodně. „Šetřte a za rok za dva můžete jet. Jeďte třeba na nějaký autokarový zájezd. V každém případě jeďte s nějakou skupinou, nejezděte sama.“

Podíval jsem se na hodinky a zdvihl jsem se. „Byl to velice příjemný večer, moc vám děkuji.“

Vstala a zdvořile si se mnou potřásla rukou. Další schůzku nenavrhla. Ach, tolik pokory, tak málo žádala od života. Chudák slečna Martinova.

„Zítra, ráno...,“ řekla váhavě, když jsme došli ke dveřím.

„Ano, zítra ráno si přestěhujete psací stůl. A já... já na svůj slib taky nezapomenu.“

Šel jsem domů a proklínal jsem osud, který mi poslal do cesty Zannu Martinovou. Očekával jsem, že firma Charing, Street a King bude mít mladou, možná i hezkou sekretářku, prosté děvče, které lze pozvat na kávu, do biografu... trochu zaflirtovat bez jakýchkoli závazků na obou stranách. Místo toho se zdálo, že budu muset za informace o panu Boltovi zaplatit mnohem víc, než jsem kdy předpokládal.

9

Stáli jsme uprostřed ruchu a zmatku dostihu v Kemptonu. „Tak poslouchajte,“ řekl lord Hagbourne, „mluvil jsem s kapitánem Oxonem a ten mě ujistil, že je zcela spokojen s tím, jak práce probíhají. Víc se do toho vměšovat nemohu, to jistě chápete.“

„Nechápu. Domnívám se, že závodistiště v Seabury je důležitější než city kapitána Oxona. Myslím si, že je zapotřebí uvést dostihovou dráhu do pořádku co nejrychleji, i kdyby se to muselo zařizovat přes Oxonovu hlavu.“

„Kapitán Oxon má s těmito záležitostmi určitě víc zkušeností než vy,“ řekl uštěpačně, „a jeho dobrozdání má pro mě větší cenu než vaše zběžné ocenění stavu dráhy.“

„Nemohl byste se v tom případě raději jet přesvědčit osobně? Pokud je ještě čas...“

Neměl rád, když ho někdo do něčeho strkal, bylo to na něm vidět. Musel jsem zmlknout, jinak se mohlo stát, že by zatelefonoval Radnorovi a zrušil celé vyšetřování.

„No, mohl bych... hm... možná že bych se tam dostal v pondělí,“ řekl neochotně. „Uvidíme. Zjistil jste vůbec něco, co by podporovalo vaši domněnku, že nehody v Seabury byly způsobeny sabotáží?“

„Ještě ne, sire.“

„Myslím, že to všechno trochu přeháníte,“ řekl mrzutě, „ostatně, říkal jsem vám to hned na začátku, jak se jistě pamatujete. Jestli brzy něco nezjistíte... taky to stojí dost peněz, nezapomínejte na to.“

Vtom se ho zmocnil jeden z rozhodčích a někam ho odvedl. Zůstal jsem tam stát a zasmušile jsem uvažoval o tom, jak mu zoufale chybějí důkazy.

George zatím nenašel ani jedinou skvrnu na Krayově minulosti a bývalý seržant Carter nemá nic na Bolta. Chico přijel ze Seabury s holýma rukama.

Sešli jsme se ráno v kanceláři, než jsem odjel do Kemptonu.

„Nemám nic,“ řekl Chico, „moh jsem se ukecat a zvonil jsem u všech dveří podle té silnice. No a houby z toho. Tc-n kus silnice, co vede přes dráhu, uzavřené nebyl, to je tutovka. Von tam ale stejně není velké provoz, počítal jsem to. Tak průměrně čtyřicet vozidel na hodinu. To je ale dost, lidi by si byli museli všimnout, kdyby se něco dělo „

„Viděl někdo tu cisternu, než se převrhla?“

„Tam furt viděj nějaký cisterny. Stěžovali si na to. Ale týhleť si nikdo zvlášť nevšimnul.“

„Těžko to ale může být náhoda..., aby se převrhla zrovna na tom místě a zrovna v tu dobu, kdy to muselo nadělat největší paseku. A taky to, že se hned druhý den ten řidič vystěhoval, aniž nechal adresu.“

„No...,“ řekl Chico a škrábal se zamyšleně za uchem. „Taky sem nezjistil, že by si někdo v okolí vypučoval jeřáb. Takovejch verglů je vůbec málo k dispozici, a ty, co sou, tak byly všechny v provozu. A kolem v těch barákách taky nikdo nic neviděl, viděli akorát tu havárku, co přijela po bourače.“

„A co ty kanály?“

„Kanály žádný, nikde nic.“

„To je dobře.“

„Cože?“

„Kdyby byly nějaké kanály zakreslené na mapách, tak by to vypadalo tak, že ta valná hromada tehdy byla opravdu jen nešťastná náhoda. Takhle to vypadá přinejmenším podivně.“

„Myslíš, jestli tam tehdy nešel někdo za tmy s lopatickou?“

Zamračil jsem se. „Jo, tak jsem to myslel. A bylo by se to muselo udělat předem, aby se země slehla a to místo nebylo nápadné.“

„A taky by to muselo bejt udělaný tak, aby to uneslo traktor.“

„Traktor?“

„Dneska sem tam jeden viděl, tahal valník s těma shnilýma drnami.“

„To je pravda. Muselo by to udržet traktor... jenže traktor se nemusí propadnout tam, kde se proboří koňské kopyto. Pásky traktoru mají váhu rozloženou na větší ploše.“

„To je teda fakt.“

„A jak pokračuje odklizení těch drnů?“

„Pokračuje? To si děláš srandu.“

To nevypadalo moc nadějně, stejně tak jako otálení a váhání lorda Hagbourn. Vlastně celý den nestál za nic díky tomu, že jsem plnil slib, který jsem dal Zanně Martinové. Setkal jsem se s různými reakcemi: se soucitem, zvědavostí, překvapením, rozpaky i odporem. Dělal jsem, co jsem mohl, a snažil se to přijímat jako nedostatek taktu nebo dobrého vychování, ale moc to nepomáhalo. Marně jsem si říkal, že jsem idiot, protože se tím nechávám tak vyvést z míry. Uvažoval jsem zachmuřeně o tom, že slečnu Martinovou nejspíš zaškrtnu, jestli ona naše ujednání nedodrží.

Odpoledne jsem popíjel v baru s Markem Whitneyem.

„Tak tohle sis teda schovával celou tu dobu po kapsách a v rukavicích,“ řekl.

„Jo.“

„To je pěkná paseka.“

„To je.“

„Bolí to ještě?“

„Ne, jen když se do toho praštím. Pobolívá to jen zřídka.“

„Hm,“ řekl účastně, „mě taky občas pobolívá kotník. S kloubem je to vždycky tak, zahojí se, ale nedopustí, abys na něj zapomněl.“ Ušklíbl se. „Co kdybychom si dali ještě jednu? Času máme dost, do pátého dostihu nic nemám.“

Objednali jsme si ještě jednu rundu, povídali jsme si o koních a já uvažoval o tom, jak by to vlastně bylo snadné, kdyby se všichni chovali tak jako Mark.

„Marku,“ zeptal jsem se po cestě k věznici, „nepamatuješ se, jestli byl v Dunstable nějaký zvláštní průšvih předtím, než to tam zavřeli?“

„To už je hrozně dávno, to nevím... ty poslední dva roky to tam šlo nějak od desíti k pěti, že jo? Měli malou návštěvnost a špatně to tam udržovali.“

„Ale žádný zvláštní průšvih tam nebyl?“

„Snad jedině to, že se jim otrávil ředitel. Jo, teď si vzpomínám, to, že to tam šlo tak z kopce, se přičítalo tomu, že se ředitel pomátl. Jmenoval se myslím Brinton. Říká se, že než se nadobro zbláznil, tak tam zvorál, co se dalo.“

„Vidíš, to už jsem dočista zapomněl,“ řekl jsem zachmuřeně. Mark odešel do věznice a já se otráveně opíral venku o zábradlí. To, že se ředitel závodističtě zbláznil a spáchal sebevraždu, nemohl dost dobře způsobit Kraye. Ale mohl se celým případem inspirovat k tomu, jak odrovnat co nejrychleji Seabury. Když šlo o Dunstable, měl spoustu času, ale se Seabury musel spěchat, protože se začíná hovořit o znárodnění stavebních pozemků.

Vzdychl jsem a snažil se co možná ignorovat zděšený pohled dcerky jednoho známého, pro kterého jsem kdysi jezdil. Šel jsem se dívat, jak předvádějí koně.

Večer po tom nekonečném dnu jsem odjel domů a nalil si o něco větší dávku brandy než jindy. Snažil jsem se něco vymyslet, ale k ničemu to nevedlo. Druhý den ráno

jsem se také zabýval marným uvažováním. Vyrušilo mě zazvonění u dveří bytu. Byl to Charles.

„Pojď dál,“ řekl jsem překvapeně; chodil ke mně jen zřídka a vůbec málokdy se v neděli vyskytoval v Londýně. „Budeš obědvat? Ta restaurace dole je docela slušná.“

„Třeba. Ale až za chvíli.“ Svlékl si kabát a rukavice a nechal si nalít jednu whisky. Zdál se být trochu nesvůj a v jeho společenském nátěru byly neklidné trhlinky. Čelo měl zamračené.

„O. K.“ řekl jsem. „Tak co se děje?“

„Já... přijel jsem z Aynsfordu. Cesta byla výborná, na silnici byl minimální provoz. A přitom je tak krásně... myslel jsem, že... ale co,“ zarazil se a postavil zprudka sklenici na stůl. „Raději si to odbudeme hned. Včera telefonovala Jenny z Athén. Setkala se tam s nějakým mužským. Požádala mě, abych ti vyřídil, že se chce dát rozvést.“

„Skutečně?“ řekl jsem. To je celá ona, přiměje Charlese, aby za ni vykonal popravu. Praktická. Nemůže se dočkat nového krbu a honem vymetá popel ze starého. A jestli je ten popel třeba ještě žhavý, tak se nedá nic dělat.

„Musím říct,“ poznamenal Charles s úlevou, „že jsi opravdu důsledný.“

„Jak to myslíš?“

„Ze ti na sobě vůbec nezáleží.“

„Ale záleží.“

„No není to znát,“ vzdychl, „když člověk řekne, že se s tebou chce dát žena rozvést, řekneš prostě, skutečně?“

Když se stalo támhle to,“ ukázal na mou ruku, „přiběhl jsem k tobě celý nešťastný, upřímně jsem tě. litoval a první, co tys mi řekl, bylo, abych si z toho nic nedělal, žeš přece měl až do té doby kliku a že je tedy všechno v pořádku. Myslím, že si to pamatuji přesně.“

„To souhlasí.“ Od dětství jsem neměl rád soucit. Nestál jsem o něj a nedůvěřoval jsem mu. Soucit člověka změkčuje a nemanželské dítě si nemůže změkčilost dovolit. Když by se takové děcko rozběčelo ve škole, dovedlo by ho to poznamenat na celý život. Proto na mně nikdy nesmělo být znát, jestli se mě chudoba, posměšky a později ztráta ženy a kariéry dotýkají. To, co člověk skutečně cítil, musel umět skrývat přede všemi. Možná že je to hloupost, ale nedá se s tím nic dělat.

Obědvati jsme společně dole v restauraci a klidně jsme rozebírali detaily techniky rozvodu. Jenny si prý nepřála, abych ji žaloval pro nevěru. Prý očekávala, že to zaonačím nějak přijatelně. Jistě prý budu vědět, jak to zařídit, když mám tolik zkušeností z agentury. Charles byl trochu rozpačitý a moc se omlouval. Její nastávající prý je v diplomatických službách a bylo by mu nepříjemné, kdyby jeho budoucí žena vystupovala u soudu jako strana žalovaná.

Charles se taktně zeptal, jestli jsem já už byl... ehm... Jenny nevěrný. Odpověděl jsem, že bohužel ještě ne, a díval jsem se, jak si zapaluje doutník. Vlastně jsem si ani nemohl nikde nic začít, protože jsem většinu času promarodil. Pobaveně uznal, že námitka je oprávněná.

Naznačil jsem mu, že všechno zařídím tak, jak si Jenny přeje, protože moje úloha u soudu mi stejně nemůže nijak uškodit. Charles poděkoval a řekl, že mi Jenny bude vděčná. Myslel jsem si své; jak jsem ji znal, určité předpokládala, že jí to usnadním.

Když už nebylo k této záležitosti co dodat, začal jsem mluvit o Krayovi. Zeptal jsem se Charlese, jestli se s ním v uplynulém týdnu setkal.

„Chtěl jsem ti to vyprávět. Ve čtvrtek jsem s ním obědval v klubu. Byla to čirá náhoda, že jsme se potkali.“

„Tam jste se vlastně seznámili, ne?“

„Ano. Povíдали jsme si o křemenech; říkal, že má moc zajímavou sbírku, ale o kameni sv. Lukáše se nezmínil ani slovem. Byl jsem skoro v pokušení se ho na něj přímo zeptat, abych viděl, jak se zatváří.“ Odklepal popel a usmál se. „Zmínil jsem se mezi řečí o tobě. Byl nesmírně roztomilý a jen tak mimochodem mě upozornil, že ses chqval nesmírně urážlivě k němu i k jeho ženě, Uličník, chtěl ti zavařit. Určitě se snažil udělat ti nepříjemnost.“

„To je,“ řekl jsem rozveseleně, „jenže já ho skutečně urazil, a ještě k tomu jsem ho špehoval, takže cokoli o mně řekne, bude zasloužené.“ Potom jsem Charlesovi vyprávěl o fotografiích, které se mi podařilo udělat, a o všem, co jsem vypátral a vymyslel. Nechal doutník vyhasnout a tvářil se užasle; zcela jsem ho vyvedl z míry.

„To jsi přece ode mne chtěl, nebo ne?“ řekl jsem, „ty jsi s tím začal. Cos tedy očekával?“

„Já jenom... zapomněl jsem... vlastně jsi takový dřív býval, rozhodný, tvrdý, skoro až bezohledný...“ usmál se. „Zdá se, že hra, kterou jsi se měl rozptylovat v rekonvalescence se rozvinula líp, než jsem předpokládal.“

„Pánbůh pomoz dalším pacientům, kterých se ujmeš, budeš-li všem ordinovat Kraye.“

Zvolna jsme šli k ulici, ve které Charles nechal zaparkovaný vůz. Chystal se jet domů.

„Doufám, že tě po rozvodu občas uvidím,“ řekl jsem. „Chyběl bys mi a jako tvůj bývalý zeť už samozřejmě do Aýnsfordu jezdit nemůže.“

Zatvářil se polekaně. „To je přece nesmysl, ovšemže tam budeš jezdit, Jenny bude stejně pořád někde ve světě, jako Jill. Prosím tě, musíš přijet, kdykoli se ti bude chtít.“

„Děkuji ti,“ řekl jsem a myslel jsem to úplně vážně. Zastavil se u vozu a podíval se na mě. „Jenny je husa,“ prohlásil.

Zavrtěl jsem hlavou. Nebyla husa. Jenny věděla, co chce, a já to určitě nebyl.

Sotva jsem druhý den ráno vstoupil do kanceláře, výjimečně včas, chytila mě slečna z centrály a sdělila mi, že mám jít ihned k Radnorovi.

„Dobré jitro,“ řekl, „právě jsem položil telefon. Mluvil jsem s lordem Hagbournem. Prý je nejvyšší čas, abychom už něco vypátrali, a on prý dnes nemůže jet do Seabury, protože má vůz v opravě. Počkejte, Side, než začnete zuřit... řekl jsem mu, že ho tam dovezeí. Tak teď sebou hod'te.“

Ušklíbl jsem se. „Vsázím se, že se z toho moc neradoval.“

„Nestačil si honem vymyslet přijatelnou výmluvu. Teď pro něj rychle jed'te, než ho něco napadne.“

„Dobře.“

Zaskočil jsem ještě do dostihového oddělení. Dolly si právě chystala rtěnku; blůzu s výstřihem tentokrát bohužel neměla.

Řekl jsem jí, kam jedu, a zeptal se, mohu-li si půjčit Chica.

„Ale jo, jestli se ti podaří se s ním domluvit. Hádá se zrovna v účtárně s malým Jonesem.“

Chico mě nicméně pozorně vyslechl a dokonce pečlivě opakoval moje instrukce. „Mám zjistit, co všechno zvorál ředitel závodiště v Dunstablu a jestli se tam určitě nepříhodilo nic jiného, co by bylo závodiště finančně poškodilo.“

„Správně. A ještě mi, prosím tě, najdi Andrewsovy spisy a spisy o tom případu, na k-arém jsme spolu dělali, než mě postřelil.“

„Ale to už přeci chcíplo, ty spisy sou už ve skladu.“ 130

„Tak pro ně pošli malého Jonese, možná že je to jenom souhra náhod, ale rád bych si něco ověřil. Připrav mi to na zítra ráno, O. K.?“

„No jo, dobrý, dobrý.“

Vrátil jsem se domů pro vůz, natankoval speciál a svištěl na Beauchampovo náměstí. Lord Hagbourne mi zdvořile, ale chladně popřál dobré jitro, usadil se vedle mě a vyjeli jsme do Seabury. Trvalo mu asi patnáct minut, než se přestal zlobit, že ho někdo přinutil dělat něco, co nechťel. Po čtvrt hodině vzdychl, zavrtěl se na sedadle a nabídl mi cigaretu.

„Děkuji, sire, nekouřím.“

„Nebude vám vadit, když si zapálím?“

„Vůbec ne, prosím, kuřte.“

„Máte hezký vůz,“ poznamenal.

„Už ho budu mít tři roky. Koupil jsem ho poslední sezónu, když jsem ještě jezdil. Myslím, že je to nejlepší vůz, jaký jsem kdy měl.“

„Musím říct, že si vedete výborně,“ řekl klidně, „nebyl bych čekal, že můžete řídit takovýhle vůz jen jednou rukou.“

„Ono se silnější auto řídí líp. Loni jsem s ním byl na kontinentě... jsou tam dobré silnice...“

Povíдали jsme si o vozech, o dovolených, potom o divadlech a knížkách; choval se výjimečně jako normální smrtelník. Hovoru o Seabury jsme se pečlivě vyhýbali. Chtěl jsem ho tam přivést v dobré náladě; máme-li se o něčem hádat, tak raději na zpáteční cestě. Lord Hagbourne byl zřejmě téhož názoru.

Když uviděl, v jakém stavu je dráha v Seabury, moc se zasmušil. Šli jsme k zničenému kusu turfu s kapitánem Oxonem. Krácel prkenně a choval se k nám s upjatou zdvořilostí. Napadlo mě, že musí být dost hloupý; přece by měl být rád, že má možnost mluvit se samotným hlavním rozhodčím a požádat ho o urychlenou pomoc. S kapitánem Oxonem jsem se setkal poprvé, ačkoli říkal, že mě zná od vidění. Byl to štíhlý člověk, asi padesátiletý, celkem příjemného vzezření, se zašpičatělou bradou a vlhkýma očima. Teď, když jsme se dotkli jeho ješitnosti, vypadal spíš dětinsky než mužně. Byl důstojníkem ve výslužbě.

„Vím, že mi do toho dohromady nic není,“ řekl jsem, „ale kdyby se objednal buldozer, odklidil by zbytek těch spálených drnů za dvě hodiny. Nové drny se už nemohou uchytit, ale kdybyste to tady celé zasypali hlínou, dalo by se přes to jezdit. Hlínu musíte stejně objednávat, abyste s ní zakryli povrch silnice, tak jí prostě můžete objednat víc, ne?“

Oxon se na mě nevrle podíval. „To si nemůžeme dovolit.“

„Taky si ale nemůžete dovolit zase odřeknout dostihy na poslední chvíli,“ poznamenal jsem.

„Na to jsme pojištěni.“

„Pochybují, že by vám pojišťovna v tomhle případě kryla ztráty; řeknou vám, že při dobré vůli a snaze se závody konat mohly.“

„Dnes je pondělí,“ řekl lord Hagbourne zamyšleně. „Dostihy mají být v pátek; řekněme, že bychom objednali buldozer na zítřka, pak by se hlína mohla přivést a rozhodit ve středu a ve čtvrtek. To by se dalo stačit.“

„Ale ty výdaje...“

„Někde se peníze sehnat musí,“ řekl lord Hagbourne, „řekněte panu Fothertonovi, až zítřka přijde, že jsem výdaje schválil. Rozhodně se domnívám, že jsme povinni snažit se udělat všechno, co je možné.“

Měl jsem sto chutí podotknout, že kdyby byl Oxon objednal buldozer včas, byl by ušetřil týdenní mzdu pro šest kopáčů. Protože jsem ale tohle kolo stejně vyhrál, ovládl jsem se. Zvláštní zvyk, dávat bývalým armádním a námořním důstojníkům do správy závodistiště, se většinou osvědčoval; v tomto případě se moc nevyplatil.

Všichni tři jsme zvolna šli ke tribunám a lord Hagbourne si mrzutě prohlížel, jak jsou zchátralé. Napadlo mě, jaká je škoda, že ředitel Seabury bydlí v Bristolu a srdce ho víc táhne k tamějšímu prosperujícímu závodistišti. Kdyby to záleželo na mně, byl bych v Seabury ustanovil nového ředitele již před rokem, když začalo finančně upadat. Byl bych vybral někoho, kdo by se zcela soustředil na svůj úkol a kdo by také byl na úspěchu závodistiště finančně závislý. Všechny tyhle rozpaky, zmatky, odklady a příliš mnoho ohledů jenom hrály Krayovi do ruky.

Je sice možné, že celá situace dělala panu Fothertonovi starost, ale důsledky z toho žádné nevyvodil; jenom své obavy mezi řečí sdělil náhodou Charlesovi. A Charles, aby mě rozptýlil, mi to naservíroval (dost originálním způsobem).

Bylo neuvěřitelné, s jakou lehkomyšlností všichni nechali volný průběh událostem. Že by snad dokonce sám pan Fotherton měl balík akcií Seabury, a proto by uvítal, kdyby se závodistiště zrušilo? Každopádně si musím znovu pečlivě prohlédnout seznam akcionářů. Šel jsem s lordem Hagbournem a kapitánem Oxonem podél tribun a dál po cestě ke správcově bytu. Oxon bydlel nad jídelnou u stájí.

Na žádost lorda Hagbournu zatelefonoval nejbližší stavební firmě a na příští den objednal buldozer. Byl pořád ještě namíchnutý a já jsem to ještě vylepšil, když jsem odmítl jeho obložené chlebičky se šunkou a salátem. Nemohl tušit, že bych si byl vzal strašně rád; ale propustili mě před čtrnácti dny z nemocnice a já musel ještě čekat další dva týdny, než se budu smět pořádně najíst. Čerstvý chleba, šunka, hořčice a saláty zatím ještě na můj jídelní lístek nepatřily. Byla to otrava.

Po jídle se lord Hagbourne rozhodl, že vyrazíme na inspekci. Šli jsme všichni tři kolem stájí ke kancelářím. Všude to vypadalo stejně bídě; všechno sešlé, neudržované, snad jen s výjimkou nových boxů, které narychlo postavili místo těch, které vyhořely.

Šli jsme zpátky po cestě k hlavní bráně a k tribunám, ve kterých byla vážnice, šatny, jídelna a bar. Na jednom

konci budovy byl sekretariát, místnost pro rozhodčí a pro tisk, na druhém konci stanice první pomoci a sklad. Obě křídla spojovala dlouhá chodba, ze které vedly dveře do některých místností v zadním traktu a vchody na tribunu. Prošli jsme všechno, dokonce i kotelnu, a já se nakonec přece jen podíval do vážnice a do šaten.

Celá velká budova byla cítit prachem, průvanem a vlhkým chladem. Všechno vypadalo omšele a staře; dokonce i špína. Bylo to deprimující.

Kapitán Oxon tvrdil, že budovu ničí slaný mořský vzduch (závodistiště bylo jen asi kilometr od moře). Do jisté míry měl pravdu: moře bylo blízko a v péči o budovy zcela bez konkurence.

Když jsme se konečně vrátili k vozu, ohlédl jsem se ještě jednou na prázdné, opuštěné a oprýskané tribuny. Byl sychravý listopadový večer a začínalo pršet.

„Co s tím máme dělat?“ řekl lord Hagbourne zasmušile, když jsme projížděli mezi malými předměstskými domky.

„To nevím,“ potřásl jsem hlavou. „To se snad ani nedá vzkřísit.“

Taky se mi najednou zdálo, že se Seabury už zachránit nedá. Příští dostihy snad ještě budou, ale tržba jistě nepokryje nutné výdaje. Žádná společnost si nemůže dovolit věčně prodělávat. Seabury může zatím ještě záplatovat z rezervních fondů, věděl jsem ale z výkazů, že tu rezervu reprezentuje jen několik tisíc. Situace se jistě bude ještě zhoršovat a pak hrozí neodvratný bankrot. Bylo by možná nakonec rozumnější uznat, že závodistiště nemá žádnou budoucnost, a rychle rozprodat půdu za co možná výhodnou cenu. Po parcelách u moře byla přece velká poptávka. A proč by vlastně neměli být akcionáři odměněni za dlouholetou věrnost při malých dividendách? Ted1 by dostali osm liber za každou investovanou libru. Kdyby se Seabury prodalo, řada lidí by získala a nikdo by nebyl poškozen. Seabury se nedá zachránit; není tedy lepší myslet raději na to, že řada lidí na tom může trochu vydělat?

Zarazil jsem se. Uvědomil jsem si, že takhle zřejmě o celé záležitosti uvažuje Fotherton, Oxon a vůbec celé vedení podniku, a proto se nikdo nesnaží. Přijímají prohru, protože jim neublíží, naopak, bude pro mnohé výnosná. Stejný osud, jaký stihl velká závodistiště v Hurst Parku a Birminghamu, má stihnout také Seabury.

Co na tom záleží, jestli po Cardiffu, Derby, Bournemouthu a Newportu zmizí další závodistiště? Co na tom záleží, že zaměstnaní lidé jako inspektor Cornish z Dunstablu nemají kam jezdit na dostihy, protože to je všude daleko? Co na tom záleží, že lidé ze Seabury budou ve volném čase chodit do heren místo na dostihy?

Majitelé dostihových koní by se měli domluvit a trvat na tom, aby Seabury zůstalo zachováno, protože má tak výbornou dráhu pro koně. Jenže to oni neudělají. Do majitelů může člověk mluvit horem dolem, stejně to nepochopí, pokud sami nejsou jezdci. Vidí jen oprýskané budovy a neocení dobré překážky, které přímo vybízí koně ke skoku. Nevědí, jak se jejich koně dovedou radovat z krásné, pružné dráhy a z ideálně řešených zatáček, ve kterých se bezvadně udržuje tempo. Na některých drahách zatáčky vyhazují a ruší krok, v Seabury tomu tak není. Původní projekt dráhy byl opravdu skvělý a inspektor dostihových drah při svých častých návštěvách dbal, aby

byl zachován beze změn. V Seabury byla rychlá, dobrá, bezpečná dráha.

Lépe řečeno bývala, než se objevil na scéně Kraye.

Kraye a nezáměrné vedení... Dostal jsem vztek a přidal prudce plyn. Vůz se rozletěl do mírného kopce jako pták.

Na vrcholu stoupání jsem trochu zpomalil, nechtěl jsem svému spolucestujícímu zničit nervy.

„Sdílím vaše pocity,“ řekl.

Podíval jsem se na něho překvapeně.

„Je to všechno k vzteku,“ potřásl hlavou, „... a přitom je to tak dobrá dráha. Nedá se nic dělat.“

„Dalo by se.“

„Ale co?“

„Nový přístup k věci by...“ zarazil jsem se.

„Jen pokračujte,“ řekl. Jenomže to dost dobře nešlo. Nemohl jsem mu přece říct, aby vyházal celé staré vedení v Seabury; řada těch lidí byli jistě jeho bývalí spolužáci nebo starí přátelé.

„Řekněme, že byste měl volnou ruku. Co byste udělal?“

„Člověk nikdy nemá doopravdy volnou ruku. Někdo třeba přijde s dobrým nápadem a hned se najde jiný, který ho shodí. Nakonec se neudělá zase nic.“

„Dobře, Side, tak jsem to nemyslel. Co byste udělal vy osobně, kdyby to bylo na vás?“

„Já?“ ušklíbl jsem se, „já bych vymyslel takové věci, že by z toho většinu členů Národního honebního výboru ranila mrtvice.“

„Chtěl bych vědět co.“

„Myslíte to vážně?“

Přikývl. (Myslel přece vždycky všechno vážně.)

Nadýchl jsem se. „Tak tedy dobře. V první řadě bych posbíral co možná nejvíc nápadů, které pomáhají přitahovat publikum a uvedl bych je do provozu naráz.“

„Jako třeba co?“

„Třeba bych vzal zbytek rezervního fondu a vypsál bych to jako cenu pro jeden dostih. Dal bych si záležet na tom, aby ten dostih přilákal nejlepší koně a jezdce. Pak bych zašel za jejich trenéry, vysvětlil jim, o co běží. a poprosil je o pomoc. Pak bych zašel za některými patrony Zlatého poháru a snažil se je umluvit, aby věnovali po pěti stech liberách na ostatní dostihy. Udělal bych z toho velkou akci. Zařídil bych, aby se akce Zachraňte Seabury objevila v televizi a v novinách. Snažil bych se zainteresovat co nejvíc lidí. Pomáhat Seabury by se muselo stát módou. Pokusil bych se získat k předávání cen třeba Beatles. V den dostihů bych všude vyvěsil praporky, pentle a kytky, aby oprýskané tribuny ne-poutaly tolik pozornosti. Přesvědčil bych zaměstnance, že je nesmírně důležité, aby se k publiku chovali zvlášť vlídně a s úsměvem. Dohlédl bych na to, aby se dodavatelé jídla a pití opravdu vytáhli. Naplánoval bych to na začátek dubna a modlil bych se, aby nepršelo. To by bylo pro začátek všechno.“

„A potom?“

„Asi půjčka. Buď bankovní, nebo od soukromníků. Ale napřed bych musel dokázat, že Seabury může být stejně úspěšné jako kdysi. Nikdo nepůjčí s nadšením velké peníze skomírajícímu podniku; vzkríšení musí přijít před půjčkou. Víte, jak to myslím.“

„Ano,“ řekl pomalu, „ale...“

„Právě, ale. Vždycky se objeví nějaké, ale. V Seabury ale nikomu na ničem nezáleží.“

Pak jsme oba dlouho mlčeli.

Konečně jsem řekl: „Co se týče toho pátku a soboty, byla by to katastrofa, kdyby se zase objevila nějaká závada. Od Radnora by se mohly třeba zajistit bezpečnostní hlídky.“

„To stojí moc peněz,“ řekl rychle, „a vy zatím nemůžete dokázat, že je to doopravdy zapotřebí. Zatím to vypadá na to, že Seabury má prostě smůlu.“

„Třeba by bezpečnostní hlídky mohly té smůlě? předejít.“

„No nevím. Ještě si to rozmyslím.“ Změnil téma hovoru a až do Londýna jsme si povídali o jiných dostizích na jiných závodištích.

10

V úterý ráno mi Dolly rezignovaně přenechala telefon a já se dal ihned spojit domácí linkou s pohřešovanými osobami.

„Same, tady je Sid Halley z dostihového. Máte moc práce?“

„Jen spusťte, kdo se ztratil?“

„Jistý pan Smith.“ Z telefonu se ozvaly jadrné kletby. Zasmál jsem se. „On se ale asi opravdu jmenuje Smith. Je to řidič z povolání. Vloni jezdil s cisternou u Jižních chemických závodů. Minulou středu dal výpověď v práci a vystěhoval se z bytu; novou adresu nikde neudal.“

Pověděl jsem mu, co jsem věděl o bouračce, o podezřelém otřesu mozku a o následných nočních radovánkách.

„Nemyslíte, že ho tam mohli nasadit k tomuhle účelu už před rokem? V tom případě by se asi nejmenoval Smith... to by pak bylo slabší.“

„To nevím. Myslím ale, že je skutečný řidič z povolání a že mu teď nabídlí prachy za zvláštní služby.“

„O. K. Zkusíme to. Možná že někde uvede tu chemičku jako referenci, až bude žádat o místo. Jeho žena možná taky někde dělala. Dám vám vědět.“

„Dík.“

„Jo, a až vám šéf věnuje mahagonový psací stůl s pozlacenou deskou, tak mi ten můj vraťte.“

„To si teda počkáte.“ Usmál jsem se.

Na stole teď ležely útlé desky se spisy případu Andrews, které malý Jones vyhrabal někde ve sklepě. Rozhlédl jsem se po místnosti.

„Kde je Chico?“

„Pomáhá jednomu bookmakerovi se stěhováním,“- odpověděla Dolly.

„Cože?“

„Přesile tak. Měli to už dávno domluvené. Ten bookmaker stěhuje taky sejf a chce, aby na něm Chico ve stěhovacím voze seděl. Trval na tom, že to musí být Chico, nikoho jiného nechtěl. A jak známo, zákazník, který platí, má vždycky pravdu, takže teď je Chico v háji.“

„Zatraceně!“

Sáhla do šuplete. „Nechal ti tu ale magnetofonovou pásku,“ řekla.

„Tak to, zatraceně' beru zpátky.“

Zašklebila se na mě a podala mi pásku. Dal jsem ji do magnetofonu, spustil a nasadil si sluchátka.

„Nejdřív sem si vošoupal nohy až po kotníky,“ promluvil ke mně veselý Chicův hlas. „Pak sem zjistil, že jediný, čím se ředitel Dunstablů prohřešil, bylo, že plánoval blbý dostihy, na který mu nikdo nejezdil. A pak se taky začal ke všem chovat sprostě. Dřív byl docela voblíbe-nej. Ale asi rok předtím, než se voddělal, začal cvoka-tět. Byl tak sprostej na zaměstnance, že mu jeden po druhým vodcházeli. Když sem se na něj ptal u místních obchodníků, tak si vodplivovali. Dopovím ti to, až se uvidíme, ale určitě v tom nebylo nic takového jako v Seabury - žádný náhodný škody a maléry a tak.“

Vzdychl jsem, vymazal pásku a vrátil ji Dolly. Pak jsem se ponořil do spisu, který jsem měl přichystaný na stole.

Pan Mervyn Brinton z Readingu v Berkshiru požádal agenturu o osobní ochranu, jelikož se domníval, že je v osobním nebezpečí. Nebyl ochoten uvést důvody očekávaného útoku a nepřál si, aby agentura věc jakkoli vyšetřovala. Přál si jen osobní ochranu. Jak bylo ve zprávě uvedeno, okolnosti nasvědčovaly tomu, že pan Brinton se asi pokusil někoho vydírat a nevyplatilo se mu to. Později udal, že má ve svém vlastnictví jistý dopis a že se obává, že bude napaden někým, kdo chce dopis za každou cenu získat, Chico Barnes Brintona taktně upozornil, že se nemůže dost dobře dát ochraňovat až do smrti; po dlouhých debatách a vydatném přemlouvání Brinton konečně přistoupil na Chicův plán. Měl upozornit určitou osobu, že dopis je uložen v určité zásuvce v určitém stole v dostihovém oddělení Radnorovy agentury. Dopis tam ovšem nebyl, dopis totiž nikdo v celé agentuře ani neviděl. Nicméně Tom Andrews si jej přišel vyzvednout (nebo ho někdo pro dopis poslal), byl v této činnosti překvapen J. S. Halleyem, kterého postřelil, a posléze uprchl. O dva dny později telefonoval Brinton, že už osobní ochranu nepotřebuje, a tím to pro agenturu skončilo.

Výše uvedené informace byly předány policii, když vyšetřovala těžké ublížení na těle S. Halleye.

Odložil jsem spisy. Mizerná, špinavá historka o chudákovi, který se pustil do nebezpečné hry, na kterou nestačil.

Brinton.

Ředitel Dunstablů se také jmenoval Brinton.

Seděl jsem a zíral na spisy. Brinton bylo dost běžné jméno. Asi to spolu vůbec nesouviselo. Brinton z Dunstablů zemřel nejméně dva roky předtím, než nás Brinton z Readingu požádal o osobní ochranu. Jediný možný společný jmenovatel bylo to, že Brinton z Dunstablů a Tom Andrews pracovali na dostihových závodištích. To ale bylo dost málo, skoro nic. Nedalo mi to pokoj.

Zašel jsem si domů pro vůz a rozjel jsem se do Readingu.

Otevřel mi nervózní, starší prošedivělý pán; nechal na dveřích řetěz a díval se na mě škvírou.

„Prosím?“

„Pan Brinton?“

„Co si přejete?“

„Jsem z Radnorovy agentury. Byl bych vám moc vděčen, kdybyste si s vámi směl chvilku pohovořit.“

Váhal. Kousal se do horního rtu, nad kterým měl načepýřený prošedivělý knír. Vystrašené hnědé oči si mě prohlédly od hlavy k patě a pak přelétly k bílému vozu zaparkovanému u chodníku.

„Poslal jsem šek,“ řekl konečně.

„To je zcela v pořádku,“ ubezpečil jsem ho.

„Už s tím nechci nic mít... nemůžu za to, že toho člověka postřelili.“ Moc přesvědčivě to neznělo.

„Ovšemže ne, to vám přece nikdo nemůže vyčítat,“ řekl jsem, „ostatně už je úplně v pořádku a dokonce už chodí do práce.“

I tou škvírou bylo vidět, jak se mu ulevilo. „Tak dobře,“ řekl a uvolnil řetěz.

Šel jsem za ním do obývacího pokoje. Vzduch byl nehybný a zatuchlý, jako by se tam už týdny nevětralo. Byl tam těžký, bytelný čalouněný nábytek, který mi v dětství připadal jako vrchol nedosažitelného přepychu. Na zdech byly kazety s tropickými motýly a na malých stolcích vyřezávané sošky z Indočíny. Zřejmě strávil život v cizině a na penzi se vrátil domů. Ze života plného barev a slunce do maloměstského Readingu.

„Žena šla nakupovat,“ řekl nervózně, „jistě se vrátí každou chvíli.“ Zadíval se toužebně z okna mezi krajkovými záclonami, ale paní Brintonová mu tu radost neudělala a nepřišla ho zachránit.

„Chtěl jsem se vás jenom zeptat, pane Brintone, jestli nejste náhodou spřízněn s panem Williamem Brintonem, někdejší ředitelem závodiště v Dunstablů.“

Dlouze, zoufale se na mne zadíval a pak se k mému zděšení rozplakal. Sklesl na pohovku, třesoucíma se rukama si zakrýval oči a slzy mu padaly na kolena.

„Prosím vás... pane Brintone... to... to jsem opravdu nechtěl...“, koktal jsem rozpačitě.

Posmrkával, pokašlával, vytáhl z kapsy kapesník a utíral si oči. Konečně se trochu uklidnil a zašeptal. „Jak jste se to dozvěděl? Řekl jsem, aby se na nic neptali...“

„To byla úplná náhoda, nikde jsme se na nic neptali, opravdu. Nechcete se mi svěřit? Myslím, že pak už opravdu budete mít klid a nikdo se vás na nic nebude ptát.“

„Policie...“ řekl váhavě a Zavzlykal. „Byli tady... Odmítl jsem vypovídat, tak zase odešli...“

„Cokoli mi povíte, zůstane doopravdy jen mezi námi.“

„Byl jsem strašný hlupák... skoro si myslím, že by se mi ulevilo, kdybyste to někomu pověděl.“

Dovedl jsem si představit, v jakém pekle celé ty týdny žil, s ustavičnými výčitkami svědomí, v neustálém napětí. Ten záchvat pláče se mi zdál zcela logický.

„To všechno ten dopis, víte...“ tišo posmrkával. „Dopis, který mi William začal psát, ale nikdy ho neodeslal... Našel jsem ho mezi jeho věcmi v kufru..., když se... zabil. Byl jsem tehdy v Sarawaku, poslali mi kabelogram. Byl to hrozný šok. Jediný bratr... a takhle skončil. Byl mladší než já. O sedm let. My jsme spolu moc nebyli, jen jako děti. Ted' lituji... ale už je pozdě. Prostě, když jsem přijel domů, vyzvedl jsem jeho věci ze skladu a převezl je sem, na půdu; všechny jeho dostihové knihy a zápisy a tak. Nevěděl jsem, co s tím, víte? Nezajímalo mě se o takové

věci, ale... no, prostě... nemohl jsem se odhodlat to spálit. No a za pár měsíců jsem začal ty věci třídit a při tom jsem našel ten dopis..." Hlas se mu zlomil a zoufale se na mne podíval, toužil po rozřešení.

„Zjistili jsme s Kitty, že s penzí zdaleka nevystačíme tak, jak jsme doufali. Je tu teď hrozná drahota. Viděli jsme, že budeme muset prodat dům, přestože jsme ho sotva koupili. Kitty má tady blízko rodinu. A pak mě napadlo, že bych třeba mohl místo toho prodat ten dopis..."

„Ale místo peněz vám vyhrožovali.“

„Ano.“

„Vy už ten dopis ovšem nemáte,“ řekl jsem s takovou samozřejmostí, jako kdybych to doopravdy bezpečně věděl. „Když vám začali vyhrožovat, mysleli jste si, že byste se přece jen ještě mohl pokusit dopis zpeněžit, kdybyste měl osobní ochranu od Radnora. Pak jste ale dostal strach a dopis jste vydal. Osobní ochranu jste pak mohl zrušit, protože vám přestali vyhrožovat.“

Nešťastně přikývl. „Dal jsem jim ten dopis, když postřelili toho člověka,... nenapadlo mě, že by se něco takového mohlo stát. Byl jsem zděšen. Bylo to strašné. Netušil jsem, že by mohlo být tak nebezpečné chtít prodat dopis... Lituju, že jsem ho kdy našel. Lituju, že ho William kdy napsal.“

Toho jsem tedy taky litoval.

„Co bylo v tom dopise?“

Váhal, měl strach. „Mohlo by to způsobit další nesnáze, mohli by se vrátit..."

„Vždyť se přece nedozvědí, že jste mi něco řekl. Jak by mohli?“

„Asi máte pravdu.“ Nemohl se rozhodnout a zadíval S3 na mě. Naštěstí jsem malý, drobný, a malých lidí se nikdo nezalekne. Kdybych byl velký, statný, určitě by nebyl sebral dost odvahy. Takhle se ale upokojil, uklidnil a odložil zábrany.

„Umím ho z paměti,“ řekl, „jestli chcete, tak vám to napíšu. Je to pro mě snazší než to říkat.“

Seděl jsem a čekal, až si přinese propisovací pero a blok a dá se do toho. Psaní osudného textu ho očividně rozrušilo. Jestli to byl zármutek, strach, nebo výčitky svědomí, těžko říci. Popsal jednu stránku, vytrhl list z bloku a třesoucí se rukou mi jej podával.

Přečetl jsem si to. Dvakrát. Kvůli těmhle krátkým, zoufalým větám jsem se octl na dostřel bran nebeských.

„Výborně,“ řekl jsem, „mnohokrát vám děkuji.“

„Nepřestávám litovat, že jsem ten dopis vůbec našel,“ řekl znovu..., „chudák William“.

„Vy jste za tím člověkem tehdy šel?“ zeptal jsem se a schoval dopis do kapsy.

„Ne, napsal jsem mu... našel jsem ho snadno.“

„Kolik jste od něho chtěl?“

„Pět tisíc liber,“ zamumlal rozpačitě. Pět tisíc liber... to byla chyba. Kdyby byl vyžadoval padesát, byl by je snad dostal. Když si řekl o pět, bylo jasné, že je amatér. Není divu, že mu hned šlápli na krk. „A co se dělo potom?“

„Jednou odpoledne, asi ve čtyři, si pro ten dopis přišel takový hromotluk. Bylo to hrozné. Řekl jsem mu o peníze a on se mi vysmál a hodil mě do křesla. Žádné peníze, řekl, a jestli prý mu hned nedám dopis, tak prý mě naučí,

že budu koukat. Naučí, že budu koukat... tak to řekl. Vysvětlil jsem mu, že mám dopis uložený v bance a že ho tam mohu vyzvednout až příští den. Řekl, že se mnou ráno půjde do banky, a pak odešel..."

„A pak jste hned volal do agentury, vidíte? A proč jste si vybral Radnora?“

Podíval se na mě překvapeně. „To byla jediná agentura, o které jsem věděl. Copak jsou ještě jiné? Totiž, myslím, že většina lidí zná Radnorovu agenturu z doslechu.“

„Aha. Tak jste dostal od Radnora osobní ochranu, jenže ten hromotluk se nechtěl vzdát.“

„Stále mi telefonoval... a pak ten váš člověk navrhl, aby se v jeho kanceláři nastražila ta past a já na to nakonec přistoupil. Byl jsem osel. Věděl jsem přece od začátku, kdo mi vyhrožuje, ale nechtěl jsem to vašim lidem říct, protože bych se byl musel přiznat, že jsem se snažil získat peníze... nezákonným způsobem.“

„Ano. Teď se vás už zeptám jen na jedno; jak vypadal ten člověk, který za vámi přišel a vyhrožoval vám?“

Brinton na něj zřejmě nerad vzpomínal. „Byl strašně veliký a silný, když do mě strčil, byl jak hora. Já nejsem... totiž... nikdy jsem se neuměl prát. Kdyby se byl do mě pustil, nebyl bych se mohl bránit..."

„Chápu, že jste se mu nepostavil,“ řekl jsem, „chci jen vědět, jak vypadal.“

„Byl strašně veliký, obrovský.“

„Vím, že už uplynulo několik týdnů, ale nemohl byste si vzpomenout na nějaké podrobnosti? Jaké měl vlasy? Co měl na sobě? Jak byl starý, z jaké vrstvy...?“

Poprvé se usmál. Smutné vrásky se mu poskládaly do milých vějířků a poprvé bylo vidět, že mohl být dřív docela hezký. Kdyby nebyl udělal ten jeden osudný chybný krok, mohl v klidu a pohodě zvolna stárnout a kromě malé penze ho nemuselo nikdy nic trápit. Nemuselo ho týrat nečisté svědomí.

„Když se takhle ptáte, je to snazší. Počkejte, vzpomínám si, že začínal mít pleš. A měl velké pihy na hřbetech rukou. Určitě věk je těžké... tedy, žádný mladík to nebyl, jistě mu bylo přes třicet... Na co jste se ještě ptal? Aha, z jaké vrstvy... řekl bych, že to byl dělník.“

„Angličan?“

„To jistě, určitě to nebyl cizinec. Určitě Angličan.“

Vstal jsem a chystal se k odchodu. Zastavil mě; potřeboval ještě trochu útěchy. „Myslíte, že už s tím nebudu mít nesnáze?“

„Od naší agentury určitě ne.“

„A od toho člověka, kterého postřelili?“

„Od toho taky ne.“

„Snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že za to nemůžu... ale spát jsem nemohl. Jak jsem mohl být takový blázen? Neměl jsem dopustit, aby chystali tu past..., vůbec jsem se neměl obracet na vaši agenturu..., stejně nás to stálo další kus našich úspor..., neměl jsem se vůbec snažit ten dopis zpeněžit.“

„To je pravda, pane Bríntone, to jste neměl. Ale co se stalo, stalo se. Hlavní je, abyste se už nikdy do ničeho takového nepouštěl.“

„Ach, to jistě ne...,“ řekl nešťastně, „to ne, nikdy. Ty poslední týdny...,“ odmlčel se, „teď tady ten dům

samozřejmě prodáme. Kitty to tu má ráda, ale já jsem stejně vždycky chtěl raději žít v malém domku u moře.“

Když jsem se vrátil do kanceláře, znovu jsem si pročítal ten nešťastný dopis, než jsem jej založil do spisu. Protože to nebyl ani originál, ani fotokopie, nebyl jako důkaz k ničemu. Brintonovo drobné, úhledné písmo paradoxně kontrastovalo se zoufalým obsahem listu:

Drahý bratře, drahý Mervy,

tolik bych si přál, abys mi mohl pomoci, jako jsi mi pomáhal, když jsme byli malí. Budoval jsem závodistiště v Dunstablu patnáct let a člověk, který se jmenuje Howard Kraye, mě teď nutí, abych je zničil. Musím vymýšlet dostihy, které nikoho nelákají. Přijíždí sem teď málo koní a výnos ze vstupného je čím dál tím menší. Minulý týden jsem musel zařídit, aby se text programů dostal pozdě do tiskárny, a tenhle týden se musím postarat o to, aby nefungovaly telefony v místnosti pro tisk. To bude zmatek. Lidé si musí myslet, že jsem se zbláznil. Nemůžu se ho zbavit. Sice mi dává dost peněz, ale musím ho na slovo poslechnout. Ty víš, že se nedokážu změnit. Ten Kraye nějak přišel na to, že jsem žil s jedním chlapcem. Za to by mě mohli zavírat. Chce, aby se závodistiště prodalo na parcely. Určitě to dokáže. Moje závodistiště!

Já vím, že ti tento dopis nepošlu. Kéž bys tu byl!

Nikoho jiného nemám. Ach, panebože, já už to nevydržím, já už nemůžu.

Ten den odpoledne za pět minut šest jsem vstoupil do dveří kanceláře Zanny Martinové. Psací stůl stál čelem ke dveřím a čelem ke dveřím byla i Zanna. Vzhledla, poznala mě a v očích se jí objevil výraz napůl rozpačitý a napůl vítězoslavný.

„Udělal jsem to,“ řekla, „a jestli vy ne, tak vás zabiju.“ Sčesala si vlasy ještě víc do obličejce, ale znetvoření bylo stejně vidět na první pohled. Skoro jsem od pátku zapomněl, jak to bylo zlé.

„Vzpomínal jsem na vás s podobnými pocity,“ ušklíbl jsem se.

„Takže jste svůj slib splnil?“

„Jistě. Celou sobotu a neděli a většinu včerejška a dneška... a bylo to hrozné.“

Oddechla si. „Jsem ráda, že jste přišel. Skoro jsem se dnes ráno vzdala. Myslela jsem si, že vy to nedokážete a že se stejně ani nepřijdete přesvědčit, jestli jsem úmluvu dodržela. Připadala jsem si jako idiot.“

„No a vidíte, jsem tu. Je tu pan Bolt?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, šel domů. Právě jsem se taky chystala jít.“

„Už jste dodělala ty obálky?“

„Obálky? Aha, ty, co jsem psala posledně. Ano, ty už mám hotové.“

„Zalepené a odeslané?“

„To ne, letáky, která do těch obálek patří, ještě nepřišla od tiskaře, pan Bolt kvůli tomu zuřil. Asi to budu dodělavat zítra.“

Vstala, vysoká a štíhlá, oblékla si kabát a uvázala šátek na hlavu.

„Jdete dnes večer někam?“ zeptal jsem se.

„Domů,“ řekla rozhodně.

„Pojďte na večeři.“

„Takhle by vám dar od tetičky dlouho nevydržel. Myslím, že pan Bolt už ty vaše peníze investoval, měl byste teď opravdu šetřit.“

„Mohli bychom jít na kávu a pak do biografu?“

„Víte co,“ řekla váhavě, „já si občas cestou domů koupím za rohem v grilu čerstvě pečené kuře. Nechtěl byste... nešel byste mi s tím kuřetem pomoci? Jako re-vanš za pátek.“

„Rád.“

Překvapeně se zasmála. „Doopravdy?“

„Doopravdy.“

Jeli jsme opět podzemní drahou do Finchley, jenže tentokrát seděla odvážně a zpřímá a bylo jí vidět do obličejce. Dodal jsem si tedy taky odvahy a opřel se loktem o opěradlo sedadla. Pohlédla na moji ruku a pak se mi vděčně podívala do očí; tohle bylo naše společné dobrodružství.

„Víte,“ řekla, když jsme vyšli na ulici, „stejně je to pro ženu příjemné, když ji doprovází muž, i když...“ prudce se zarazila.

S úsměvem jsem dopověděl: „I když je menší než vy a taky je mrzák.“

„Ach bože... ale je taky o mnoho mladší.“ Pobaveně se na mne podívala zdravým okem; skleněné oko zíralo nepohnutě vpřed. Už jsem si na to zase pomalu zvykal. „Dovolte mi, abych to kuře koupil,“ řekl jsem, když jsme zastavili u grilu. Vůně horkých smažených brambor se mísila se zápachem výfukových plynů z ulice. Civilizace je vskutku podivuhodná.

„To vám nedovolím.“ Slečna Martinova nepřipustila odmluvy a koupila kuře sama. Vyšla s balíčkem, zabaleným v novinovém papíru. „Koupila jsem k tomu smažené brambůrky a porci hrášku.“

„Tak já tedy aspoň koupím láhev brandy,“ řekl jsem rozhodně. Snažil jsem se nemyslet na to, jak se asi zachová moje zažívací ústrojí po smažených brambůrkách. Došli jsme s balíčky k domu a prošli jsme do jejího pokoje. Šla lehkým, veselým krokem.

Svlékala si kabát a šátek. „Tamhle nahoře v té skřínce jsou nějaké skleničky a láhev sherry. Nalejte mi, prosím vás. Vy máte asi radši brandy, ale jestli máte chuť na sherry, tak si vemte. Dám jen tyhle věci v kuchyni do trouby, aby nevychladly.“

Zatímco jsem otvíral láhve a naléval skleničky, slyšel jsem, jak v kuchyni zapaluje plyn a rozbaluje balíčky. Pak najednou všechny zvuky ustaly. Nesl jsem jí tam sherry, a když jsem vstoupil do dveří, pochopil jsem, proč je ticho. Rozbalené kuře držela v ruce, na stole ležely krabičky s brambůrkami a hráškem a rozložené noviny, do kterých to všechno bylo zabaleno. Četla.

Podívala se na mě zmateně.

„To jste vy,“ řekla, „to jste přece vy, tady... to jste přece vy.“

V grilu nám zabalili večeři do Nedělní hemisféry.

„Tady máte to sherry.“

Roztržitě odložila kuře a vzala si ode mne skleničku.

„Nový Halley,“ řekla. „To je určitě vaše fotografie. Je tu taky zmínka o vaší ruce. Vy jste Sid Halley.“

„Souhlasí.“ Nemělo smysl zapírat.

„Ale to je tedy... Slýchala jsem o vás celá léta! Vídala jsem vás v televizi. Dokud byl tatínek naživu, dívali jsme se často... Ale proč jste tedy proboha říkal, že pracujete v obchodě? Proč jste přišel za panem Boltem? Já tomu všemu vůbec nerozumím.“

„Vypijte si sherry, dejte kuře do trouby, aby nezmrzlo, a já vám to pak všechno vysvětlím.“ Nic jiného mi nezbyvalo. Jinak se mi mohlo stát, že druhý den bude všechny tyhle zajímavé novinky vyprávět šéfovi.

Bez odmluvy dala večeri do trouby a přišla si sednout proti mě. Seděl jsem v křesle a měl jsem trému.

„Nejsem prodavač,“ přiznal jsem se, „pracuji u firmy, která se jmenuje Hunt Radnor a spol.“

O agentuře už zřejmě slyšela, stejně jako Brinton. Ztuhla a zamračila se. S co možná největším klidem a samozřejmostí jsem jí potom vyprávěl o Krayovi a akcích Seabury; nebyla hloupá a ihned pochopila, o co vlastně jde.

„Takže vy podezíráte také pana Bolta. Proto jste za ním šel.“

„Obávám se že ano.“

„A co já? Mě jste vyvedl na večeri jenom proto, abyste se něco dozvěděl o šéfovi.“ V hlase měla trpkost.

Hned jsem neodpověděl. Klidně čekala. Ten klid byl ale krutější než slzy nebo vztek. Žádala od života tak strašně málo.

Konečně jsem promluvil. „Ano. Šel jsem do Boltovy kanceláře jednak proto, abych ho viděl, a jednak proto, abych se seznámil s jeho sekretářkou.“

V kuchyni se vařila voda a s hlasitým syčením přetékala. Pomalu vstala. „Teď jste aspoň upřímný.“

Odešla do kuchyňky a zhasla plyn.

„Přišel jsem dnes k vám do kanceláře, protože jsem chtěl vidět letáky, které Bolt chystá pro akcionáře Seabury. Vy jste mi ale řekla, že ještě nedošly z tiskárny. Nemusel jsem s vámi chodit na večeri..., ale jsem tady.“

Stála vzpřímeně ve dveřích kuchyně a bylo vidět, že ji to stojí velké přemáhání.

Ukázala na mou ruku. „Předpokládám, že jste o tomhle taky lhal. Ale proč? Proč? Přece jste se mohl dozvědět, co jste chtěl, bez téhle kruté hry. Proč jste mě přinutil, abych si představěla nábytek v kanceláři? Když si představím, jak jste se musel v sobotu smát, kdykoli jste si na mě vzpomněl!“

Vstal jsem. Bylo to příliš kruté.

„Byl jsem v neděli na dostizích v Kemptonu.“

Nepohnula se.

„Dodržel jsem slib.“

Nevěřila mi.

„Je mi to strašně líto,“ řekl jsem bezmocně.

„Ano. Dobrou noc, pane Halley. Dobrou noc.“

Odešel jsem.

11

Druhý den ráno svolal Radnor poradu o Seabury. Byl tam on, Dolly, Chico a já. K poradě došlo díky tomu, že se mi den předtím podařilo vymámit z lorda Hagbour-na

souhlas k zavedení bezpečnostní služby v Seabury na čtvrtek, pátek a sobotu.

Buldozer mezitím bez nesnází odstranil zničený turf a ráno jsme telefonicky zjistili, že už pokrývají dráhu hlínou, kterou tam přivážejí nákladní auta. Pokud na poslední chvíli nedojde k něčemu neočekávanému, dostihy budou. Dokonce i počasí se chovalo slušně. Barometr stoupal a podle předpovědi mělo být koncem týdne chladno a jasno bez srážek.

Dolly navrhovala pravidelnou hlídkovou službu a Radnor s ní zřejmě souhlasil. My jsme si to s Chicem představovali trochu jinak.

„Kdyby se někdo chystal k sabotáži na dráze, hlídky by ho určitě odradily; stejně tak, kdyby něco chystal na tribunách.“

Radnor přikývl. „Hlídky jsou nejjistější, chceme-li záruku, že se budou dostihy konat. Budeme ale potřebovat aspoň čtyři muže.“

„Uznávám, že potřebujeme hlídky na dnešní a zítřejší noc a na noc z pátku na sobotu, chceme-li mít jistotu. Ale zítra přes den bude závodistiště prakticky opuštěné... a my přece potřebujeme ty uličníky při něčem nachytat, ne je zastrašit. Do dneška nemáme prázdné důkazy, které by obstály u soudu. Kdybychom někoho nachytali při sabotáži, byli bychom na tom podstatně líp.“

„To je vono,“ řekl Chico, „schovat se a pak na ně skočit, to je určitě lepší, než je vyplašit.“

„Pokud se pamatuju, tak když jste vy dva posledně chystali pastičku, myš vás pěkně pokousala.“

„Dolly, ty mě unášíš!“ Chico se upřímně rozesmál.

Usmál se dokonce i Radnor. „Teď ale vážně,“ řekl, „nedovedu si představit, jak byste to chtěli zařídit. Závodistiště je příliš rozlehlé. Když se někde schováte, uvidíte jen malý úsek. A když se neschováte, zaplašíte je stejně jako hlídka. Myslím, že to je neproveditelné.“

„Hm,“ řekl jsem, „zapomínáte ale, že přece jenom něco umím líp než ostatní zaměstnanci.“

„A co by to tak asi bylo?“ Chico se už těšil, jak se se mnou pohádá.

„Jezdit na koni.“

„Tak to ti teda neberu.“

„Na koni...,“ řekl Radnor zamyšleně. „To není tak špatný nápad. Na dostihové dráze by vlastně kůň měl vypadat nenápadně. A je pohyblivý. Kde byste ho vzal?“

„Koně by mi půjčil Mark Whitney. Drží na Seabury a má stáje jen pár mil od závodistiště.“

„A můžeš ty vůbec ještě...,“ zeptala se Dolly, ale rychle se zarazila. „Dobrý, dobrý, tak se na mě všichni tak nekoukejte. Neumím jezdit ani s oběma rukama, natož s jednou.“

„Jistý Greg Philips měl jednu paži amputovanou pod ramenem,“ poznamenal jsem, „a jezdil dostihy řadu let.“

„To stačí,“ řekla Dolly, „a co Chico?“

„Půjčím mu rajtky, aby splynul s okolím. Může se třeba nenápadně opírat o hrazení.“

„To je váš návrh, Side?“ zeptal se Radnor.

Přikývl jsem. „Uvažte, co všechno je proti nám. Na Kraye nic konkrétního nemáme. Třeba toho Smithe, řidiče cisterny, vůbec nenajdeme. A když ho najdeme, nemusí nám to být nic platné. Pro něho je určitě lepší, když bude

mlčet, než když bude mluvit. Před rokem vyhořely stáje; naprosto nemůžeme dokázat, že to nebyla jen nešťastná náhoda. Stačila třeba nevyhaslá cigareta... a kluci přece ve stájích kouří, i když se to nesmí.

Nebo ten propadlý kanál na dráze... nevíme, jestli ho vykopali den, týden, nebo šest neděl před dostihy. Dopis, který psal Brinton z Dunstablu bratrovi: máme jen verzi, kterou psal bratr zpaměti, a to je jako důkaz nanic. Ten dopis nám byl dobrý jenom k tomu, že teď s určitostí víme, že Kraye je schopen všeho. Nemůžeme o tom dopisu říct lordu Hagbournovi, protože jsem Brintonovi slíbil, že to nikomu neřeknu. A lord Hagbourne ještě pořád není zcela přesvědčen, že se Kraye provinil něčím jiným než tím, že kupuje akcie. Řekl bych, že musíme dát nepříteli možnost, aby pokračoval ve hře.“

„A vy si myslíte, že bude pokračovat?“

„Zdá se to pravděpodobné. Nejbližší dostihy v Seabury budou letos až v březnu, to znamená za tři měsíce. A jestli se nemýlím, bude si Kraye muset kvůli politické situaci pospíšet. Přece nevyhodí padesát tisíc za Seabury, a oni mu potom přes noc znárodní stavební parcely. Kdybych byl na jeho místě, hleděl bych celou transakci uzavřít co nejdřív a půdu rychle prodat nějaké stavební firmě. Jak víme z fotografií převodu akcií, má teď Kraye v ruce asi dvacet pět procent. Kdyby došlo k hlasování o prodeji Seabury, mělo by mu to stačit k tomu, aby získal převahu. Jenže on je příliš nenasytý a bude chtít akcií víc, pokud je bude moct získat rychle. Čekat až do března by bylo příliš riskantní. Ano, myslím, že tento týden ještě zorganizuje nějakou sabotáž, dáme-li mu šanci.“

„Je to ale riziko,“ řekla Dolly, „co když dojde k nějaké katastrofě, vy jí nezabráníte a přitom nikoho nenachytáte?“

Chvilí ještě všichni tři probírali různé argumenty, ma-jí-li se ustanovit běžné hlídky, nebo jestli by bylo vhodnější zahájit hru na kočku a myš. Konečně se obrátil Radnor ke mně: „A co vy, Side?“

„Je to vaše agentura,“ řekl jsem vážně, „vaše riziko.“

„Je to váš případ, ještě stále je to váš případ. Rozhodnout musíte vy.“

To jsem tedy nechápal. Bylo docela v pořádku, že mi až dosud nechal volnou ruku. Takovéhle rozhodnutí si ale snad přece jen měl vyhradit sám pro sebe.

Nicméně... „Dobře, tak tam tedy dnes večer pojed'u já s Chicem a zůstaneme tam přes noc a zítra celý den. Buďe líp, když o nás nebude vědět ani kapitán Oxon. Předák Ted Wilkins a jeho lidé se o nás vůbec nemusí dozvědět. Dostaneme se tam od druhého konce tribun a já si půjčím koně, abych byl pohyblivější. Dolly může úřední cestou prostřednictvím Oxona zařídit bezpečnostní hlídky na zítřejší noc... Dolly, požádejte Oxona, aby dal hlídkám teplou místnost; ústřední topení by už mělo fungovat.“

„Co pátek a sobota?“ zeptal se Radnor nezúčastněně.

„Nepřetržité hlídkování. Tolik hlídek, kolik je lord Hagbourne ochoten zaplatit. Jakmile tam budou davy publika, už se na kočku a myš hrát nedá.“

„Dobře,“ řekl Radnor rozhodně, „zaříd'te to tak.“

Došel jsem s Dolly a Chicem ke dveřím, když mě Radnor zastavil. „Side, neměl byste nic proti tomu, kdybych si ještě jednou prohlédl ty fotografie? Mohl byste

mi je poslat po malém Jonesovi, jestli je teď zrovna nepotřebujete.“

„Ale samozřejmě,“ souhlasil jsem, „civěl jsem na ně už tak dlouho, že je znám zpaměti. Vsadil bych se ale, že určitě přijdete na něco, co jsem přehlédl.“

„To se občas stává,“ usmál se.

Všichni tři jsme se pak vrátili do dostihového oddělení. S pomocí slečny v centrále jsem malého Jonese dohonil v pohřešovaných osobách. Než sešel dolů, prošel jsem si znovu svazek fotografií. Prohlížel jsem si snímky listin, které byly na dně aktovky: převody akcií, seznam se záznamy bankovních kont, dopisy od Bolta, desetilibrové bankovky a dva listy se sloupci dat, iniciál a čísel. Od začátku mi bylo jasné, že částky zapsané v sloupcích jsou buď samé příjmy, nebo výdaje. Teď jsem si byl už jist, že to jsou výdaje. Jistý W. L. B. dostával v pravidelných měsíčních intervalech částku 50 liber po dobu jednoho roku. Poslední záznam byl datován čtyři dny předtím, než William Leslie Brinton, ředitel Dunstablu, spáchal sebevraždu. Cena lidské duše: šest set liber a výhrůžka.

Ostatní iniciály mi většinou nic neříkaly, jen snad poslední, J. R. S.; ty mohly patřit řidiči cisterny. Částka sto liber pro J. R. S. byla datována den předtím, než došlo k havárii cisternového vozu na dráze v Seabury, den předtím, než jel Kraye do Aynsfordu na sobotu a neděli. Na poslední řádce v té listině bylo ještě jednou sto liber, které měl J. R. S. dostat tři dny poté, kdy jsem fotografie pořizoval. Tehdy v úterý Smith zmizel z práce i z bytu.

U ostatních položek se několikrát opakovala jména Leo a Fred. Leo a Fred asi museli být pravidelně placené síly. Hromotluk, který přišel postrašit Mervyna, musel být Leo nebo Fred. Veliký chlap, který poslal Andrewse do Cromwellovy ulice, musel být také Leo nebo Fred.

S Leem nebo Fredem jsem měl tedy nevyřízený osobní účet.

Malý Jones si přišel pro fotografie. Svázal jsem je, dal do krabice a podal mu je.

„Kde máme kafe, ty holátko usmrkaný?“ utrl se na něj Chico. Byli jsme dole u šéfa, když Jones obcházel s kávou.

„Holátka jsou holá,“ poznamenala věčně Dolly a zadívala se na Jonesovy bohaté kučery.

Malý Jones jadrně poradil Chicovi, kam má jít...

Chico postoupil o krok blíž a řekl: „Připomínáš mi ty lidi, co seděli na hradbách Jeruzaléma...“ Bylo přece jenom znát, že byl vychován v církevním sirotčinci.

Jenže malý Jones znal Izaiáše taky. Řekl tvrdě: „Ty ses zato podělával na schodech policajtský stanice.“

Chico proti němu zuřivě vyrazil pěstí. Malý Jones uskočil, urážlivě se zasmál, krabice s fotografiemi mu vylétla z ruky, otevřela se a fotografie se snášely na psací stůl a na zem.

„Nechte toho, vy dva idioti!“ osopila se na ně Dolly.

„Děťátka,“ poznamenal malý Jones. Měl výbornou náladu, protože v téhle slovní potyčce vyhrál. Pomohl Dolly a mně sesbírat fotografie, dal je zpátky do krabice a s úšklebkem se vzdálil.

„Chico,“ řekla Dolly přísně, „taky bys mohl mít víc rozumu!“

„Helejte se, matinko, nechovejte se ke mně pořád jako k harantovi, dělá se mi z toho nanic.“

Dolly se kousla do rtu a odvrátila se. Chico se na mě útočně podíval. Dobře věděl, že sám začal a že není v právu.

„Koukej,“ řekl jsem mírně, „jeden bastard snad smí poradit druhému, uklidni se!“

Protože si honem nedokázal vymyslet nic zdrcujícího, jenom se zamračil a odkráčel. Bylo po představení. Kancelář se zase zvolna usadila. Psací stroje klapaly, kdosi spustil magnetofon, někdo telefonoval. Dolly vzdychla a začala sestavovat rozvrh pro Seabury. Já se posadil a uvažoval jsem o Leovi. Nebo o Fredovi. Bezvýsledně.

Za chvilku jsem se vyškrabal nahoru po schodech do Bona fides; vzduch tam jako obvykle bzučel telefonními hovory. George byl ponořen do záhadného hovoru o kuličkách proti molům. Zahlédl mě a kývl mi. Jack Copeland mi stačil mezi dvěma hovory oznámit, že na Kraye nic nového nemají. Zatím prý, pečlivě vyhrabali všechno, co dělal uplynulých deset let. Jestli si prý přeji, tak budou hrabat dál. Přál jsem si.

Nahoře v pohřešovaných osobách mi Sam sdělil, že zprávy o Smithovi nemohu ještě očekávat.

Pak jsem usoudil, že by už mohl být doma Mark Whitney. Zavolał jsem mu a zeptal se, jestli mi půjčí kobyly. Byla to stará vysloužilá závodnice.

„Jistě,“ řekl, „na co ji potřebuješ?“

Vysvětlil jsem mu to.

„Uděláš dobře, když si taky půjčíš můj přepravní box,“ poznamenal, „může třeba celou noc pršet, tak ať se máš kam schovat.“

„Nebudeš ho ale potřebovat? Podle předpovědi má být slunečno a bez srážek.“

„Do pátku určitě ne. Před dostihy v Seabury žádný koně nikam neposílám. A do Seabury posílám jen jednoho, přestože je to tak blízko. Majitelům se to tam prostě nezdá. V sobotu musím jet až do Banbury. Je to k vzteku, když mám tak krásný závodistiště hned u nosu.“

„Co ti běží v Seabury?“

Zeširoka mi popsal jakéhosi poloslepého, kulhavého a úplně slaboduchého koně, s kterým hodlal vyhrát nováčky. Jak já ho znal, tak se mu to mohlo docela dobře povést. Dohodli jsme se, že k němu s Chicem přijedeme asi v osm večer a položil jsem telefon.

Odešel jsem potom z kanceláře a jel napříč Londýnem do Domu akciových společností v City. Požádal jsem o spisy dostihového závodistiště v Seabury. Sedl jsem si na očišlovanou židli za dlouhým stolem, u kterého seděli samí vážní úředníci a úřednice, studovali spisy a pečlivě si dělali poznámky. Prohlížel jsem si poslední investory. Kromě Kraye a jeho různých pseudonymů (poznal jsem je teď suverénně díky fotografiím převodů akcií), tam nebyl žádný vlastník většího bloku. Nikdo nedržel víc než tři procenta. Mít tři procenta znamenalo, že člověku zahálí dva a půl tisíce liber, bez dividend. Bylo snadné si spočítat, proč nikdo nechce větší podíly.

Fothertonovo jméno se tam vůbec nevyskytovalo. To sice nebylo průkazné, protože název akcionáře jako třeba „Májové investice“ mohl kryt kohokoli; já jsem nicméně usoudil, že ředitel Seabury si na smrt svého závodistiště

nepřisadil. Největší pohyb akcií za poslední dobu směřoval výhradně ke Krayovi.

Několik drobnějších investorů jsem znal osobně; drželi tak přibližně po dvou stech akciích. Zapsal jsem si jejich jména a adresy. Chtěl jsem je požádat o Boltův leták. Získat leták touto cestou bylo sice pomalejší, ale zato jistější, než ho získat od Zanny Martinové.

Snažil jsem se na Zannu nemyslet. Předchozí noc jsem se moc nevyspal, díky myšlenkám na ni a na Jenny.

Když jsem se vrátil do práce, končila zrovna polední přestávka a kancelář byla prázdná. Seděl tam jen Chico a okusoval si nehty.

„Máme-li být celou noc vzhůru, uděláme nejlíp, když si teď půjdeme domů lehnout,“ navrhl jsem. „Není třeba.“

„Je. Nejsem tak mladý jako ty.“

„Ale di, dědo,“ zašklebil se. Omlouval se za ráno. „Nemoh sem si pomoci. Malej Jones mi leze na nervy.“

„Nech malého jonese být. Jde o Dolly...“

„Copak já za to můžu, že nemá haranty?“

„Potřebuje děcka, jako ty bys potřeboval mámu.“

„Já nepotřebuju nikoho...,“ naštětil se. „Nech na hlavě. Chybí ti, žeš neměl mámu, která by se o tebe starala a byla by tě měla ráda. Jako moje máma.“

„Jo, tys měl krásný dětství.“

„To jsem tedy měl.“

Zasmál se. „Víš, já mám vlastně Dolly rád. Akorát nemůžu vystát, když dělá kvočnu.“

„To nejsi sám,“ řekl jsem vlídně. „Můžeš spát u mě na kanapi.“

„Už se mi rysuje, že s tebou bude větší fuška než s Dolly.“

„Cože?“

„Hele, nedělej, že nevíš, co myslím, brácho. Totiž pardon... pane,“ řekl trochu uštěpačně.

Osazenstvo kanceláře se zvolna trousilo zpátky. Dolly se taky vrátila. Dojednal jsem s ní, že s Chicem odpoledne odejdeme. Chovala se k němu chladně a odmítavě. V duchu jsem si říkal, že jim to oběma neuškodí.

„První oficiální hlídka nastoupí na závodistišti zítra v šest večer. Mají se u vás hlásit?“

„Ne,“ řekl jsem rozhodně, „nevím, kde budu.“

„Pak bude nejlíp, když to zařídíme jako obvykle. Budou se hlásit telefonicky u šéfa v bytě při nástupu a pak zase v šest ráno při vystřídání.“

„A kdyby se něco dělo mezitím, tak mu zavolají?“

„Jistě. Jako obvykle.“

„To je skoro stejně zlé jako být doktorem,“ usmál jsem se.

Dolly přikývla a zamumlala si pro sebe: „Však to poznáš.“ Šli jsme s Chicem ke mně do bytu, zatáhli záclony a pokoušeli se usnout. Bylo půl třetí odpoledne a moc mi to nešlo; to byl spíš čas na dostihy než na spaní. Měl jsem pocit, že jsem právě usnul, když zazvonil telefon. Podíval jsem se na hodinky; bylo teprve pět. Měli mě přece vzbudit až v šest.

Nebyla to centrála, ale Dolly.

„Přinesli ti sem vzkaz. Je na tom napsáno, Velmi spěchá! Myslela jsem si, že to třeba budeš potřebovat, než odjedete do Seabury.“

„Kdo to přinesl?“

„Taxikář.“

„Tak ho sem s tím pošli.“

„Obávám se, že už odjel.“

„Od koho je ten vzkaz?“

„Nemám tušení. Je to v obyčejné hnědé obálce.“

„Dobře. Tak já se tam zastavím.“

Chico se na pohovce ospale opřel o loket.

„Spi dál,“ řekl jsem, „musím si ještě něco zařídit v kanceláři, hned se vrátím.“

Když jsem se vrátil do dostihového oddělení, zjistil jsem, že odtamtud něco zmizelo; můj rozviklaný žlutý stůl. Byl jsem zase bezzemek.

„Sammy vzkazuje, že se omlouvá, ale že mu nastoupil nový asistent a neměl ho kam posadit,“ řekla Dolly.

„Měl jsem v zásuvkách věci,“ naříkal jsem.

„Tady jsou,“ řekla Dolly a ukázala na svůj psací stůl. „Byl tam jen spis Brinton, půl láhve brandy a nějaké tablety. Tohle jsem našla na podlaze.“

Podala mi plochý balíček zabalený v celofánu.

„To jsou negativy tamtěch fotografií. Byly v té krabici.“

„Dokud ji malý Jones neupustil.“

„To jo,“ Zastrčil jsem balíček do spisu, který jsem stáhl gumovou páskou.

„A co ten tajemný naléhavý vzkaz?“ zeptal jsem se.

Dolly mlčky otevřela obálku a podala mi přeložený list papíru. Nemohl jsem uvěřit svým očím.

Byl to leták s hlavičkou Charing, Street a King, burzovní agentura. Měl datum příštího dne. Obsahoval tento text:

Vážený pane (paní).

Rada našich klientů hodlá zakoupit menší podíly společností, jejichž seznam přikládáme. Máte-li zájem o prodej Vašich akcií, obraťte se prosím na nás. Můžeme Vám přislíbit dobrou prodejní cenu, podle současných burzovních kvotací.

Následoval seznam asi třiceti společností. Všechny názvy zněly pro mne zcela cizí, až na jeden; asi v druhé třetině seznamu bylo nenápadně zasunuto jméno závodiště v Seabury. Otočil jsem list papíru. Na zadní straně bylo narychlo připsáno rukou.

Toto posíláme jen akcionářům Seabury, nikomu z ostatních společností. Došlo to od tiskaře dnes ráno a rozesílat to budou zítra. Doufám, že to je ono, co jste chtěl. Omlouvám se za včerejší večer.

Z. M.

„Co je to?“ zeptala se Dolly.

„Rozhřešení,“ řekl jsem vesele. Vstrčil jsem leták s negativy do spisů Brinton. „Taky to dokazuje, že pan Ellis Bolt není zrovna anděl.“

„A ty jsi cvok,“ řekla. „Prosím tě, seber si ty svoje krámy a nenechávej mi je ležet na stole. Mám tu málo místa.“

Sebral jsem spisy Brinton a pilulky s brandy jsem vstrčil do kapsy.

„Jsi teď spokojená?“

„Děkuji, ano.“

„Tak ahoj, lásko moje, uvidíme se v pátek.“

Cestou zpátky do bytu jsem si náhle uvědomil, že vlastně chci vidět Zannu Martinovou. Vzbudit Chica jsem tedy nešel. Zamířil jsem do garáže a vyjel znovu na východ k City. Končila pracovní doba a provoz byl hrozný. Měl jsem skoro strach, že ji propásnu, ale vyšla z kanceláře o deset minut později a já ji jen tak tak chytil, než vešla do podzemní dráhy.

„Slečno Martinova,“ volal jsem, „já vás svezu domů, nechcete?“

Překvapeně se ohlédla.

„Pane Halley!“

„Naskočte si.“

Naskočila si. To jest: otevřela dvířka, zdvihla spisy Brinton, které ležely na sedadle, sedla si, pečlivě přehodila cípy kabátu přes kolena a zavřela dvířka. Seděla zmrzačenou polovinou obličeje blíž ke mně a očividně ji to vyvádělo z míry. Šátek a vlasy měla jemně povytažené dopředu.

Vytáhl jsem z kapsy libru a deset šilinků a podal jsem jí to. S úsměvem peníze přijala.

„Taxikář řekl naší slečně v centrále, že jste mu tohle zaplatila, aby k nám dovezl ten leták. Moc vám děkuji.“ Vjel jsem do proudu vozů a probíjel se zvolna směrem k Finchley.

Odpověděla nepřímě. „To nešťastné kuře je stále ještě v troubě, studené jako led. Včera, když jste odešel, tak jsem jenom vypnula sporák.“

„Byl bych rád, kdybychom si to mohli vynahradiť dnes večer, ale bohužel musím něco vyřizovat pro agenturu.“

„Tak přijdete jindy,“ řekla klidně, „snad někdy jindy. Je mi teď jasné, že jste mi nemohl říct hned ze začátku, kde pracujete. Nemohl jste vědět, jestli třeba nejsem... hm... spojenec pana Bolta. Později jste se mi to bál říct ze strachu, že se stane to, co se nakonec skutečně stalo..., že se mne to dotkne. Tak tímhle je to vyřízené.“

„Jste velkorysá.“

„Jenom realistická, bohužel s určitým zpožděním.“ Jeli jsme dál mlčky. Pak jsem se zeptal: „Co by se stalo s Krayovými akciemi, kdyby se podařilo dokázat, že společnost sabotoval? Totiž, myslím, kdyby ho skutečně usvědčili? Zabavili by mu akcie, nebo by je ještě vlastnil, až by ho propustili z vězení?“

„Ještě jsem nikdy neslyšela, že by někomu byly zabaveny akcie,“ řekla se zájmem. „Tohle je ale přece zatím ještě moc vzdálené, ne?“

„To bych rád věděl. V každém případě bych v té věci potřeboval mít jasno, než se rozhodnu, jak postupovat.“

„Jak to myslíte?“

„No... nejjednodušší způsob, jak zarazit Kraye, by bylo oznámit dostihovému a finančnímu tisku, že se chystá zrušení a prodej Seabury. Ceny akcií by se rázem zmnohonásobily. Jenže Kraye už teď vlastní třiadvacet procent, a pokud mu je zákon nemůže vzít, bude se jich držet a bude hlasovat pro zrušení a prodej; kdyby dostal strach, tak by ty akcie jednoduše za vysokou cenu prodal a pořádně by na tom vydělal. V každém případě na tom

bude finančně dobře, ať už jde do vazby, nebo ne. Zato Seabury je na tom v každém případě špatně.“

„Předpokládám, že se podobné případy už staly.“

„Zrušení a prodej závodiště na parcely? Jistě, několikrát. Ale jen v jednom případě šlo také o sabotáž, v Dunstablu. V tom byl rovněž Kraye.“

„A žádné závodiště tuhle situaci nepřežilo?“

„Oficiálně jenom Sandown. Možná že jich bylo víc, ale neví se o tom.“

„Jak to v Sandownu dokázali?“

„O to se zasloužil místní městský výbor. Veřejně oznámil, že na závodišti nikomu nedá stavební povolení. No a na tom celá transakce zhasla.“

„Když je to takhle, řekla bych, že Seabury by mohlo mít naději jedině tehdy, kdyby se tamější městský výbor zachoval podobně. Být vámi, pokusila bych se zahájit diplomatické jednání.“

„Vy jste ohromná, slečno Martinova,“ řekl jsem s úsměvem, „výtečný nápad. Chce to ovšem napřed zjistit, jaká je na radnici situace.“

Souhlasně přikývla. „Samozřejmě, nemělo by smysl zahajovat jednání proti odporu. Je lepší vědět, na kterou stranu se lidé spíš kloní, než je začnete tlačit!“

Před námi se objevilo Finchley. „Je vám jasné, slečno Martinova, že splním-li já úspěšně svůj úkol, ztratíte vy zaměstnání?“

Zasmála se. „Chudák pan Bolt, jako šéf není zlý. Ale s mým zaměstnáním si nemusíte dělat starosti. Mohu vás ubezpečit, že zkušená sekretářka burzovního makléře dobré místo najde vždycky.“

Zastavil jsem u jejích dveří a podíval se na hodinky.

„Obávám se, že s vámi nemohu jít. Tak jako tak už budu mít pozdější.“

Bez průtahů otevřela dvířka a vystoupila. „Děkuji vám, že jste se vůbec objevil.“ Usmála se, energicky přibouchla dvířka a zamávala mi.

Jel jsem co nejrychleji zpátky ke svému bytu a zlobil se na provoz, který mě zdržoval. Teprve když jsem v garáži vypnul motor a rozhlédl se po voze, zjistil jsem, že tam není spis Brinton. Pak jsem si vzpomněl, že ho po celou jízdu měla slečna Martinova na klíně a že jsem ji potom ve spěchu z vozu vlastně vyhnal. Neměl jsem čas k ní zajet a zatelefonovat jsem jí nemohl, protože jsem nevěděl jméno majitele domu, ve kterém bydlela. Pak jsem si ale řekl, že u ní ty spisy jistě budou do pátku v bezpečí.

12

Seděli jsme s Chicem v křoví, tiskli se k sobě, abychom se trochu zahřáli, a dívali se, jak nad závodištěm v Seabury vychází slunce. Noc byla jasná a chladná, nemohlo být moc nad nulou a my se oba třáslí zimou. Za námi, někde mezi křovím, se pásla Revelation, vítězka cheltenhamského Zlatého poháru. Snídala chudé zbytky trávy. Slyšeli jsme chroustání, když si ukusovala až u kořínků, a slyšeli jsme sotva znatelné zvonění pohybující se uzdy. Chica i mě stálo* značné přemáhání, abychom Revelation nesebrali ze hřbetu teplou vlněnou deku.

„Ted by se mohli vo něco pokusit,“ řekl Chico s nadějí v hlase, „už je světlo, ale všichni ještě spějí.“

Celou noc se zcela určitě nic nedělo, tím jsme si byli jisti. Já jsem každou hodinu s Revelation objel celou dráhu a Chico prošel ve tmě neslyšně tribuny. Nikde nikdo. Nikde ani hlásku, jen tichý vítr od moře, nikde světýlka, jen hvězdy a uzoučký srpek měsíce.

Místo, kde jsme teď seděli, jsme si vybrali při svítání, když bylo zapotřebí se trochu krýt; bylo na konci půlkruhu, který od ostatní dráhy oddělovala silnice. Křoví a vysoká tráva, rostoucí mezi turfem a plotem, nás kryly dostatečně. Za plotem byly zahrádky první řady domků. Po naší levici vycházelo veliké jasně žluté slunce a kolem nás zpívali ptáci. Bylo půl osmé. „Bude krásně,“ řekl Chico.

V devět hodin deset minut se objevily na závodišti první známky života. Přijel traktor s valníkem. Vzal jsem si dalekohled, opřel ho o kolena a díval jsem se. Valník byl plný, zřejmě na něm byly proutěnky; za valníkem šli pěšky tři chlapi.

Beze slova jsem podal dalekohled Chicovi a zívnuł jsem.

„To je na rovině,“ řekl Chico znuđeně.

Dívali jsme se, jak se traktor s valníkem zvolna kodrcá až ke konci dráhy, zastavuje, vykládá náklad a jede zpátky pro další. V příští jízdě jel blíž k našemu stanovišti a my jsme zjistili, že rozvází rezervní proutěnky, vždy po čtyřech nebo pěti, aby byly k dispozici, kdyby se v průběhu dostihu některé zničily. Chvilí jsme se mlčky dívali. Pak jsem zvolna promluvil: „Chico, byl jsem dočista slepý.“

„Co?“

„Traktor!“ řekl jsem, „no přece traktor. Celou tu dobu jsme ho měli pod nosem.“

„No a co?“

„Takže tu cisternu s kyselinou převrhl traktor! Vůbec žádné zvedáky nebo jeřáby nepotřebovali. Stačilo přidělat lana nebo řetězy k horní části cisterny a k osám. Pak jenom odšroubovali uzávěry a stoupli si hezky stranou. Traktor se rozjel na plné obrátky do dráhy, cisterna se pěkně obrátila a šťáva vytekla. A šmytec.“

„Každý dostihový závodiště má traktor,“ řekl Chico zamyšleně. „Přece nikoho nenapadne divit se, když vidí traktor na dráze. Přesně tak. Taky nikoho nepřekvapí, když najde na turfě stopy po traktoru. Na silnici si ho nikdo nevším. Takže estli máš pravdu, a já bych řek, že máš, tak to ani nemusel bejt tenhle traktor, mohli kliděňko použít jinej.“

„Ale já bych se vsadil, že to byl tenhle.“ Vyprávěl jsem Chicovi o ofotografované listině, na které byly sloupce iniciál a plateb. „Zítra porovnáme iniciály na tom lejsru s iniciálami všech zaměstnanců závodiště, včetně Teda Wilkinse. Kdokoli z nich si mohl dát zaplatit prostě jenom za to, že tu ten traktor nechal stát s klíčkem ve startéru. Cisterna se převrhla večer před dostihem, ve stejné situaci jako dneska. To znamená, že ten den museli traktor používat. Byl zahřátý a měl plnou nádrž. Je to jednoduché jak facka. Pak prostě nenápadně zmizel z dráhy a z dohledu.“

„Bylo už šero,“ přikývl Chico. „Pokud se nikdo neobjevil na silnici v těch minutách, kdy voddělávali ty

řetězy nebo lana, tak to byla tutovka. A nepotřebovali uzavírat provoz na silnici, žádný vobjížd'ky, nic.“

Zachmuřeně jsme pozorovali traktor, který se kodrcal po dráze, a moc dobře jsme si uvědomovali, že tohle všechno vůbec nemůžeme dokázat.

„Budeme se muset pohnout,“ řekl jsem konečně. „Asi padesát yardů odtud je proutěnka. Můžou sem každou chvíli přijet.“

Přestěhovali jsme se s Revelation asi půl míle na západ po silnici, kde stál náš pojízdný box. Aspoň jsme se tam mohli nasnídat. Když jsme se najedli, vydal se Chico zpátky. Pohyboval se v mých rajtkách, jezdeckých botách a svetru s rolákem s ohromnou samozřejmostí, od hlavy k patě jezdec každým coulem. Přitom, pokud vím, v životě na koni neseděl.

Za chvíli jsem jel na Revelation za ním. Dělníci mezitím složili proutěnky v půlkruhovitém úseku dráhy a připravili je na místo. Teď jeli vyložit příští várku. Vrátil jsem se zpátky mezi křoviny a seskočil jsem. Nikdo si mě nevšiml. Po Chicovi nebylo půl hodiny ani vidu ani slechu; pak se najednou vynořil od silnice, pohvizdoval si, ruce v kapsách.

Došel ke mně. „Šel jsem se ještě jednou podívat na tribuny. Tady teda maj houby bezpečnostní vopatření. Nikdo se mě nezeptal, co tam dělám. Byly tam jen nějaký uklízečky a, další ženský byly u stájí, chystaly ubytovny pro koňskej personál. Řek sem jim dobrýtro a voni zase řekly dobrýtro mně.“ Vypadal otráveně.

„No to zatím na sabotéry nevypadá; uklízečky na tribunách a dělníci na dráze.“

„Dneska za soumraku,“ řekl Chico, „to se nejspíš něco schruje.“

Dopoledne zvolna míjelo. Slunce stoupalo po listopadové obloze a svítlo nám do očí. Krátil jsem si čas tím, že jsem fotografoval napřed Revelation a pak Chica. Okouzlit ho můj miniaturní aparát a nemohl se dočkat, až si koupí také takový. Konečně jsem zastrčil kameru do kapsy rajtek, zastínil si oči rukou a podíval se po tisícáté na dráhu.

Nic. Nikde nikdo, ani lidé, ani traktor. Podíval jsem se na hodinky, byla jedna. Všichni jsou na obědě. Čas se vlekl dál.

Chico si vzal dalekohled a prohlížel si závodistiště.

„Dej pozor, nedívej se do slunce, zničil by sis oči „

„Hele, nerad.“

Zíval jsem. Začínal jsem pociťovat, že jsem celou noc nespál.

„Na dráze je nějaký člověk,“ řekl, „jenom jeden, jen tak si de.“

Podal mi dalekohled. Měl pravdu, nějaký člověk šel sám napříč přes závodistiště. Nešel kolem, po dráze, ale středem závodistiště, po nepěstěné trávě. Byl příliš daleko a neviděl jsem mu do obličeje. Měl sportovní kabát s kapucí nataženou na hlavě. Pokrčil jsem rameny a odložil dalekohled. Ten člověk vypadal neškodně.

Protože jsme stejně neměli nic lepšího na práci, tak jsme muže sledovali, až došel ke vzdálenému úseku dráhy a zastavil se za překážkou z živého plotu. Byla mu vidět jen ramena a hlava.

Chico poznamenal, že se ten pán mohl vyvenčit na tribunách v místnostech k tomu určených a nemusel chodit tak daleko. Ten člověk tam pořád jen tak stál.

„Co tam ksakru dělá?“ zeptal se Chico asi tak po pěti minutách.

„Nedělá nic,“ odpověděl jsem a díval se dalekohledem. „Prostě tam stojí a dívá se směrem sem.“

„Myslíš, že nás viděl?“

„Určitě ne, nemá dalekohled a kryje nás křoví.“

Dalších pět minut uplynulo v úplné nečinnosti.

„Něco přece musí dělat!“ řekl Chico vztekle.

„Jenže nedělá nic,“ poznamenal jsem.

Chico si vzal dalekohled. „Proti tomu zatracenému slunci je houby vidět,“ stěžoval si, „měli jsme se utábořit na druhý straně.“

„U parkoviště?“ řekl jsem mírně, „na druhé straně je cesta ke stájím a hlavní vchod. A není tam vůbec nic, za čím by ses schoval.“

„Má praporek,“ řekl najednou Chico, „dva praporky. V každý ruce jeden. V levý bílej a v pravý oranžověj. Vypadá to, že s nima střídavě mává. Je to asi jenom nějaký cvok zaměstnanec, kterej se cvičí v přivolávání sanitky a veterináře.“ Byl zklamaný.

Díval jsem se, jak ten člověk mává praporky, napřed bílým, pak oranžovým, pak zase bílým, vždy tak po jedné, po dvou vteřinách. Určitě to nebyl žádný běžný signalizační systém. Jak už říkal Chico, byly to obyčejné praporky, kterých se používá při nehodě: bílým praporkem se přivolává sanitka pro jezdce, oranžovým veterinář k ošetření koně. Za chvíli to skončilo. Asi po osmi mávnutích praporky toho ten chlap nechal a po chvíli se vracel zpátky napříč závodistištěm ke tribunám.

„No to mě podrž,“ řekl Chico, „k čemu myslíš, že mělo tohle bejt dobrý?“

Znovu se rozhlédl dalekohledem po celé dráze. „Kromě nás není nikde ani živá duše.“

„Asi celé měsíce postává u překážek a doufá, že se dočká příležitosti zamávat praporkama, jenže se nikdy nic v jeho blízkosti nestalo. Teď se už asi nedokázal ovládnout.“

Vstal jsem, protáhl se, prošel jsem mezi křovím k Revelation, odvázal řemen, za který byla připoutána ke křoví, rozepnul jsem obříšník a sundal deku. „Na co se chystáš?“ zeptal se Chico. „Já jsem jako ten chlap s praporkama. Už se prostě nemůžu ovládnout. Pomož mi nahoru.“ Pomohl mi nasednout, ale držel se otěží.

„Ty ses zbláznil. Říkal si přece, že tě možná nechaj jet po závodě, ale určitě ne před ním. Co když zboříš některou překážku?“

„To bych byl v průšvih,“ přikývl jsem, „jenže když sedím na výtečném překážkáři a dívám se na vynikající dráhu a je krásně a nikde nikdo, všichni jsou na obědě...“ ušklíbl jsem se. „Tak pust.“

Chico pustil uzdu. „To seš celej ty,“ řekl nejistě.

„Nebreč,“ řekl jsem ostře.

Pobídl jsem Revelation do kroku. Vyjeli jsme pomalu na dráhu a pak zvolna směrem k tribunám. Jeli jsme proti směru hodinových ručiček, jako při dostizích. Krokem jsme dojeli k silnici a přes holý asfalt. Na druhé straně byla rozlehlá hnědá plocha, kam navozili hlínu namísto

shnilých drnů. Bude se přes to moct klidně závodit. Jakmile jsme se octli na turfě, dala se Revelation do klusu. Bylo znát, že ví, kde je. Přestože tam nebylo publikum, žádný rozruch, byla rozčilená, protože se octla na dráze, kterou znala. Vztyčila uši a dostala pružný krok. Ve svých čtrnácti letech byla vlastně už rok v důchodu; teď se ale chovala, jako by jí byly tak čtyři roky. Pomyslel jsem si, že stejně jako já asi dostala neodolatelnou chuť na zakázané ovoce.

Chico měl samozřejmě pravdu, neměl jsem vůbec právo jet po dráze tak těsně před dostihem, bylo to neomluvitelné. To jsem sám měl vědět nejlíp. A taky jsem to věděl. Jemně jsem pobídl Revelation do klusu.

Na rovince byly tři proutěnky a tři živé ploty, skoro vedle sebe, za nimi vodní příkop. Nebyl jsem si jist, jestli by Revelation šla přes živé ploty jen tak, bez konkurence, nerozehřátá, a tak jsem ji pobídl k proutěn-kám. Jakmile je uviděla, ihned pochopila, oč jde, a asi bych ji pak nebyl dokázal zarazit, i kdybych byl chtěl. Doslova přelétla přes první a už se dychtivě natahovala k dalšímu skoku. Pak jsem jí dal na vybranou, přes co chce jít. Vybrala si živý plot. Zřejmě jí vůbec nevadilo, že je sama. Byly to vynikající překážky a ona byla vítězkou Zlatého poháru, tohle bylo její řemeslo, pro to se narodila a k tomu ji vychovávali. Pro ni to byla neočekávaná, vytoužená slast. Přelétla přes překážku s veškerou svou někdejší lehkostí a elegancí.

Go jsem cítil já, se dá těžko vypsát. Seděl jsem sice už párkrát na koni od té doby, kdy jsem přestal závodit, ale většinou jen při ranním tréninku s Markem, pěkně na lonži. A teď jsem najednou dělal to, po čem jsem dva a půl roku jenom toužil. Zasmál jsem se radostí a pobídl Revelation, aby prodloužila cvalový krok před vodním příkopem.

Přenesla se přes něj dokonale. Zatím se od tribun neozývalo žádné rozhořčené volání, a tak jsme cválali dál kolem oblouku na konci dráhy, svobodní a rychlí jako vítr. Na konci oblouku byla další překážka - Revelation ji hravě přelétla - a pak jich před námi bylo na vzdálenější rovince ještě pět. U třetí z nich, u suchého příkopu, stál předtím ten člověk s praporky.

Je nesporné, že citové vzrušení se přenáší z jezdce na koně. Revelation musela pociťovat stejně nespoutanou, dravou radost jako já. Po dvou nádherných skocích přes další dvě překážky jsme se oba nezadržitelně řítili vstříc svému osudu. Před námi bylo břevno, pak čtyři stopy široký suchý příkop a na jeho konci živý plot. Zkušená Revelation se chystala ke skoku.

A najednou to přišlo; jak jsme se vznesli do vzduchu, udeřil nás do očí oslepující blesk. Bílé oslnující světlo, které vjelo do mozku jak rozžhavený šíp a roztříštilo den na milióny drobných střepinek. Svět kolem zmizel, jako by se roztavil v samotném žhavém slunci.

Cítil jsem, jak pode mnou Revelation padá a instinktivně jsem se přikrčil. Oči jsem měl otevřené, ale neviděl jsem nic. Pak přišel náraz. Viděl jsem tmou, pak bylo všechno šedé a nakonec se všemu vrátili normální barvy.

Stál jsem na nohou dřív než Revelation, uzdu jsem stále držel v ruce. Kůň se konečně zvedl, třásl se a byl rozčilený, ale zřejmě se mu nic nestalo. Pobídl jsem ho do klusu, abych zjistil, jestli má nohy v pořádku. Dopadlo to

dobře a mně se dost ulevilo. Teď zbývalo znovu se dostat do sedla, jenže to bohužel vůbec nebylo jednoduché. Kdybych býval měl obě ruce použitelné, byl bych se vyšvihl nahoru lehce; takhle jsem se musel do sedla nedůstojně vyškrábat. Povedlo se mi to až při třetím pokusu, pustil jsem přitom uzdu z ruky a praštil se o hrušku do břicha. Revelation se celou tu dobu chovala skoro vzorně. Než jsem se sebral, chytil uzdu jaksepatří do ruky a koně obrátil, odklusala jenom padesát yardů na opačnou stranu.

Tentokrát jsme překážky objeli. Cválali jsme nejdřív podél dráhy, pak jsme zpomalili do klusu přes silnici a odbočili doprava k místu, kde se plot kolem závodiště sbíhal s londýnskou silnicí. Zhlédl jsem, jak Chico běží za mnou. Zamával jsem na něj a počkal, až k nám doběhne.

„Mám dojem, že si říkáš, že umíš jezdit, sakra!“ Sotva popadal dech po tom běhu.

„Jo,“ řekl jsem, „taky jsem měl ten dojem.“

Ostře se na mě podíval. „Ty si spad, viděl sem to. Spad si jak hruška.“

„Jestli ses díval, tak jsi musel vidět, že upadl kůň, kdybys dovolil. Pro žokeje je v tom určitý rozdíl.“

„Houby,“ řekl, „prostě si spad.“

„Teď pojď,“ řekl jsem a vedl Revelation směrem k plotu, „nejdřív musíme něco najít.“ Řekl jsem Chicovi, co hledám. „Myslím, že to musí být na některém z těch domků. Bude to v okně, na střeše, nebo v zahradě.“

„Svině,“ řekl Chico zuřivě, „svině zatraceny!“

Úplně jsem s ním souhlasil.

Nakonec to vůbec nebylo těžké, protože jsme to museli najít v okruhu tak asi sto yardů. Postupovali jsme pozorně podél hraničního plotu směrem k silnici do Londýna. Prohlédli jsme pečlivě všechny domky i zahrádky. (Nás si zase prohlížela řada zvědavých obyvatelů.)

Našel to Chico, vysoko na větvi na holém stromě, v předposlední zahradce. Kolem svištěly vozy na hlavní silnici a Revelation z toho byla nesvá.

„Podívej se,“ řekl Chico a ukázal na strom. Snažil jsem se uklidnit koně a díval se vzhůru. Bylo pět stop vysoké, tři stopy široké a dokonale vyleštěné. Zrcadlo.

„Svině,“ opakoval Chico.

Přikývl jsem, seskočil z koně, zavedl Revelation kousek dál od hlavní silnice a přivázal ji k plotu. Pak jsem to s Chicem obešel, kolem silnice, do uličky mezi domky. Ulička se jmenovala Napoleonova tišina. No Napoleon asi takhle tichý nebyl.

Zazvonili jsme u dvířek druhého domku. Přišel nám otevřít starší pán s paní. Tázavě se na nás zadívali.

Šel jsem přímo k věci (ovšem zdvořile): „Víte, že máte na stromě zrcadlo?“

„Ale to je hloupost,“ řekla paní a usmívala se na mě, jako bych byl imbecil. Měla husté, vlnité šedé vlasy, na sobě měla tmavohnědé šaty a černý svetr. Velký smysl pro barvy asi neměla.

„Tak se běžte podívat,“ poznamenal jsem.

„Víte, to není zrcadlo,“ řekl rozpačitě manžel, „to je plakát. Reklama.“

„Ano, ano,“ vpadla do toho žena, „je to reklama.“

„Dovolili jsme jim použít našeho stromu...“

„Za malou úplatu... to víte, s naší penzí...“

„Nějaký člověk tam přišel dát konstrukci.“

„A řekl, že se vrátí s plakátem...“

„Myslím, že to má být něco náboženského. Když jde o dobrou věc...“

„Jinak bychom na to samozřejmě nepřistoupili...“

Chico je přerušil. „No nezdá se, že by to bylo dobrý místo pro reklamu. Váš strom je tu trochu zastrčenější, není na ráně.“

„Taky mě to napadlo...“, řekl muž a rozpačitě přešlapoval v kostkovaných bačkorách.

„Jenže když byli ochotni zaplatit za váš strom,“ ukončil jsem to, „tak proč byste je posílali k sousedům.“

Takhle přímo by se k tomu asi sami nepřiznali, ale proti mému výkladu nic nenamítali.

„Tak se pojd'te podívat,“ navrhoval jsem.

Šli jsme po pěšince podle domku do zahrádky. Strom stál asi v polovině vzdálenosti k hraničnímu plotu, mezi jeho holými větvemi zářilo slunce. Bylo vidět zadní dřevěnou konstrukci zrcadla, připevněnou provazy ke kmeni stromu. Starý pán a paní šli před námi a tvářili se nechápavě.

„Říkal, že tam dají plakát,“ opakoval muž.

„No,“ snažil jsem se mluvit, jako by o nic nešlo, „asi tam chtěli dát plakát. Jenže, jak vidíte, zatím je tam zrcadlo a míří přímo na dostihovou dráhu. Jistě víte, jak zrcadlo odráží sluneční paprsky. Mysleli jsme si, že by mohlo být nebezpečné, kdyby to někoho při závodě oslnilo. Doufám, že vám nebude vadit, když s ním trochu hneeme?“

„Ale božítku,“ řekla paní. „Kdyby je takhle oslnilo slunce, oni by neviděli na cestu.“ Teprve teď si všimla, jak jsem oblečení.

„Přesně tak. Nebude vám tedy vadit, když to zrcadlo trochu otočíme?“

„Co říkáš, tatínku, to by snad nemělo vadit,“ řekla pochybovačně.

Tatínek váhavě souhlasil. Chico se potom zeptal, jak ten člověk dostal zrcadlo nahoru. Říkali, že si přinesl žebřík. Ne, oni prý sami žebřík nemají. Chico pokrčil rameny, postavil mě vedle stromu, stoupl mi na koleno, pak na ramena a už byl nahoře ve větvích jako veverka. Starý pán a paní zůstali stát s otevřenými ústy.

„Jak je to dlouho,“ zeptal jsem se, „kdy sem přišel ten člověk s tím zrcadlem?“

„Dnes ráno,“ řekla paní, která se mezitím vzpamatovala. „A před chvílí tu byl znovu, přinesl nějaký provaz nebo co. To říkal, že se ještě vrátí s plakátem.“

Takže zrcadlo připevňovali na strom, zatímco jsme s Chicem Čekali v křoví. Když slunce začalo svítit ze správného úhlu, šli zrcadlo nařídit. Ve dvě hodiny. Zítra ve dvě hodiny se pojede třetí dostih, steeple. A to by se tedy jel s pořádným handicapem, kdyby slunce všechny praštilo přes oči.

Bílý praporek: trochu doleva. Oranžový praporek: trochu doprava. Žádný praporek: míří přesně.

Zítra by se vrátili a přelepili zrcadlo plakátem, jakmile by vykonalo svůj úkol. Při sebepečlivějším hledání by se pak už nic nenašlo. Prostě by to byla jenom další smůla,

kteřá se Seabury lepí na paty. Pane Whitney, pošlete moje koně někam jinam, v Seabury jsou pořád nějaké maléry.

V jednom jsem se ale spletl. Ten plakát nehodlali přinést až druhý den.

13

Obrátil jsem se k oběma starým lidem: „Myslím, že bude lepší, když půjdete dovnitř. Vysvětlíme sami tomu pánovi, co s tím zrcadlem děláme.“

Tatínek se podíval k brance, pak vzal maminku kolem ramen a řekl vděčně: „Ano, to bude nejlepší.“

Odcupitali rychle zadním vchodem do domku, právě když do branky vcházel obr s hliníkovým žebříkem a rolí papíru pod paží. Vteřinu předtím jsem zaslechl skřípění brzd jeho modré dodávky, slyšel jsem, jak prudce zatáhl ruční brzdu, jak sundává žebřík a zabouchává dvířka. Chico ho pozoroval příkrčený na stromě.

Stál jsem zády ke slunci, které dopadalo obrově do obličeje, když vcházel do zahrádky za domem. Ten obličej se k náboženským plakátům moc nehodil. Vypadal jako mistr těžké váhy křížený s Vesuvem, hranatý, surový a jen jen vybuchnout.

Namířil přímo ke mně, shodil žebřík do trávy a zeptal se: „Co se tu děje?“

„To zrcadlo,“ řekl jsem, „musí dolů.“

Oči se mu podezíravě zúžily a svaly se napjaly. „Tam přídě plagát,“ řekl. Pak najednou láva vybuchla, papír odletěl a svaly byly v akci.

Ani se tomu vlastně nedalo říkat zápas. Nejdřív mě chtěl vzít do obličeje, pak si to ale rozmyslel a oběma pěstmi mě vzal pod pás. Musel se při tom sehnout. V bolestech jsem se složil do trávy, popadl žebřík a sekl ho s ním vzadu pod kolena.

Země se zatřásla. Spadl na bok a otevřel se mu kabát. Vrhł jsem se dopředu a skočil po pistoli, kterou měl v pouzdře pod ramenem. Pistole se sice uvolnila, ale obr mě smetl paží, silnou jako telegrafní tyč. Rozplácl jsem se do trávy. Obr se překulil do podřepu, sáhl po pistoli a vysmál se mi do obličeje. Pak vyskočil jako uvolněná pružina a vši silou mě kopl do břicha. Současně odjistil pistoli.

Chico na stromě zaječel. Obr se otočil a udělal tři kroky ke stromu. Předtím si Chica nevšiml. Když měl teď na vybranou dva terče, vybral si ten, který byl ještě schopný obrany. Namířil pistoli na Chica.

„Leo,“ zařval jsem. Nic. Zkusil jsem to znovu.

„Frede!“

Obr se na zlomek vteřiny otočil a Chico mu z deseti stop skočil na záda.

Z pistole vyšla ohlušující dvojí rána a den se zase rozletěl na milióny střeptů. Seděl jsem na zemi, kolena u brady a tíše jsem skučel a proklínal. Dělal jsem, co jsem mohl.

Rámus vylákal ven obyvatele sousedních domků, kteří se dívali vyděšeně přes plot. Náš starý pán s paní stáli u okna s otevřenou pusou. Na vraždu už teď měl obr příliš početné publikum.

Byl těžší než Chico a trénovaní byli asi stejně. Váleli se spolu po zemi a já se mezitím doplazil k brance. Výsledek zápasu byl stejně jasný, šlo jenom o ústup.

Obr se přihnul po pěšině, viděl mě viset na brance a zdvihl pistoli. Pak si ale všiml, kolik lidí se dívá z protějších oken. Vztekla mě praštil hlavní pistole po temeni. Podařilo se mi uhnout, ale musel jsem se pustit branky. Složil jsem se zase na zem, ale bylo příjemné, že teď byla mezi mnou a obrem vrátka. Přeběhl chodník naskočil do dodávky a odstartoval tak prudce, že se mu pláště musely rozedřít na hadry. Zmizel v oblaku prachu.

Chico se připotácel po pěšině ze zahrady, z roztrženého obočí mu črčela krev. Vypadal zuboženě.

„Mám dojem, že jsi říkal, že se umíš prát, sakra,“ poškleboval jsem se mu.

Klekl si u mě. „Di se vycpat.“ Sáhl si na obočí a zamrkal bolestí.

„Ty si útek,“ řekl.

„Samozřejmě.“

„Co to máš?“ Viděl, že držím v ruce miniaturní aparát. „No to mě teda podrž,“ pusa se mu roztáhla od ucha k uchu, „to mě teda podrž!“

„Proto jsme sem přece přišli, ne?“

„Kolik?“

„Čtyřikrát Freda a dvakrát tu dodávku.“

„Side, ty mě unášíš, namouduší!“

„Jo,“ řekl jsem, „ted’ je mi ale nanic.“ Převalil jsem se na bok a začal zvracet zbytky snídaně na okrasné křoví. Krev v tom žádná nebyla, tak jsem se uklidnil.

„Dojdu pro pojízdný box a přijedu pro tebe,“ řekl Chico.

„To tě nesmí ani napadnout.“ Utřel jsem si rty kapesníkem. „Musíme se vrátit do zahrady a najít tu kulku.“

„Neblbni, ta je bůhví kde,“ protestoval a stíral si svým kapesníkem krev z obličeje.

„O co se chceš vsadit?“ řekl jsem. Chytil jsem se branky, abych se vůbec dostal na nohy a za chvíli jsem stál už skoro zpřímá. Hodili jsme několik uklidňujících úsměvů do publika a šli zpátky do zahrádky.

Střepy zrcadla ležely v trávě.

„Vylez nahoru a podívej se, jestli nevězí v tom dřevě. Rozbila zrcadlo, tak tam možná bude zaseknutá. Jestli ne, musíme prohledat trávník.“

Chico tentokrát vylezl nahoru po hliníkovém žebříku.

„Máme kliku,“ zavolal na mě, „je tady.“ Díval jsem se, jak ji pečlivě a opatrně vyřezává ze zadní dřevěné stěny. Slezl dolů a držel deformovanou kulku v dlani. Pečlivě jsem si ji uložil do malé kapsičky v rajtkách.

Starý pán s paní vylezli z domku jako želvičky. Vypadali vystrašeně a zmateně. Pochopitelně. Chico se nabídl, že sundá ze stromu zbytek konstrukce; dříví nechal ležet na zemi, ať si ho třeba vezmou na zátop. Pak si to ale rozmyslel a vrátil se ještě pro plakát, který ležel na rozmoklém růžovém záhonu. Roztáhl roli papíru, podíval se na text a dal se do smíchu.

„Blahoslavení budiž mírumilovní, neboť oni jsou dědicové země.“

„Některej z nich,“ řekl Chico, „musí mít smysl pro humor.“

Ačkoli Chico protestoval, vrátili jsme se zase na naše stanoviště ve křoví.

„To toho ještě nemáš dost?“ zeptal se otráveně.

„Hlídky nastoupí až v šest,“ připomenul jsem mu, „a sám jsi říkal, že ti chlapi se nejspíš o něco pokusí, až se začne smrákat.“

„Ale dyt’ už se vo něco pokusili.“

„Třeba se budou chtít pojistit ještě nějak jinak,“ namítl jsem. „A to zrcadlo stejně nebylo moc spolehlivé, mohlo přece fungovat, jenom když svítí slunce. Předpověď počasí je sice dobrá, jenže meteorologům můžeš věřit asi jako kartáčkám. Stačil by jeden obláček a bylo by po legraci. Určitě plánujíte ještě něco jiného.“

„No prima,“ řekl odevzdaně. Odvedl Revelation k pojízdnému boxu a hodnou chvíli se nevracel.

„Prošel sem to kolem stájí,“ řekl, když se vrátil. „Nikdo mě nezastavil, nikdo se mě nezeptal, co tam dělám. To tu nemaj vůbec žádný bezpečnostní vopatření? Uklízečky už sou pryč, je tam jen jedna ženská, vaří v kantýně. Říkala, že je moc brzo, ať prej přídu až v půl sedmý. U tribun nebyl nikdo, akorát v kotelně se motal nějakej starej usmrkaněj chlap.“

Slunce na listopadovém nebi zvolna klesalo a začala být zima. Rozklepali jsme se a křčili se k sobě.

Chico se zeptal: „Ty si vo tom zrcadle musel vědět, eště než si vyjel na dráhu.“

„Jenom mě napadlo, že je to možné.“

„Mohls to jenom projet kolem plotu a dívat se do těch zahrádek a na baráky, stejně sme to pak udělali. Nemusel si hned začít skákat.“

Usmál jsem se. „Říkal jsem ti přece, že se prostě nemůžu ovládnout.“

„Musels vědět, že sletíš.“

„To jsem samozřejmě nevěděl. Zrcadlo nemuselo být tak účinné. A stejně je lepší vyzkoušet každou teorii v praxi. A taky jsem se chtěl projet. A měl jsem aspoň dobrou výmluvu, kdyby mě při tom někdo nachytil. A tak jsem tedy jel. A bylo to ohromné. Tak mi vlez na záda.“

Rozesmál se. „Tak jo.“ Byl netrpělivý. Vstal a řekl, že to jde ještě jednou obhlédnout. Zatímco byl pryč, prohlížel jsem závodistiště dalekohledem i bez dalekohledu. Nikde se nic nepohnulo.

Za chvíli se tiše vrátil a sedl si vedle mne.

„Nic novýho,“ řekl.

„Tady taky nic.“

Podíval se na mě. „Je ti tak blbě, jak vypadáš?“

„Skoro jo,“ řekl jsem, „a co tobě?“

Něžně si sáhl na rozbité obočí. „Mně je huř, mnohem huř. Je to ale k vzteku, že tě kopl zrovna do břicha.“

„To udělal úmyslně,“ řekl jsem klidně, „to je na tom právě zajímavé.“

„Jak to?“

„Protože tím je jasné, že věděl, kdo jsem. Kdyby si byl myslel, že jsme jenom ze závodistiště, nebyl by se do nás pustil tak tvrdě. Určitě mě poznal, když na mě promluvil, a bylo mu jasné, že mu na žádný plakát neskočím. Je to druh chlapa, který když už musí ustoupit, tak tě nejdřív pořádně ztrestá za to, že ses mu odvážil postavit do cesty. Věděl, kde je moje nejcitlivější místo, tak mě tam taky praštil. Viděl jsem na něm, když ho to napadlo.“

„Ale jak to moh vědět?“

„K nám do kanceláře poslal Andrewse on,“ řekl jsem, „je to ten chlap, kterého popsal Mervyn Brinton, veliký, trochu plešatý, pihy na hřbetech rukou, koknejský přízvuk. Zastrásoval Brintona a poslal Andrewse pro dopis, který měl být údajně u nás v kanceláři. No a Andrews mě přece znal a já znal jeho. Musel se ještě sejít s naším kamarádem Fredem a musel mu říct, že mě střelil do břicha. V novinách se o mé smrti nepsalo, tak musel Fred vědět, že jsem ještě naživu a že okamžitě udám Andrewse. Andrews za moc nestál, chytrý nebyl, a proto byl pro ostatní kumpány nebezpečný. Fred ho odvedl do eppingského lesa a nechal ho tam hnít. To se mu povedlo; hnul skutečně krásně.“

„A ty myslíš,“ řekl Chico pomalu, „že ta pistole, kterou měl dnes u sebe... protos chtěl za každou cenu tu kulku!“

Přikývl jsem. „Právě tak. Pokusil jsem se taky dostat tu pistoli, ale to se nepovedlo. Kamaráde, jestli se v tomhle oboru udržím, budeš mě muset naučit džudo.“

Podíval se na mě pochybovačně. „S touhle rukou?“

„Budeš muset vymyslet nové sportovní odvětví,“ řekl jsem, „zápas o jedné ruce.“

„Vemu tě příště do klubu,“ usmál se, „je tam jeden starej Japonec, když ten nic nevymyslí, tak už nikdo.“

„Výborně.“

Na konci dráhy sjel z hlavní silnice pojízdný box a zamířil ke stájím. Zřejmě přivezli prvního koně na zítřejší dostihy.

Chico to šel zjistit.

Seděl jsem v hasnoucím světle a pozoroval, jak se vůbec nic neděje. Skrčil jsem se do klubička, protože mi bylo zima a začalo mě znovu bolet ve střevech. Naštvaně jsem uvažoval o Fredovi, ne o Leovi, o Fredovi.

Jsou čtyři, říkal jsem si. Kraye, Bolt, Fred a Leo...

Kraye jsem znal; existoval jsem pro něj jenom jako Sid, budižkničemu, který se povaluje v domácnosti admirála ve výslužbě, s nímž se Kraye setkal v klubu a u něhož strávil jeden víkend.

Bolta jsem znal; pro něho jsem byl John Halley, který by rád výhodně investoval peníze od tetičky.

Freda jsem znal; věděl moje plné jméno, věděl, že pracuji v agentuře a že jsem se objevil v Seabury.

Jestli znám Lea, jsem nevěděl. Zato Leo mohl znát mne. Jestli má něco společného s dostihy, tak mě zná určitě.

Všechno by šlo, dokud se ti čtyři nedomluví, jak ti Sidové a Halleyové patří dohromady. Aspoň kdyby na to nepřišli příliš brzy. Navíc je tu ta moje nešťastná ruka; Kraye ji viděl, když mi ji tenkrát vytáhl z kapsy. Fred si jí mohl všimnout v té zahradě a Leo (ať už to byl kdokoli) ji mohl vidět kterýkoli z posledních šesti dnů, díky slibu, který jsem dal Zanně Martinové. A Zanna Martinova pracuje u Bolta. No je to pěkný kolotoč, říkal jsem si trpce.

Z šera se vynořil Chico. „To byl Ping-Pong, jede zejtra v prvním dostihu. To je na rovině,“ řekl, „a jinak se nikde nic neděje, ani na dráze, ani u tribun. Snad bysme už mohli vypadnout.“

Souhlasil jsem, bylo už dlouho po páté. S obtížemi jsem se zdvíhal.

„Ten Fred,“ řekl Chico a pomohl mi na nohy, „řek bych, že už sem ho někde viděl, určitě. Asi při dostihách.“

Zaměstnaněj nikde na závodišti nejní, jako třeba bookmaker nebo tak... ale zjevuje se. Spíš tak na laciných dostihách.“

„Doufejme, že teď nezdrhne,“ poznamenal jsem.

„Proč by to dělal?“ řekl vážně, „nemůže přece vědět, že ho nějak spojujeme s Andrewsem nebo s Krayem. Tys ho akorát chyt, když chtěl všet plagát na strom. Bejt na jeho místě, tak sem klidnej.“

„Zavola jsem na něj Frede,“ řekl jsem.

„Jo,“ ozval se zasmušile Chico, „to je fakt.“

Došli jsme k silnici a vydali se po ní směrem k pojízdnému boxu.

„Fred musí bejt zřejmě děvečka pro všechno,“ řekl Chico, „kope falešný kanály, zapaluje stáje a traktorem pře-vrhává cisterny. Stačí na všechno, velkej je dost.“

„Ale těmi praporky nemával. Byl v tu dobu na stromě.“

„Jo, to je fakt. A kdo teda mával?“

„Bolt ne,“ řekl jsem, „ten člověk nebyl tak tlustý, to bylo na dálku vidět, i když měl na sobě zimník. Mohl to být Kraye, nebo ještě spíš Leo, ať už je to, kdo chce.“

„Třeba někdo ze zaměstnanců, třeba parták. No v každým případě jsou teda na převrhávání cisteren a tak dále dva.“

„Pro dva je to jistě snadnější,“ přikývl jsem.

Chico odvezl box zpátky k Markovi. Pak jsem ho celého šťastného nechal řídit vůz až do Londýna.

14

Vrchní inspektor Cornish se zaradoval, ale snažil se to nedat najevo.

„No tohle budeme muset připsat vaší agentuře k dobru.“ (Jako by to nebylo samozřejmé.)

„Musím ovšem přiznat, že nám prakticky vkráčel do náruče.“

„A pak z ní zase vykráčel,“ poznamenal suše.

Ušklíbl jsem se. „Jenže vy ho neznáte.“

„Tenhle druh lidí nám raději Přenechte,“ řekl automaticky.

„A kde jsme vás měli hledat?“

„To máte pravdu,“ přikývl s úsměvem.

Zdvihl znovu krabičku od zápalek a prohlížel si kulku. „Je krásná. Kresbu má zřetelnou. Jenom škoda, že měl revolver a ne automatiku. To bychom měli i nábojnici.“

„Vy jste pěkně neskromný,“ řekl jsem.

Podíval se na hliníkový žebřík opřený o stěnu, na plakát, který měl na psacím stole, a na kopie snímků. Na dvou záběrech byla zřetelně vidět poznávací značka dodávky, na čtyřech snímcích byl Fred s Chicem v akci. Nedalo se sice říct, že by to byly portréty, ale byly to slušné záběry ze čtyř různých úhlů, v plném slunci.

„Když máme tohle, měli bychom ho chytit, než se stačí vzpamatovat.“

„Výborně,“ řekl jsem. Čím dřív bude Fred mimo provoz, tím líp. Aspoň nestačí v Seabury napáchat víc škod. „Až ho budete chytat, tak si Opatřte klec na tygra. Je jako ze žuly a umí džudo. A má pistoli, pokud ji ještě nezahodil.“

„Beru na vědomí,“ řekl, „a děkuju.“ Potřásli jsme si přátelsky rukou a já odešel.

U Radnora měli také plodný den. Jakmile jsem vešel, hlásila mi Dolly, že se mnou chce mluvit Jack Copeland z Bona úides. Vyšplhal jsem se nahoru.

Jack zářil jako půlměsíc. Byl pyšný na sebe i na své oddělení. „George ho má! Má Kraye. On ti to všechno poví sám.“

Šel jsem k Georgovu stolu. George se rděl pýchou; po dvouminutovém vyprávění jsem musel uznat, že na to má plné právo.

„Jen tak pro sichr jsem si půjčil kus hladkého křemene,“ řekl, „který měl Kraye v ruce v Geologickém muzeu, a Sam mi z toho udělal otisky. Byly tam troje, tak jsme ofotografovali všechny. V britském archívu jsme je ne: našli, tak jsem to pro jistotu dal jednomu kamarádovi z Interpolu, aby se na to podíval u nich. A člověče, trefili jsme do černýho.“

„Nepovídej!“

„A jak. Kraye je v seznamu propuštěných trestanců ve státě New York.“

„Za co seděl?“

„Ublížení na těle.“

„Nějaká ženská?“

Prekvapeně se na mě podíval. „Ne, otec nějaké, ženské. Kraye nejdřív zmlátil holku, zřejmě s jejím souhlasem. Pak si její tatínek všiml, jaké má modřiny, a málem zbořil strop. Řekl, že Kraye udá pro znásilnění (ačkoli ta holka proti tomu zřejmě nic nenamítala). Pro Kraye to ale vypadalo bledě, a tak sebral židli a rozbil ji panu otci o hlavu. Potom utekl. Chytli ho, když nasedal do letadla do Jižní Ameriky, a přitáhli ho zpátky. Ten otec měl krvácení do mozku. Jsou tam všelijaké odborné medicínské detaily, ale šlo asi o to, že měl trvale porušenou koordinaci. Kraye zprostili pokud jde o znásilnění, ale dostal čtyři roky za těžké ublížení na těle.“

Za tři roky potom se vynořil v Anglii. Měl peníze, nové jméno a opatřil si manželku. Tu, co se s ním potom rozvedla pro surové zacházení. Roztomilý člověk.“

„To tedy ano,“ podotkl jsem. „Jak se původně jmenoval?“

„Wilbur Potter,“ ušklíbl se George, „a teď se podrž: původním povoláním byl geolog. Pracoval u nějaké stavební firmy. Vrtal sondy a jezdil pořád z místa na místo. Povahová charakteristika: uhlažený, dobře mluví, bezohledný. Pohyboval se často na hranici zákona, vždycky měl víc peněz, než oficiálně vydělával; měl hodně tvrdá ramena. Nic žalovatelného. Se zákonem se střetl prvně, když se vrhl na otce toho děvčete. Tehdy mu bylo čtyřiatřicet.“ • „To je dost špinavá historka,“ řekl jsem.

„Dost,“ přikývl George.

„Jenže sexuální násilí a podvodné obchody nejdou dost dobře dohromady,“ postěžoval jsem si.

„Prosím tě, to bys taky mohl říct, že když má někdo nežity, nemůže mít rakovinu. V takovém člověku je prostě něco základního v nepořádku a projeví se to různými symptomy.“

„Snad máš pravdu.“

V pohřešovaných osobách Sammy nejenže ofotografoval Krayovy otisky, ale také už málem našel Smitha.

„Volali ráno z chemických závodů, že je Smith uvedl jako referenci pro nového zaměstnavatele.“

„Výborně,“ řekl jsem.

„Odpoledne bychom už měli mít jeho adresu.“

Dole v dostihovém oddělení jsem vzal Dolly telefon a zavolal firmu Charing, Street a King.

Na druhém konci se ozval tichý hlas: „Tady sekretářka pana Bolta. Co si přejete, prosím?“

„Mohl bych mluvit s panem Boltem?“

„Obávám se, že pan Bolt není... Kdo volá, prosím?“

„Našla jste můj spis?“

„Ach tak...,“ zasmála se. „Ano, sebrala jsem jej omylem ve voze. Omlouvám se.“

„Máte to u sebe?“

„Ne,“ řekla, „nechala jsem to doma. Myslela jsem si, že by nestálo za to, kdyby to tu pan Bolt náhodou zahlédl. Na deskách je razítko Radnorova detektivní kancelář, a pak je tam ještě nalepený štítek, na kterém je napsáno: zapůjčeno Sidu Halleymu.“

„Ano, to by byla katastrofa,“ řekl jsem procítěně.

„Nechala jsem to doma. Potřebujete to teď hned?“

„Ne, tak to nespěchá. Hlavně že to je v bezpečí. Co kdybych si pro to přišel pozítří, v neděli dopoledne? Mohli bychom si pak třeba někam vyjet a někde se naobědvat.“

Vteřinu bylo ticho. Pak řekla rozhodně: „Ano, to bych moc ráda, ano.“

„Už jste odeslali ty letáky?“

„Odešly včerejší poštou.“

„Tak se tedy uvidíme v neděli, slečno Martinova.“

Položil jsem telefon. Dolly se na mě tázavě zadívala.

Seděl jsem už zase na jejím psacím stole, protože za mé nepřítomnosti si slečna z pisárny odnesla židli.

„Tak jsem slyšela, že vám myš zase proklouzla,“ řekla Dolly.

„To tedy byla pořádná myš.“

Do kanceláře vešel Chico. Ránu na obočí měl rudou a naběhlou a na celé polovině obličeje byl samá modřina.

„Jděte se vycpat, vy dva,“ řekla Dolly zhnuseně, „hrál si s vámi jak s koťaty.“

Tohle Chico snášel mnohem líp, než když se k němu chovala mateřsky a hýčkala ho.

„Když chtěli svázat Gullivera, tak na to těch liliputánů taky muselo být víc než dva,“ řekl pobaveně. (V tom sirotčinci měli velkou knihovnu.)

„Jo, ale na Goliáše stačil jeden David.“

Chico se na ni zašklebil a já se dal do smíchu.

„A copak dnes dělaj střívká?“ zeptal se mě jedovatě.

„Chovají se určitě líp než ty.“

„To víš, Dolly, proč se k Sidovi nehlásej ani jeho nejlepší kamarádi?“

„Ne, proč?“ zeptala se Dolly vážně.

„Prostě trpí halley-tózou.“

„Ježíšmarjá, odved'te ho někdo,“ řekla Dolly, „ať jde pryč, já už ho nesnesu.“

Seděl jsem u Radnora v kanceláři v červeném čalouněném křesle a poslouchal výtah z hlášení bezpečnostních hlídek v Seabury. Nic zvláštního.

„Právě telefonoval Fison. Všechno prý má normální průběh. Před chvílí se tam začalo sjíždět publikum. Všechno obešel s kapitánem Oxonem a nenašli nikde žádnou závalu.“

Mohli ale něco přehlédnout. Byl jsem nesvůj.

„Možná že tam dnes v noci přespím, jestli někde seženu pokoj,“ řekl jsem.

„Jestli tam pojedete, tak mi, prosím, večer zavolejte domů.“

„Dobře.“ Minulý večer jsem ho vyrušil od večeře, když jsem mu telefonoval o Fredovi a o zrcadle.

„Mohl byste mi laskavě vrátit ty fotografie, jestli je už nepotřebujete?“ zeptal jsem se. „Rád bych si porovnal ten sloupek iniciál se jmény zaměstnanců Seabury.“

„Je mi líto, Side, ale nemám je u sebe.“

„Poslal jste je nahoru?“

„Ne, ne, vůbec je tu nemáme. Má je lord Hagbourne.“

„Ale proč?“ zeptal jsem se neklidně.

„Přišel sem včera odpoledne a řekl bych, že už je prakticky na naší straně. Dokonce ani nemluvil o tom, že musíme šetřit. To je dobré znamení. No abych to zkrátil; chtěl, abych mu ukázal listinu, která dokazuje, že Kraye skupoval akcie Seabury - chtěl vidět fotografii těch převodů akcií. Věděl, že je máme, prý jste mu to říkal.“

„To souhlasí.“

„Chtěl je vidět. To se mi zdálo přijatelné, a protože jsem nechtěl, aby o celé záležitosti znovu začal pochybovat, tak jsem mu je ukázal. Pak mě velice zdvořile požádal, jestli by ty fotografie nemohl vzít s sebou do Seabury na schůzi výboru. Mají mít schůzi dnes dopoledne. Doufal, že se mu takhle podaří rozhoupat vedení k nějaké protiakci, když jim všem ukáže, co Kraye drží v ruce.“

„A co ty druhé? Co ty ostatní fotografie, které byly v krabici?“

„Vzal si je všechny. Byly všelijak pomíchané, říkal, že je potom roztřídí.“

„On si je vzal do Seabury?“ řekl jsem neklidně.

„Ano, na tu dnešní schůzi.“ Podíval se na hodinky, „asi právě zasedají. Můžete ho o ty snímky požádat, jakmile tam přijedete. To už to jistě bude mít vyřízené.“

„To mě mrzí, asi jste mu je neměl dávat.“

„Přece to nemůže být na závalu. I kdyby je ztratil.. máme přece negativy a můžeme si třeba zítra nechat udělat další kopie.“

Netušil, že negativy jsou mimo náš dosah, že jsou založené ve spise, který se zatoulal do Finchley. Nepřiznal jsem se. Řekl jsem váhavě: „No snad se nic nestalo. Já ale radši pojedu.“

Jel jsem si domů sbalit věci na noc. Slunce svítlo clo oken a barvy čalounění a dřeva nábytku teple a přátelsky zářily. Po dvou letech jsem se v tomhle bytě konečně začínal cítit jako doma. Domov bez Jenny. Šťěstí bez Jenny. Přece jenom to šlo. Poprvé od té doby, co odešla, jsem měl pevný, jasný pocit vlastního Já.

V Seabury svítlo slunce. Úroveň závodění byla tak ubohá, že to bylo až dojemné. Tak tedy pro tyhle čtvernohé chudinky, které se bez puvabu trmácejí do cíle,

vedu nerovný boj s lordem Hagbournem, kapitánem Oxonem, vedením Seabury, s Krayem, Boltem, Fredem, Leem a bůhví s kým ještě.

Ten den všechno probíhalo hladce. Koně cválali bez obtíží (i když šnečím tempem) přes navezenou hlínu a na vzdálené rovince dávali zabrat živým plotům, aniž by jim šlehaly světelnéblesky do očí. Jedna nula pro nás.

Sluníčko rozsávalo dobrou náladu a do Seabury se vrátilo trochu někdejšího elánu. Lidé ožili aspoň natolik, že si všimli, jak jsou tribuny omšelé a zašlé, a bavili se o tom, že by se proti tomu mělo něco dělat. Když takhle uvažují, říkal jsem si, dalo by se Seabury snad přece jenom ještě zachránit.

Starší rozhodčí vyslechl pozorně můj návrh (podle receptu Zanny Martinové), že by bylo dobře získat nějakým způsobem městský výbor. K mému překvapení se nabídl, že se o to ihned pokusí.

Navzdory těmhle drobným dílčím úspěchům jsem měl stále nepříjemné svědění v zádech. Lord Hagbourne ty fotografie neměl.

„Někdo je musel někam založit,“ uklidňoval mě, „nedělejte si s tím starosti, Side, však ony se zase vynoří.“

Položil prý je na stůl, za kterým seděli účastníci schůze. Když skončilo oficiální jednání, všichni se zdvihli a ještě chvilku klábosili. Když potom sáhl po krabici se snímky, už na stole nebyla. Mezitím někdo celý stůl sklídil, vysypal popelníčky a prostřel bílý ubrus. Chystali stůl na oběd.

Zeptal jsem se, jak to vůbec na schůzi dopadlo. Prý většina přítomných rozhodla, aby se naše záležitost tak na jeden až dva týdny dala zatím k ledu, že prý to tak nespěchá. Akcie se prý stěhují od jednoho majitele k druhému velmi pomalu. Souhlasili ale s tím, aby Radnor věč prošetřoval.

Nechtělo se mi kvůli fotografiím jen tak vtrhnout do soukromé místnosti výboru závodíště, a tak jsem poprosil číšníky, aby se tam po té krabici poohlédli. Pobíhali dovnitř a ven a říkali, že nic neviděli. Podařilo se mi sehnat ženu a muže, kteří sklízeli po schůzi a prostírali k obědu.

Žena říkala, že na stole byla spousta popsaných a pokreslených papírků, ale žádná krabice. A ať prý prominu, že spěchá, že tam musí donést ty chlebičky. Slíbila, že se tam ještě rozhlédne. Vrátila se s prázdnými rukama; prý tam žádnou škatuli neviděla. Nešťastně jsem poznamenal, že byla dost velká.

Zeptal jsem se ještě ředitele závodíště, pana Fotherto-na, pak kapitána Oxona, jeho sekretářky a vůbec každého, koho jsem potkal a o kom jsem věděl, že na té schůzi byl. Všichni měli nějakou funkci při dostizích a spěchali, všichni mě odbyli stejně jako lord Hagbourne.

„Nedělejte si s tím hlavu, Side, však se to najde.“

Jenže se to nenašlo.

Zůstal jsem na závodíšti až do šesti hodin, kdy se střídaly bezpečnostní hlídky. Nastupující parta byla táž jako minulou noc; čtyři bývalí policisté středního stáří, zkušený a rozvázný. Utábořili se v místnosti pro tisk, kde byla okna na obě strany, dobré ústřední topení a čtyři telefony. Byli s místností spokojeni, říkali, že to většinou při nočních službách mívají míň pohodlné.

Mezi posledním závodem (jel se v půl čtvrté) a šestou hodinou jsem jednak sháněl fotografie, jednak jsem odvedl lorda Hagbournu do Napoleonovy tišiny, aby se na vlastní oči podíval na rozbité zrcadlo (byl z toho příslušně zděšený); kromě toho jsem přemluvil kapitána Oxona, aby se mnou zevrubně prohlédl všechny budovy závodiště. Šel celkem ochotně a zdálo se mi, že je v lepší náladě než minule. Myslel jsem, že to bude asi tím, že měl celkem úspěšný den. Nenašli jsme ale nikde nic závadného a nikoho podezřelého.

Jel jsem potom do města a objednal si pokoj v hotelu Na pobřeží. Před lety jsem tam často přenocoval. Bylo tam poloprázdno. Dřív tam bývalo při dostizích přeplněno. Popíjel jsem u baru s vedoucím hotelu, který si trpce stěžoval na špatné obchody.

„Dřív jsme mohli počítat s tím, že budeme mít celou zimu-vždycky každou třetí sobotu dobrou tržbu, když byly dostihy. Teď sem dohromady nikdo nepříjde. Na leden prý dokonce ani nic neplánují. Říkám vám, všichni potřebujeme, aby se to tu zase trochu zvedlo.“

„Tak to napište městskému výboru,“ řekl jsem.

„To je na nic,“ řekl zachmuřeně.

„Co víte, třeba to k něčemu bude. Jen jim napište.“

„Dobře, Side, ale udělám to jenom kvůli vám. Však se taky už nějaký rok známe. Dejte si skleničku na účet podniku.“

Navečeřel jsem se s vedoucím a jeho paní a šel jsem se potom projít po pobřeží. Noc byla chladná a jasná a od moře vál vítr prosycený vůní mořských chaluh. Vyplavené oblázky mi skřípaly pod nohama a studený písek byl tvrdý jako kámen. Šel jsem na východ, pryč od závodiště, a uvažoval jsem o Krayovi a jeho machinacích; pak jsem si vzpomněl, že jsem slíbil zavolat Radnorovi do bytu. Nespěchal jsem; stejně jsem neměl žádné zvláštní zprávy. Než jsem došel zpátky do Seabury, bylo skoro deset hodin. Vešel jsem do první budky na promenádě, protože v hotelu neměli v pokojích telefony.

Neozval se mi Radnor, ale Chico. Podle hlasu mi bylo hned jasné, že se něco muselo stát.

„Side...,“ začal, „Side... hele, kamaráde, nevím, jak bych ti to řekl... bude lepší, když se to dovíš rovnou. Sháněli jsme tě celý večer.“

„Tak co...,“ polkl jsem na sucho.

„Vyhodili ti do povětří kvartýr.“

„Vyhodili do povětří...,“ opakoval jsem hloupě.

„Byla to plastická bomba. Vyrázilo to zeď do ulice. Vostatní byty kolem tvýho sou taky pěkně poničený, ale tvůj... prostě, z tvýho nezbylo nic. Jenom velká díra s takovejma hnusnejma černejma třísněma. Podle nich právě poznali, že to musela být plastická bomba. Ten druh, co používaj francouzský teroristi... Side, seš tam?“

„Ano.“

„Je mi to líto, namouduši mi to je strašně líto, kamaráde. Ale hele, to není všechno. V kanceláři to udělali taky.“ Mluvil hrozně nešťastně. „Bouchlo to v dostihovém oddělení. Celej podnik je zničený. Je to... je to děsný.“

„Chico...“

„Já vím, já vím. Starej tam teď je. Jenom tam stojí a zírá na to. Mě poslal sem, protože si prej říkal, že zavoláš. Nikdo nebyl těžce zraněnej, to je jediná útěcha. Akorát pár

lidí z tvýho baráku je trochu pomlácenejch. V kanceláři samozřejmě nikdo nebyl.“

„V kolik hodin...?“

„Bomba v kanceláři vybuchla asi před půldruhou hodinou, v tvým bytě asi v sedm hodin. Zrovna sem tam byl se starým a s policajtem, když dostali zprávu vysílačkou vo tom výbuchu v kanceláři. Policie si myslí, že ať už to udělal, kdo chtěl, asi něco hledali. Lidi, co bydlej pod tebou, slyšeli asi dvě hodiny před výbuchem, jak nahoře někdo chodí. Mysleli si, že holt dupeš víc než jindy. Policie taky říká, že kdo to udělal, tak napřed sestěho-val všechny tvoje věci na hromadu doprostřed místnosti a pak do toho dal tu bombu. Prej to znamená, že pachatelé nenašli, co hledali, měli strach, že to přehlídli, a tak radši všechno zničili.“

„Všecko...,“ řekl jsem.

„Všecko, nezbylo tam vůbec nic. Člověče, Side, namouduši, že strašně nerad... ale co, je to tak. Nezbylo tam vopravdu vůbec nic.“

Dopisy, které mi napsala Jenny, dokud mě ještě měla ráda. Jediná fotografie otce a maminky. Ceny, které jsem získal v dostizích. Všechno. Opřel jsem se tupě o stěnu.

„Side, seš tam eště?“

„Ano.“

„V kanceláři to bylo to samý. Lidi, co bydlej přes ulici, tam předtím viděli světlo a jak tam někdo chodí. Mysleli si, že děláme přesčas. Starej říká, že musíme

předpokládat, že to, co hledali, eště nenašli. Chce vědět, co by to mohlo bejt.“

„To já nevím.“

„To musíš vědět.“

„Ne, nevím.“

„Tak vo tom přemejšlej cestou do Londýna.“

„Já zpátky nejedu. Aspoň ne dnes v noci. Nebyl bych tam nic platný/Pojedu pro jistotu zase na závodiště, aby eště tam nebyl nějaký malér.“

„Tak dobře. Řeknu mu to, až zavolá. Povádal, že bude celou noc v kanceláři.“

Zavěsil a já vyšel z budky do mrazivé, jasné noci. Radnor měl zřejmě pravdu. V první řadě je třeba vědět, co ti roznášecí bomb vlastně hledali. Opřel jsem se venku o telefonní budku a uvažoval o tom. Úmyslně jsem se snažil nemyslet na svůj byt, na místo, které pro mě začínalo znamenat domov, nemyslet na všechno, o co jsem přišel. Takováhle už to v minulosti bylo víckrát. Třeba tu noc, kdy zemřela maminka. Den nato jsem poprvé vyhrál dostih.

Když někdo něco hledá, musí v první řadě vědět, že to něco existuje. Když někdo přitom použije bomby, je asi důležitější to něco zničit než najít. Co jsem jenom mohl mít (nemohl jsem to mít dlouho, jinak by to byli hledali už dřív), co by Kraye potřeboval za každou cenu zničit?

Ta kulka, kterou Fred náhodou vstřelil do konstrukce zrcadla..., tu by nenašli, protože je na policii, v nějaké balistické laboratoři. Pokud vůbec věděli, že ji mám, byli by ji hledali už včera.

Nebo ten leták, který Bolt rozesílal..., těch ale existují celé stovky; i kdyby věděli, že ho mám, proč by zrovna chtěli ten můj.

Ten dopis, který pro mě napsal z paměti Mervyn Brinton; kdyby jim bylo šlo o to, tak by to znamenalo...

Vrátil jsem se do budky, zeptal se na meziměstském dotazu na Brintonovo číslo a zavolal mu.

Ulevilo se mi, když zvedl telefon.

„Je u vás všechno v pořádku, pane Brintone?“

„Ano, ano. Co se děje?“

„Netelefonoval vám ten veliký chlap? Nevyprávěl jste nikomu nic o tom, že umíte ten dopis vašeho bratra z paměti?“

„Ne, nic se nedělo,“ řekl vylekaně, „a tam o tom jsem nikomu nic nepovídal. To by mě ani ve snu nenapadlo, opravdu ne.“

„Tak to je v pořádku,“ uklidňoval jsem ho, „chtěl jsem se o tom jenom ubezpečit.“

Tak Brintonův dopis to tedy nebyl.

Co ty fotografie, uvažoval jsem. Byly po celou dobu v kanceláři až do všerejšího odpoledne, kdy je Radnor předal lordu Hagbournovi. Nikdo mimo zaměstnanců agentury nevěděl, že existují, jenom lord Hagbourne a Charles. Přesněji řečeno, nikdo o nich nevěděl do dnešního odpoledne, kdy je lord Hagbourne předložil výboru v Seabury. Pak se ztratily.

A co když se neztratily, co když je někdo ukradl. Co když je ukradl někdo, kdo se znal s Krayem a chtěl mu je předat. Podle dat na jednotlivých listinách mohl Kraye snadno zjistit, kdy a kde byly listiny otfografovány.

Naskočila mi husí kůže. Uvědomil jsem si, že musím počítat s tím, že teď už určitě ví, jak spolu všichni ti Sidové a Halleyové souvisejí.

Najednou jsem se vyděsil a rychle jsem vytočil Aynsford. Ozval se mi Charles, klidný a rozvážný.

„Charlesi, prosím tě, teď musíš hned udělat to, co ti řeknu. Do puntíku a bez diskusí. Sebereš paní Crossovou, nasednete do vozu a pojedete rychle pryč od domu. Potom mi ihned zavolej do Seabury, na číslo 79411. Jasně? Seabury 79411.“

„Ano,“ řekl a položil telefon. Zaplat' pánbůh za námořnickou disciplínu, říkal jsem si. Moc času asi nezbyvá. Bomba v kanceláři vybuchla tak před půl druhou hodinou; cesta z Londýna do Aynsfordu trvá také asi hodinu a půl.

Za deset minut zazvonil telefon. Zdvihl jsem sluchátko.

„Říkali na poště, že to je číslo telefonní budky,“ ozval se Charles.

„Souhlasí. Kde jsi?“

„Volám z vesnice, jsem v hospodě. Teď mi ale řekni, oč běží.“

Pověděl jsem mu o bombách (to ho náležitě vyděsilo) a o ztracených fotografiích.

„Ale vždyť říkáš, že je zřejmě mají oni.“

„Ano, ale nemají negativy,“ poznamenal jsem.

„Aha. Ano. A říkáš, že nebyly ani u tebe v bytě, ani v kanceláři.“

„Ne, naštěstí byly úplně jinde.“

„A ty myslíš, že budou-li hledat dál, budou hledat taky v Aynsfordu?“

„Jde-li jim o hodně, tak asi ano. Možná že si myslí, že bys mohl vědět, kam si schovávám důležité věci... mohli

by tě nutit, abys jim to prozradil. Proto jsem chtěl, abys rychle vypadl z domova, nechtěl jsem to riskovat. Pokud se chystají do Aynsfordu, budou tam asi každou chvíli. Je skoro jisté, že se za tebou vydají. Vědí, že jsem ty fotografie pořídil u tebe.“

„Podle dat. Ano. To souhlasí. Zavolám místní policii, aby dala dům sřezit.“

„Charlesi, jeden z těch chlapů... prostě, jestli je to ten, co myslím, tak budeš potřebovat kompletní přepadovou čet. Popsal jsem mu Freda a jeho dodávku, včetně poznávacího čísla.“

„Dobře,“ byl stále ještě klidný, „ale proč jsou ty fotografie tak důležité... myslím, tak důležité, že kvůli nim používají bomb?“

„To bych taky rád věděl.“

„Dej na sebe pozor.“

„Ano,“ řekl jsem.

Dal jsem si pozor. Místo abych šel zpátky do hotelu, tak jsem tam napřed zatelefonoval.

Ozval se vedoucí. „Proboha, Side, kde jste, celý večer vám sem někdo telefonuje, dokonce vás sháněla policie „

„Vím o tom, Joe. Už jsem mluvil s Londýnem. Prosím vás, byl za mnou někdo osobně?“

„Jeden pán na vás teď čeká ve vašem pokoji, je to < áš tchán, admirál Roland.“

„Ale jděte! Vypadá jako admirál?“

„No snad jo,“ řekl rozpačitě.

„Vypadá trochu nóbl?“

„To určitě.“ Fred to tedy nebyl.

„Můj tchán to ale zaručeně není. Teď jsem s ním mluvil meziměstsky. Vezměte si prosím vás někoho na pomoc a toho chlapa jednoduše vyhodte.“

S povzdechem jsem odložil telefon. V mém pokoji je cizí člověk,... to znamená, že všechno, co jsem si přivezl s sebou, jistě rozebral na nit. To znamená, že teď už nemám nic, jenom to, co mám na sobě a mercedesku...

Doslova jsem se rozletěl k vozu. Klidně stál tam, kam jsem ho předtím postavil, zamčený a nepoškozený. Vděčně jsem ho poplácal po kapotě, nasedl jsem a odjel zpět na závodistiště.

15

Projel jsem branou závodistiště a vypnul motor. Všude bylo ticho a klid. Svítla tři světla - jedno v místnosti pro tisk, jedno před váznicí a jedno někde nahoře na tribuně. Stíny byly černé jako inkoust. Byla jasná, ale bezměsíčná noc.

Šel jsem do místnosti pro tisk, abych se od chlapců z hlídky dozvěděl, co je nového.

Nedozvěděl jsem se nic.

Spali jako dřeva.

Zuřivě jsem zatřásl prvním, který mi přišel pod ruku. Hlava se mu kývala jako hračka, ale neprobudil se. Druhý byl shrbený na židli, ruce na stole, hlavu opřenou o předloktí. Další seděl na podlaze, hlavu na židli, ruce mu visely podle těla. Čtvrtý ležel na zemi u protější zdi na břiše, obličejem dolů.

Zatracení idioti, říkal jsem si vztekle. Základní pravidlo hlídky je, že si musí do služby přinést vlastní jídlo a pití a nesmí přijímat cukrátku od cizích pánů.

Obešel jsem jejich nehybná oddychující těla a sáhl po telefonu. Chtěl jsem zavolat Chicovi o posily.

Telefon byl hluchý. Zkusil jsem ještě ostatní tři aparáty. Nic.

Říkal jsem si, že budu muset jet zpátky do města a zavolat odtamtud. Vyšel jsem z místnosti, ale než jsem zavřel dveře, spatřil jsem v kuželu světla, které jimi vycházelo, nejasnou postavu blížící se od brány.

„Kdo je?“ zeptal se ten kdosi velitelsky. Podle hlasu jsem poznal, že to je kapitán Oxon.

„To jsem jen já, Sid Halley,“ zavolal jsem na něj, „pojďte se na něco podívat.“

Vešel do světla; vpustil jsem ho do místnosti.

„No pozdrav pánbůh. Co je s nimi?“

„Uspávači prášky. A telefony nefungují. Vy jste náhodou neviděl nikoho, kdo by tu neměl co dělat?“

„Ne, slyšel jsem jenom váš vůz. Právě jsem šel zjistit, kdo to přijel.“

„Kolik chlapců přenocuje naproti v noclehárnách? Myslíte, že by byli ochotni hlídkovat, než přivolám posilu?“

„Řekl bych, že s nadšením,“ uvažoval, „je jich tam asi pět. Budou ještě vzhůru; pojďte, dohodneme se s nimi a pak si můžete z mého bytu zatelefonovat do Londýna.“

„To bude nejlepší,“ řekl jsem, „děkuji.“

Podíval jsem se na spící muže. „Možná že některý z nich se pokusil napsat nějakou zprávu, počkejte prosím vás chvíličku, ještě se podívám.“

Čekal trpělivě, zatímco jsem se díval pod ruce a hlavu muže, který seděl u stolu, pod hlavu muže na zemi a na židli. Nikdo z nich zřejmě ani nestačil sáhnout po tužce. Pokrčil jsem rameny a prohlížel zbytky večeře, které ležely na stole; nakousaný chleba v servítku, zbytky kávy v šálcích a termoskách, ohryzky od jablek, zbytky sýra, zmačkané svačtinové sáčky a neoloupaný banán.

„Našel jste něco?“ zeptal se Oxon.

Zavrtěl jsem zhnuseně hlavou. „Ne, nic. Až se vzbudí, bude je asi strašně bolet hlava. Ale dobře jim tak.“

„Chápu, že jste rozčilený...,“ začal mě uklidňovat, jenže já už ho neposlouchal. Přes opěradlo židle, na kterém seděl muž, kterého jsem se předtím snažil vzbudit, viselo kožené pouzdro na dalekohled. Na pouzdře byly vyraženy iniciály L. E. O. Leo. Leo!

„Stalo se něco?“ zeptal se Oxon.

„Ne,“ usmál jsem se na něho a ukázal na pouzdro, „to je vaše?“

„Ano, jeden z vašich lidí mě požádal, jestli bych mu mohl na ráno půjčit nějaký dalekohled.“

„To jste hodný.“

„Ale prosím vás, to nic není.“ Pokrčil rameny a vykročil do noci. „Možná že bude lepší, když si půjдете napřed ke mně zatelefonovat a pak teprve zajdeme za chlapci do noclehárny.“

Neměl jsem vůbec v úmyslu jít s ním do bytu.

„Dobře,“ řekl jsem.

Vyšel jsem ven a zavřel za sebou dveře.

Kousek ode mne se ze tmy ozval povědomý hlas. „Tak vy už ho máte, Oxone. Výborně,“ řekl spokojeně.

„Šel zrovna ke...,“ začal se strachem i zlobou v hlase Oxon. Věděl, že mě tak docela nemá.

„Ne,“ řekl jsem, otočil se a utíkal ke svému vozu. Už už jsem dobíhal, když někdo najednou zapnul dálková světla. Dálková světla mého vozu. Zastavil jsem se.

Za sebou jsem slyšel křik a rychlé kroky. Nestál jsem přímo proti reflektorům, ale vidět mě museli. Utíkal jsem směrem k bráně. Udělal jsem však sotva tři kroky, když se proti mně rozsvítila světla dalšího vozu; vyjžděl z brány.

Zase jsem slyšel křik, tentokrát blíže. Oxon a Kraye. Otočil jsem se, napůl oslepený a viděl jsem, jak se přibližují. Za mnou se blížil příjíždějící vůz. Vtom také naskočil motor mé mercedesky.

Utíkal jsem do tmy. Reflektory obou vozů mě ale brzy našly. Oxon a Kraye utíkali za mnou.

Hnali mě zpátky, k tribunám, jako zajíce. Reflektory mě vždy znovu nacházely a oba moji pronásledovatelé se pomně natahovali. Bylo to trochu jako strašidelná hra. Kdybych byl prohrál, bylo by mě to ale stálo víc než jenom fant.

Utíkal jsem přes betonovou plošinu u tribun, prolezl pod zábradlím, přes padok, kolem zdi vážnice. Několikrát mě už málem měli a jednou jsem jen tak tak uskočil před nárazníkem vozu.

Nakonec se mi to přece jen podařilo. Byl jsem ve tmě, v bezpečí. Celý udýchaný jsem se protáhl dveřmi jídelny pro trenéry a proběhl místností dál do kuchyně. Z kuchyně jsem vběhl do členské jídelny, mezi stoly s narovnanými židlemi jsem se dostal zadními dveřmi ven, do dlouhé spojovací chodby, která probíhala celou budovou. V polovině chodby jsem zabočil na úzké strmé schůdky a vyběhl po nich na tribunu. Dokud jsem ještě mohl“ běžel jsem dozadu po stupních tribun. Pronásledovatelé zmizeli.

Sedl jsem si do hlubokého stínu u dřevěné přepážky, která oddělovala členská sedadla a přetínala celou tribunu odshora dolů. Nad přepážkou byl ještě dost vysoký plůtek z ostnatého drátu, aby méně majetné publikum nemohlo přelézat na dražší místa.

Dole pod posledními stupni byl členský trávník, pak opět drátěný plot a za ním se prostírala dostihová dráha. Přes dráhu k silnici na Londýn to bylo asi půldruhé míle a před silnicí byl ještě hraniční plot.

To bylo na mě moc. Věděl jsem, že bych to nedokázal. Dřív snad, když jsem měl ještě obě ruce a zdravý žaludek. Teď se moje vnitřnosti chovaly, jako by v nich také vybuchla puma. Teď bych to nedokázal. Vždycky jsem se hojil rychle, ale bylo to teprve dva týdny, co jsem sotva došel těch pár metrů k Andrewsově mrtvole; Fredova odborná masáž mi také zrovna neprosněla.

Musel jsem si to rozmyslet: kdybych chtěl utíkat, musel bych mít jistotu, že mi to vyjde. Koně, království za koně, říkal jsem si. Pořádný kovboj s kouskem zdravého rozumu by tu měl připravenou Revelation, přivázanou u plotu; stačilo by vskočit do sedla a vystřelit. Měl jsem sice krásnou malou mercedesku, jezdila sto padesát mil za hodinu, jenže v té už někdo seděl.

Kdybych se dal na útěk a oni by mne chytili, bylo by to úplně k ničemu.

Zbývala jenom jedna možnost.

Bezpečnostním hlídkám určitě nedali uspávači prášky jen tak pro nic za nic. A Kraye se do Seabury jistě nepřijel rekreovat. Zaručeně chystají na dnešní noc sabotáž. Možná že už to mají hotové; třeba to najdu, když tu zůstanu a trochu se porozhlédnu. Ovšem, musel bych to najít dřív, než oni najdou mě.

Po půl hodině hra ještě pokračovala. Můj vůz s rozsvícenými dálkovými světly zaparkovali přímo proti tribunám. Ozařoval stupně tribuny jako ve dne; na té straně budovy jsem se teď schovávat nemohl.

Druhý vůz stál v bráně a svítil na vážnici, bary, na jídelny, šatny a kanceláře.

Za předpokladu, že v obou vozech někdo sedí, zbývají jenom Kraye a Oxon na to, aby mě chytli. Jenže já měl pocit, že mě na tribuně honili tři lidé. Možná že jeden z vozů je prázdný. Jenže který? A stejně by tam asi nenechali klíček.

Postupně jsem prohledával celou rozlehlou budovu. Hlavní obtíž byla v tom, že jsem vlastně nevěděl, co hledám. Mohlo to být cokoli, až po plastickou bombu. Dalo se ale spíš očekávat, že to bude něco, co by se dalo svést na nešťastnou náhodu, smůlu. Otevřená, jasná sabotáž by jim celý plán zmařila.

Nebyl jsem stavitel a nedovedl jsem odhadnout, která část tribun by se eventuálně mohla zhroutit pod tíhou publika; na konstrukcích jsem ale nenašel nic podezřelého. Stejně na to neměli dost času - od konce prvního dne dostihů uplynulo jen asi pět až šest hodin.

V kuchyni nebyly dohromady žádné zásoby; dodavatelé zřejmě zbytky odklidili a zítra přivezou čerstvé jídlo. Veliká lednice byla zamčená. Stejně bylo nepravděpodobné, že by K'aye chystal hromadnou otravu potravinami.

Hasicí přístroje byly na místě a nikde jsem nenašel doutnající oharky přistrčené k plechovce s parafínem. Nenašel jsem nic, u čeho by mohlo dojít k samovznícení. Ostatně, druhý požár v poměrně krátkém časovém rozmezí by byl příliš podezřelý.

Šel jsem opatrně, každý krok byl nebezpečný; na rozích jsem vyčkával a proplížil se dveřmi. Za každými dveřmi mohl někdo číhat.

Věděli, že jsem ještě v budově, protože všude rozsvěcovali světla, a já je zase postupně zhasínal. Vychází-li člověk z osvětlené místnosti do neosvětlené, je příliš zranitelný. Proto jsem vždy zhasl, než jsem se odvážil ze dveří. Všechny tři žárovky na spojovací chodbě jsem rozbil smetákem.

V jednom okamžiku, když jsem se plížil spojovací chodbou od pánských toalet k baru, objevil se na konci chodby Kraye. Šel směrem ke mně, ale zatím mě neviděl. Překročil jsem chodbu a bleskurychle zalezl za hromadu náradí, které si tam bookmakeři schovali přes noc.

Byly tam skládací kovové pulty, slunečníky, krabice a stoličky, na kterých bookmakeři stávali; dost chatrná barikáda. Skrčil jsem se za ní a modlil se, abych to celé neshodil.

Krayovy kroky duněly chodbou a blížily se k mému úkrytu. Dvakrát se zastavil a otvíral dveře skladů pod tribunami. Byly většinou prázdné nebo poloprázdné. Mně

byly stejně k ničemu, protože byly příliš malé, a kdyby mě v některém z nich našli, nemohl bych odtamtud utéct.

Dveře baru, do kterého jsem původně chtěl jít, se náhle otevřely a jasné světlo z nich dopadalo na chodbu mezi Kraye a mě.

Vyšel Oxon. „Nemohl nám utéct,“ řekl úzkostlivě.

„Samozřejmě že ne, vy idiote,“ odsekl Kraye zuřivě. „Jenže kdybyste jen trochu uvažoval, byl byste přinesl klíče a mohli jsme ho dávno mít.“ Jejich hlasy se rozléhaly chodbou.

„Chtěl jste přece nechat všechno odemčené. Můžu pro klíče doběhnout.“

„Mezitím by nám mohl proklouznout. Takhle se nikam nedostaneme. Musíme začít hledat soustavně, z jednoho konce na druhý.“

„To jsme udělali hned na začátku,“ bědoval Oxon, „a taky nám proklouzl. Pusťte mě pro ty klíče, pak bychom mohli všechno zamknout a neměl by se kam schovat.“

„Ne,“ řekl Kraye rozhodně, „je nás málo. Zůstaneme tady. Půjďme zpátky k vážnici a začneme znovu.“

Vykročili zpátky. Dveře baru byly ještě stále otevřené a světlo zářilo do chodby. To se mi nelíbilo; kdyby někdo vešel z opačného konce, musel by mě proti světlu vidět. Změnil jsem polohu a chystal se odplížit dál. Jedna ze stoliček se sesmekla z hromady a spadla dolů. Byla to rána jako z kulometu.

Oba muži se dali do křiku.

„Támhle je!“

„Chyťte ho!“

Dal jsem se do běhu.

Nejbližší dveře z chodby vedly na schodiště k místnostem nad šatnami a jídelnou. Vteřinu jsem zaváhal, ale pak jsem běžel dál. V těch místnostech byly kanceláře; já se tam nevyznal, ale Oxon ano. Byl už stejně proti mně ve výhodě, že znal tak dokonale celou budovu, nebudu mu tedy radši hrát do ruky.

Utíkal jsem dál, kolem pánských umývárén, do posledních dveří. Vedly do špinavé, holé místnosti, páchnoucí pivem. Byl to nepoužívaný bar, ve kterém stál jenom prázdný výčepní pult a za ním police. Málem jsem upadl přes kbelík plný korunek od lahví, který tam někdo zapomněl. Dalších několik vteřin jsem promarnil tím, že jsem kbelík strkal před dveře.

Kraye a Oxon utíkali chodbou. Zhasl jsem světlo a schoval se za pult; nebyl bych stačil doběhnout k zadním dveřím, které vedly k padoku a kde by mě tak jako tak našla světla reflektorů.

Dveře se otevřely. Ozvala se rána - kbelík se převrhl, někdo upadl na zem. Světlo se opět rozsvítilo. Viděl jsem, jak je můj úkryt malý. Zakutálely se ke mně dvě korunky od lahví.

„Hergot, vstaňte,“ zařval Kraye vztekle, „vstaňte, vy blbče, vstaňte!“ Přeběhl místnost k zadním dveřím. Podlaha se pod ním houpala. Za mnou se ozývalo cinkání uzávěrů lahví, rachot kbelíku a kletby. Oxon se zřejmě snažil vymotat z plechové překážky. Kdyby mi nebylo šlo o krk, bylo by to vlastně k smíchu.

Kraye rozrazil zadní dveře, vykročil ven a křičel na řidiče vozu. Chtěl vědět, kam jsem utíkal. Oxon šel za ním. Po čtyřech jsem obešel barový pult, přeběhl ke

dveřím, kterými: ijsem předtím vešel, zhasl světlo, přirazil dveře a utíkal pryč spojovací chodbou. Slyšel jsem Kraye zařvat a klopýtat po tmavé místnosti. Než se s Oxonem vymotali ven (kopali na všechny strany plechové uzávěry lahví, které se jim pletly pod nohama), byl jsem již v bezpečí v chodbičce před kuchyní.

Kuchyně pro mě byla nejbezpečnější, protože skýtala řadu dobrých schovávaček a několik východů. Jenže tam jsem už všechno prohledal a nemělo tedy smysl se tam zdržovat.

Prohledal jsem vlastně už skoro úplně všechno. Strávil jsem několik minut strachu v kotelně, za kterou byla jenom místnost, ve které byly nádrže nafty s různými kohoutky a manometry, tam nebylo kde se schovat a kam utéct. Kotel hučel a rozháněl páru do těles ústředního topení po celou noc.

Ve věznici to bylo ještě horší, protože tam vůbec nebyl žádný úkryt; jen nezbytný nábytek, stoly, židle, na stěně vývěsky a pak samotná váha. Za věznicí byla šatna. Na stěně na věšácích byla zavěšena sedla, v rohu místnosti obyčejná kamna, na zemi veliký košík plný čepic, jezdeckých bot, závaží a jiných rekvizit. Špinavý šálek od kávy a talířek. Jedno číslo Playboye. Několik nepromokavých plášťů. Košile na věšáku. Na šňůrce se sušily vyprané rajtky. Byla to nejzabýdlenější, nejtulnější místnost v celé budově a měl jsem sto chuti se tam zahrabat jako pštros. Cítil jsem se tam vždycky jako doma. Jenže za šatnou byla umývárna a z té se nedalo nikam utéct.

Z druhé strany věznice proti šatnám byla místnost rozhodčích. Tam se řešily spory a stížnosti proti vítězům.. Zažil jsem to několikrát, jako většina žokejů. V místnosti byl jenom stůl se židlemi, na zdech fotografie z dostihů a na zemi prodřený koberec. Povalovalo se tam několik drobností, které patřily rozhodčím. Úkryt tam nebyl žádný.

Některé dveře byly zamčené. Měl jsem u sebe jako obvykle svazek paklíčů. Trochu jsem se zapotil, ale podařilo se mi odemknout dveře místnosti za členským barem. Ukázalo se, že je to sklad nápojů; byly tam bedny s kořalkou, šampaňské, víno a pivo. Bedny s pivem byly narovnány až ke stropu. Stál tam malý pojízdný bar. Byl jsem v pokušení se tam zamknout a počkat, až mě odtamtud ráno vysvobodí číšníci. Tady by mě Oxon zaručeně nehledal.

Ve skladu nápojů bych určitě nepřišel ke škodě. Jenže mezitím by mohlo být ohroženo závodistiště. Neochotně jsem odtamtud vyrazil; ani jsem se neobtěžoval za sebou zamknout.

Pronásledovatelé nebyli v dohledu, tak jsem se odvážil nahoru do prvního patra. Bylo tam teplo, ticho, klid a všechna světla svítla. Nechal jsem je být, protože jsem si uvědomil, že by si lidé ve vozech ihned všimli, kdybych zhasl. Věděli by pak zcela přesně, kde mě mají hledat.

Všechno se zdálo být v pořádku. Na jedné straně ústřední haly byla zasedací místnost výboru (sloužila také jako jídelna), na druhé straně jakýsi salónek s křesílky a za ním dvě malé šatny. Vpředu byly dvojité skleněné dveře, kterými se vcházelo do lóží na tribuně. Byly to soukromé lóže pro ředitele a významné hosty.

Tam jsem nešel. Usoudil jsem, že těžko chystají sabotáž v královské lóži, když nikdo z královské rodiny stejně nepřijede. Kromě toho by mě uviděli z vozu.

Prošel jsem zpět zasedací síní do malé servírovací místnosti. Tam jsem našel sklad talířů, sklenic, příborů a další nouzový východ. Byl tam malý nákladní výtah, podobný, jako jsme měli u Radnora - přesněji mívají... do okamžiku exploze.

Kraye a Oxon byli ještě dole v kuchyni. Výtahovou šachtou jsem slyšel jejich rozzlobený hovor. Také jsem zaslechl, jak jim odpovídá nějaký vyšší, měkčí hlas. Poznal jsem ho. Vrátil jsem se do přízemí. Klidný jsem nebyl. Zdálo se, že v hlavní budově je skutečně všechno v pořádku. Pokud chystají nějakou sabotáž na dráze, nemohl bych jim v tom zabránit.

Šel jsem spojovací chodbou, když se náhle otevřely dveře kuchyně a světlo proudilo ven. Slyšel jsem Kraye něco povídat. Skočil jsem do prvních dveří, které jsem viděl, a schoval se za ně.

Zjistil jsem, že jsem na dámských toaletách (předtím jsem tam nebyl) a že jsem vlezl do slepé uličky. Byla tam řada boxů s otevřenými dveřmi, umývadla se zrcadly a poličkou, několik židlí a pult, jaký bývá v barech. Za pultem byly věšáky.

V chodbě za mými zády se ozvaly kroky a já rychle vklouzl za pult. Dveře se otevřely.

„Tady není,“ řekl Kraye, „je tu rozsvíceno.“

„Díval jsem se sem před několika minutama,“ řekl Oxon.

Dveře se zavřely a kroky se vzdalovaly. Začal jsem zase dýchat a tep se mi uklidnil. Ale jen na vteřinu. Najednou jsem slyšel, jak někdo v místnosti zakašlal.

Ztuhl jsem. To přece není možné. V místnosti nikdo předtím nebyl, určitě ne. Kraye i Oxon odešli... napjatě jsem poslouchal.

Zase zakašlání, jemné, tiché zakašlání.

Nic jiného jsem nezaslechl... žádné oddychování, šustění šatů, pohyb... nic. Jestli je někdo v místnosti a ví o mně, proč nic nedělá? A jestli o mně neví, proč se chová tak tiše?

Nakonec jsem si dodal odvahy a vstal jsem.

Místnost byla prázdná.

Ozvalo se další zakašlání. Teď jsem už dovedl odhadnout směr, odkud vychází. Rychle jsem se otočil - nebyl tam nikdo.

Přešel jsem místnost a díval se do umyvadel. Z jednoho kohoutku kapala voda. Před mýma očima měkce zakašlal. Málem jsem se dal do hysterického smíchu. Kohoutek jsem utáhl.

Byl rozžhavený, to mě překvapilo. Otočil jsem jím. Hlasitě vyrazila voda plná bublin horkého vzduchu. Pára. To je pěkná blbost, pouštět takhle horkou vodu uprostřed noci.

Ježíšikriste... kotel!

16

Kraye a Oxon prohledávali budovu systematicky od jednoho konce ke druhému, přičemž se jim podařilo

přehlédnout mě na dámských záchodech. Teď prohledávali část tribun za oddělením pro členy. Mne a kotel nechali za sebou. Rychle jsem vypnul světla na záchodě, proplížil se na chodbu, přes kuchyni do členské jídelny, do pánských umývár a odbočil malou chodbičkou do kotelný.

Přestože tam nevedly žádné dveře, věděl jsem, že za vnitřní zdi kotelný je vážnice a vpravo šatny. Když bylo ticho (jako dnes v noci), bylo v obou místnostech slyšet hučení kotle.

Světlo v kotelně bylo rozsvícené, ačkoli jsem je předtím zhasl. Rozhlédl jsem se. Všechno vypadalo normálně, jenom... na podlaze byla dost velká kaluž vody.

Kotle. Kdysi, před léty, jsme se o nich učili ve škole. Musí to být tak patnáct, šestnáct let. Zoufale jsem se snažil uvažovat. Pamatoval jsem si dobře větu, kterou učitel tehdy přednášku zahájil.

„Především je nutno si zapamatovat,“ řekl, „že kotle občas vybuchují.“

Byl to výborný učitel; touto úvodní větou vzbudil všech čtyřicet žáků ve třídě a všichni ho začali poslouchat. Od té doby jsem se s kotlí setkal jenom u nás v domě ve sklepě, kam jsem občas zašel vypít hrnek čaje s domovníkem. Býval kdysi topičem u námořnictva. Miloval dostihy; většinou jsme si spolu povídali o koních, jen občas o jeho práci. Říkal, že na obsluhu a údržbu kotlů se vztahuje řada přísných předpisů a že mu tam chodí jednou za čtvrt roku kontrola. Myslím, že ty úřední návštěvy vítal, dávaly mu pocit bezpečí.

Především je nutno si zapamatovat, že kotle občas vybuchují.

Nechci tvrdit, že jsem neměl strach. Strach jsem měl. Kdyby došlo k výbuchu, nejen že by to do vážnice a šaten probouralo díry jako vrata, každou skulinku by zaplavila horká pára. To by tedy nebyla příjemná smrt.

Stál jsem zády ke dveřím a snažil se zoufale vzpomenout, co nám tehdy pan učitel povídal a co by vlastně mohlo být v nepořádku.

Byl tam veliký parní kotel. Obrovský válec měl průměr pět stop a byl pět stop vysoký. Plášť kotle byl ze silné, oceli, na níž se olupoval červený antikorozi nátěr: Původně se pod kotlem topilo koksem, teď tam ale byl hořák na naftu. Kdybych byl otevřel dvířka, byl by na mě vyrazil sálavý žár.

Prakticky celé těleso kotle bylo zaplněno vodou. Trubka na vrcholu kotle vedla do velkého, žlutě natřeného válce, přípevněného naležato pod stropem. Válec vypadal jako vzduchodol. Pokud se správně pamatuji, tak to jo ohříváč. Parní trubka v něm byla stočená do spirály jako nehybné pero. Do ohříváče se voda přiváděla z hlavního vodovodního potrubí a odváděla do systému ústředního topení a vodovodním potrubím budovy ke kohoutkům na teplou vodu. Vysoká teplota stočená parní trubky zahřívala na potřebnou teplotu vodu, která do těla válce přitékala z hlavního potrubí.

Tím ovšem pára ve spirále teplotu ztrácela, páry sr kondenzovaly a měnily se opět ve vodu; ta proudila z ohříváče dolů, do obyčejné krychlové nádrže umístěné na zemi. Z nádrže vedla trubka napříč místností, kolem kotle, k elektrickému čerpadlu, přípevněnému na zdi - stál jsem přímo pod ním. Čerpadlo vhánělo vodu zpátky do kotle, kde se zahřívala, přiváděla do varu a měnila v páru, která se pak zase kondenzovala a tak pořád dokola.

Dobře, to by tedy bylo v pořádku. Ale: když se cirkulace vody poruší a voda nemůže přitékat zpátky do kotle, pod kterým se topí, změní se postupně veškerá voda v kotli v páru. Pára dokáže pohánět zaoceánské parníky a těžkotonážní nákladní vlaky. Tenhle kotel ovšem nebyl konstruován k pohánění parníku, ale jenom k ohřívání vody pro ústřední topení, vysoký tlak páry by určitě nesnesl. Až by se všechna voda vypařila, rozpínající se pára by někde našla místo nejmenšího odporu, nebo by se propálilo dno kotle, těžko říct, co by se stalo. V každém případě by to vybuchlo.

Na boku kotle byl přípevněn vodoznak: skleněná trubice se stupnicí upozorňovala na stav vody v kotli. Na horním okraji stupnice byla silná černá čára, ke které měla správně voda dosahovat. Asi ve dvou třetinách stupnice byla červená čára, která už značila nebezpečný úbytek vody ve válci. Hladina ve vodoznaku byla asi půl druhého centimetru nad červenou čarou.

Mohu říct, že se mi dost ulevilo. Teď to zatím ještě nevybuchne, to má přijít až později. To znamenalo, že mi zbývá čas na to, abych tomu nějak zabránil. Pokud se ovšem Kraye a Oxon příliš brzy nerozhodnou znovu prohledávat budovu.

Mohl jsem jednoduše zhasnout hořák, jenže to by přestalo hučet v kotli, Kraye a Oxon by si toho všimli a hořák by znovu zapálili. Tím bych nic nezískal. Každopádně bylo zbytečné, aby hořák běžel naplno, zvláště teď v noci; voda v kohoutku na dámských toaletách byla skoro vřelá.

Opatrně jsem otočil kolem, kterým se reguloval přívod nafty. Kotel hučel dál. Točil jsem pomalu dál; hukot se nepatrně ztišil. Ještě trochu - hukot byl zřetelně tišší. Ještě - kotel už nehučel, jenom šeptal. To bylo moc. Rychle jsem trochu přidal. Přidával jsem, dokud kotel nezačal zase stejnoměrně hučet.

Podíval jsem se na čtvercovou nádrž na zemi. Přetékala z ní voda, na zemi byla kaluž. Voda přetékala zřejmě proto, že ji čerpadlo nepřecherpávalo zpátky do kotle. Jestli něco provedli s čerpadlem, tak jsem vyřízený. V elektrice se vůbec nevyznám.

Vzpomněl jsem si na další větu z té dávno zapomenuté přednášky: Každý kotel musí mít z bezpečnostních důvodů dva přívody vody.

Kousal jsem se do rtu a pozoroval, jak voda úzkým pramínkem přetéká z nádrže na zem. Za tu chvíli se kaluž znatelně zvětšila. Jeden přívod vody byl očividně vyřazen. Kde je druhý?

V kotelně byla spousta rour a trubek; v trubkách byla nejen voda nebo nafta, v některých byly také elektrické dráty. Asi na šesti trubkách byly kohoutky. Měl jsem dojem, že veškerá voda procházející budovou musí procházet kotelnou.

Dvě roury stoupaly podél zdi od podlahy k ohříváči. Obě měly kohoutky; byly otevřené. Nenašel jsem žádnou rouru, která by vedla od podlahy ke kotli.

Měl jsem ohromné štěstí; stál jsem zrovna zpola za kotlem, tváří ke dveřím, a vtom jsem viděl, jak se pohnula klika. Rychle jsem uskočil a vklínil se mezi kotel a zeď. Bylo tam horko jako v pekle.

Kraye mluvil hodně nahlas, aby překřičel hukot kotle.

„Jste si jist, že se ještě nemůže nic stát?“

„Určitě ne, říkal jsem vám přeci, že to bouchne až tak za tři hodiny. Nejmní za tři hodiny.“

„Ale voda už ubývá.“

„Je jí tam ještě spousta,“ Oxonův hlas se přiblížil. Měl jsem pocit, že mi srdce buší v hlavě. „Hladina není ještě ani u červené čáry. Až sleze pod ni, bude stejně ještě chvíli trvat, než to bouchne.“

„Halleyho musíme najít za každou cenu,“ řekl Kraye, „prostě musíme.“ Kdyby Oxon udělal jeden krok dopředu, už by mě měli. „Začnu teď odtud, vy začněte z druhé strany. Dívejte se do všech skříní. Ta mrňavá krysa přeci někde musí být.“

Oxonovu odpověď jsem neslyšel. Zahlédl jsem jeho rukáv, když se otočil, a vtlačil jsem se hlouběji do svého úkrytu.

Hukot kotle byl tak hlasitý, že jsem je neslyšel odejít. Konečně jsem se rozhodl, že to risknu a vylezl jsem. Horko za kotlem bylo k nesnesení. Když jsem vyšel do kotelný, měl jsem pocit, jako bych vstoupil do chladivého vánku. Oxon a Kraye byli pryč. Svlékl jsem sako a rukávem košile jsem si utřel pot z obličeje. A teď opět k věci: přívod vody do kotle.

Podíval jsem se na čerpadlo - vypadalo normálně. Nikde jsem neviděl uvolněné dráty, přístroj byl špinavý od oleje, zaprášený, nikde stopy po nějaké manipulaci. Doufejme tedy, že s čerpadlem neprovedli nic, že ucpali trubku v nádrži. Sundal jsem si kravatu, svlékl košili a hodil to na zem k saku.

Příklop nádrže jsem sejmul lehce. Sáhl jsem do vody - byla nepříjemně horká. Napil jsem se z dlaně. V tomhle horku po všem tom běhání jsem byl pořádně vyprahlý; ledová voda by mi sice byla milejší, ale vybírat jsem si nemohl.

Klekl jsem si vedle nádrže a vstrčil paži do vody. Dosáhl jsem na dno; něco jsem tam nahmatal a vytáhl ven.

Byl to jemný drátěný filtr, který zřejmě patřil do odtokové trubky.

Teď už mi bylo jasné, že trubka bude ucpaná. Natáhl jsem se znovu do vody a snadno jsem našel odpadní otvor. Vstrčil jsem prsty dovnitř, ale nic jsem nenahmatal. Natáhl jsem se ještě dál - měl jsem celé rameno ve vodě. Nenahmatal jsem nic objemného, jen nějaký provázek. Bylo těžké zachytit koneček pevně do prstů. Tahal jsem a popotahoval, až se to konečně uvolnilo.

Vylétlo to tak náhle, že jsem se málem svalil na záda. V odtokové trubce to zakručelo a v čerpadle něco cvaklo. Vytáhl jsem ruku z vody, abych se podíval, čím to vlastně ucpali. Zíral jsem. Byla to myš - velká myš. Vytáhl jsem ji za ocas.

Tak tohle by se zase připsalo nešťastné náhodě. Postupují stále stejnou metodou. Snad by to vypadalo podivně, že se dostala myš do nádrže a do trubky zrovna v okamžiku, kdy vypadl filtr, ale těžko by se to dalo prohlásit za nemožné.

Pečlivě jsem ji uložil za kotel, aby nebyla nikomu na očích. Vděčně jsem zaznamenal, že hladina vody v nádrži trochu klesla; to znamenalo, že čerpadlo funguje a kotel bude za chvíli víceméně v pořádku.

Vyšplíchl jsem ještě trochu vody na zem, aby tam Kraye s Oxonem našli větší kaluž, kdyby se sem ještě přišli podívat. Nádrž jsem zakryl příklopem. Oblékl jsem si

košili a sako a znovu jsem prohlížel trubky u kotle. Jedna trubka vedla k ohřívači, jedna přiváděla vodu od pumpy, další trubka přiváděla naftu; plechový komín odváděl výpary z nafty. Někde přece musí být ještě jeden přívod vody, aspoň z bezpečnostních důvodů!

Nakonec jsem to našel; trubka byla schovaná za přívodem od čerpadla. Vedla od tří nádrží umístěných vysoko na zdi. Asi to byly filtry, kde se voda zbavovala minerálních solí, aby se kotel nezanášel. Přívod k filtrům vedl od hlavního vodovodního potrubí a byl na něm kohoutek.

Natáhl jsem se ke kohoutku. Byl zavřený, přívod vody veškerý žádný. Se zadostiučiněním jsem kohoutek zase roztočil.

Konečně bylo všechno tak, jak má být. Podíval jsem se na vodoznak - hladina už vystoupila do poloviny vzdálenosti mezi červenou a černou čarou. Toužebně jsem si přál, aby Oxon už na další obhlídku nešel. Zhasl jsem světlo a opatrně vyšel ze dveří.

Na chodbě nikdo nebyl. Pootevřenými dveřmi jsem protáhl ruku a opět světlo rozsvítil. Bude lepší, když se Kraye nedozví, že jsem tu byl.

Spojovací chodbou jsem potichu šel k opačnému konci. Plížil jsem se podle zdi. Kdyby se mi podařilo dostat mimo tribuny, měl bych spoustu možností úkrytu: ve stájích, šatnách, u skladu... za budovami byla cílová rovinka, za ní úsek dráhy s navezenou hlinou, potom silnice a za ní domky, lidé, telefony.

A v té chvíli mě štěstí opustilo.

17

Docházel jsem zrovna k zadnímu vchodu do baru; vtom se otevřely dveře a světlo v nich mě ozářilo. Oxo-novi trvalo přesně dvě vteřiny, než pochopil, koho potkal. Běžel jsem k východu. Za mnou duněl křik. Stále jsem doufal, že je Kraye také za mnou a že mám ještě šanci. Vtom se proti mně v chodbě vynořila další postava. Vrazil jsem do prvních dveří, které jsem viděl. Octl jsem se zase v onom vyřazeném baru. Utíkal jsem, zakopával o korunky od lahví, ale k východu jsem se nedostal. Dveře se otevřely, než jsem k nim doběhl. To byl konec.

Stála tam Doria Krayová, zlověstná a triumfující. Měla na sobě nápadné, úzké kalhoty a bílý kabátek. Tmavé vlasy se jí vlnily podél krásných tváří; v elegantní, štíhlé ruce držela pevně dvaadvacítku, kterou jsem naposledy viděl na dně jejího kufru v krabici od bonbónů.

„Tak tohle je konečná, chlapečku,“ řekla.

Vteřinu jsem uvažoval, jestli se mám pokusit proti ní vrhnout.

„Na to zapomeň,“ řekla, „střílím moc dobře. Určitě bych se trefila. Chceš prostřelit koleno?“

To jsem tedy určitě nechtěl. Pomalu jsem se otočil. Všichni tři muži byli v místnosti a blížili se ke mně. Oxon, Kraye i Bolt. Měli té honičky už po krk a bylo na nich vidět, že si budou chtít vylít vztek na svém úlovku.

„Tak co,“ řekla Doria, „poběžíš sám, nebo tě budeme muset táhnout?“

Pokrčil jsem ramený. „Půjdu sám.“

Kraye se nemohl ovládnout. Když jsem kolem něho poslušně vycházel z místnosti, chytil mne vzadu za sako a kopl mne do nohy. Kopl jsem ho také a to nebylo moc moudré, protože jsem nakonec přistál na podlaze. Musím říct, že upadnout na pole korunek od lahví je zcela výjimečný zážitek.

„Vstaňte,“ rozkázal Kraye. Doria stála vedle něho a mířila na mne.

Poslechl jsem.

„Tak,“ řekla Doria, „a teď pěkně pochoduj do věznice. Howarde, prosím tě, počkej, až tam dojdeme, nebo se nám zase ztratí. Kráče, chlapečku, pěkně prostředkem. A jestli si něco začneš, střelím tě do nohy.“

Věřil jsem jí. Šel jsem prostředkem chodby, ona těsně za mnou a za ní tři muži. Na útěk nebylo pomýšlení.

„Počkej chvíli,“ zarazil nás Kraye, když jsme došli ke dveřím kotelny.

Zůstal jsem stát, ale neohlédl jsem se.

Kraye otevřel dveře a nahlédl dovnitř. Světlo zářilo do chodby.

„Tak co?“ zeptal se Oxon.

„Kaluž se zvětšila,“ řekl potěšeně a zavřel dveře. Dovnitř tedy nešel; přece jen jsem měl trochu štěstí.

„Pohyb,“ řekl. Poslechl jsem.

Váznice byla pustá a prázdná. Uprostřed místnosti jsem se zastavil a otočil. Všichni čtyři stáli v řadě a dívali se na mne. Nelíbilo se mi, jak se tváří. „Támhle se posaď,“ nařídila mi Doria. Přešel jsem místnost a sedl si na židli připevněnou k váze. Šipka na stupnici se ihned vychýlila. Zastavila se na padesáti třech kilech. Při posledních dostizích jsem vážil přesně o pět kilo víc. Kulka do břicha je vlastně výborný redukční prostředek pro žokeje.

Přistoupili blíž. Trochu mě utěšovalo, že mezi nimi není Fred; ale jenom trochu. Z Kraye vyzařoval zběsilý vztek, stejně jako před dvanácti dny v Aynsfordu. Tehdy jsem pouze urazil jeho ženu.

„Přidrže mu ruce,“ nařídil Oxonovi. Oxon byl hubený, šlachovitý, se svaly jako provazy. Zezadu mě chytil za lokty a přitáhl je k sobě. Kraye mě soustředěně několikrát udeřil pěstí do obličeje. „Tak co,“ zeptal se, „kde jsou?“

„Co?“ zamumlal jsem. „Negativy.“

„Jaké negativy?“

Znovu mě uhodil a odřel si přitom ruku. Potřásl s ní a třel si kotníky. „Víte dobře, které. Negativy listin, které jste ofotografoval.“

„Aha, ty.“

„Ano, ty.“

Znovu mě uhodil do obličeje. „Jsou v kanceláři,“ zamumlal jsem.

Tentokrát mi dal pro změnu facku, šetřil si kotníky/ „V kanceláři,“ opakoval jsem.

Zkusil to levou rukou, ale moc mu to nešlo. Pak mě nechal chvíli na pokoji a cucal si naražené kotníky.

Poprvé se ozval Bolt: „Fred by byl ty negativy určitě našel, zvlášť když ti lidé neměli důvod je schovávat. Fred je svědomitý.“

Jestliže si byli jisti, že by je Fred nemohl přehlédnout,

použili bomby jen z čiré nenávisti a zloby. Olízl jsem si roztržený ret a uvažoval jsem o tom, co bych tak nejraději udělal Fredovi.

„Kde v kanceláři?“ zeptal se Kraye.

„Ve stole.“

„Prašíte ho, mě už bolí ruce.“

Bolt sice nebyl odborník, ale pokusil se o to.

„Vezměte si tohle,“ Doria mu podávala zbraň. Revolver byl ale příliš malý, nemohl se s ním jaksepatří rozehnat.

Oxon mě pustil, obešel a zadíval se mi do obličeje.

„Jestli se rozhodl, že vám nic neřekne, tak to z něho takhle nevymlátíte,“ řekl.

„Už jsem vám to řekl,“ bránil jsem se.

„Proč ne?“ zeptal se Bolt.

„Ubližujete pomalu víc sobě než jemu. Myslím, že z něho nedostanete vůbec nic.“

„Nebudte legrační,“ řekla Doria pohrdavě, „vždyť je to takový skrček.“

Oxon se nevesele zasmál.

„Když to tvrdí Fred,“ opakoval Bolt, „tak negativy určitě nebyly ani v kanceláři, ani v bytě. S sebou je nepřivezl, aspoň v jeho zavazadlech nebyly.“

Podíval jsem se na něj – jedno oko mi už začínalo otékat. Kdybych Bolta nebyl nechal vyhodit z hotelu, nebyl by se objevil na závodě přesně v tom nejnevhodnějším okamžiku. To jsem ale nemohl tušit, a teď je na takové úvahy stejně pozdě.

„Ve voze taky nebyly,“ řekla Doria, „zato tam bylo tohle.“ Sáhla do kapsy bělostných kalhot a vytáhla můj miniaturní fotoaparát. Kraye jí ho vzal z ruky, otevřel pouzdro a podíval se dovnitř. Žíly na krku a na spáncích mu naběhly. V záchvatu zuřivosti roztrhl přístroj o zeď.

„Šestnáct milimetrů,“ řekl vztekle, „to mohl Fred přehlédnout.“

„Fred by našel jehlu v kupce sena. A ty filmy nebyly pravděpodobně nijak zvlášť schované,“ opakoval Bolt.

„Třeba je má v kapse,“ řekla Doria.

„Sundejte si kabát,“ nařídil Kraye, „vstaňte.“

Vstal jsem. Plošina váhy se mi zachvěla pod nohama. Oxon mi stáhl sako a podal je Krayovi. Sám mi prohledal kapsy u kalhot. V pravé kapse našel vázanku a svazek paklíčů.

„Sedni si,“ řekl. Poslechl jsem. Hřbetem ruky jsem si ohledával obličej. Skoda nebyla tak veliká, mohlo to být mnohem horší. Kdyby to tímhle skončilo, bylo by to ještě dobré.

„Co to je?“ zeptala se Doria zvědavě a vzala mu kroužek s cinkajícími želičky z ruky. Kraye jí je vytrhl a hodil je vztekle na zem. „Paklíče,“ řekl zuřivě, „s těmi otevřel kufry.“

„Nechápu, jak mohl,“ řekla Doria, „s tím... tím... pařátem.“ Podívala se na ruku, kterou jsem měl položenou na koleně.

Výborně, dámo, říkal jsem si, jenomže tohle už na mě neplatí. Díky Zanně Martinové. Teď už s tím pařátem umím žít. Nechal jsem ruku ležet.

„Dorio,“ řekl Bolt pomalu, „zašla byste prosím vás do bytu a počkala tam, až zavolá Fred. Třeba už v Aynsfordu našel to, co hledáme.“

Otočil se a pátravě se na mě zadíval. V očích měl nezúčastněný chlad. Napadlo mne, že Boltův mrazivý klid bude možná nebezpečnější než Krayova zuřivost.

„Aynsford,“ opakoval jsem namáhavě. Podíval jsem se na hodinky. Jestli se tam Fred opravdu vypravil s bombou, tak už by teď měl být bezpečně za mřížemi. Jeden je z kola venku. Zbývají čtyři. Bylo jich tedy celkem pět, ne čtyři. Nenapadlo mě, že Doria patří do kolektivu. Moje chyba.

„Nechci jít pryč,“ řekla Doria a nehnula se z místa.

Bolt pokrčil rameny. „Nevadí. Negativy v Aynsfordu nejsou, protože Halleymu vůbec nedělá starost, že je tam Fred hledá.“

Tohle bylo nepříjemné, nelíbil se mi Boltův způsob uvažování. Logicky myslícího soupeře jsem teď nemohl potřebovat.

„Musíme je najít,“ řekl Kraye ostře, „musíme! Nebo si musíme být jisti, že jsou zničené.“ Obrátil se k Oxonovi. „Podržte ho.“

„Ne!“ couvl jsem. „Vida, tohle už je lepší. Tak kde?“

„Byly v kanceláři.“ Rty jsem měl zpuchlé. „Kde?“

„Myslím, že v psacím stole pana Radnora.“ Zadíval se na mě, zúžil oči. Vztek v něm zvolna stoupal. Snažil se odhadnout, jestli mluvím pravdu, nebo lž. V kanceláři si to ověřit nemohl. „Byly,“ řekl Bolt náhle. „Co?“ zeptal se Kraye netrpělivě.

„Byly,“ opakoval Bolt, „Halley říkal, že byly. Negativy byly v kanceláři. Tohle je velice zajímavé, nemyslíte?“

„Já tomu nerozumím,“ ozval se Oxon. Bolt došel až ke mně a zadíval se mi do obličeje. Uhnul jsem očima. Z mých rozmlácených tváří toho mnoho vyčíst nemohl.

„Myslím, že ví o těch bombách,“ řekl konečně. „Jak?“ zeptala se Doria.

„Asi se to dozvěděl v hotelu. Museli ho volat z Londýna. Myslím, že můžeme předpokládat, že o bombách ví.“

„A co z toho?“ zeptal se Oxon.

Krayovi to došlo. „To znamená, že když tvrdí, že negativy byly v kanceláři, ví, že si to nemůžeme ověřit.“

„Byly tam,“ opakoval jsem.

Bolt našpulil rty. „Myslíte, že je Halley inteligentní?“

„Je to bývalý žokej,“ poznamenal věcně Oxon, jako by to automaticky znamenalo, že mám IQ maximálně sedmdesát.

„Vzali ho ale u Radnora,“ řekl Bolt.

„To už jsem vám přeci vysvětloval,“ řekl netrpělivě

Oxon, „ptal jsem se na to řady lidí. Radnor ho přijal jako poradce, ale nedával mu vůbec žádné úkoly; to snad dokazuje, že opravdu k ničemu není. Všichni vědí, že tohle místo dostal z milosti. Je to jen formální. S vysloužilými žokeji se to často takhle řeší. Nikdo od nich neočekává nějakou práci, jejich jména slouží jako reklama. Když na ně časem publikum zapomene, tak je šéf jednoduše vyhodí.“

V tomhle měl pravdu. Bylo to deprimující. Skličovalo mě to víc než moje současná neutěšená situace.

„Co si o tom myslíte, Howarde?“ zeptal se Bolt.

„Nevím,“ řekl Kraye pomalu, „chytrý mi nepřípadá. Spíš naopak. Sice pořídil ty fotografie, ale vůbec neví, proč chceme negativy zničit.“

To byla pravda. Nenašel jsem na fotografiích nic, kromě toho, že Kraye s pomocí Bolta skupoval akcie Sea-bury. Za to je nikdo nemohl stíhat. Ostatně, celý výbor Seabury už fotografie viděl, nebylo to tedy žádné tajemství.

„A co ty, Dorio?“

„Slizký, bezvýznamný skrček. Kdyby za něco stál, tak by tu teď takhle nesesedl.“

S tím se také nedalo polemizovat. Od začátku bylo jasné, že Kraye musí mít v Seabury nějaký kontakt. A já hlupák pořád myslel, že to musí být někdo z dělníků, třebaže jsem věděl, že v Dunstablu s Krayem nedobrovolně spolupracoval dokonce samotný ředitel. O Oxono-vi jsem dříve neuvažoval, nezdál se mi pravděpodobný. Kdyby zničil závodíště, přišel by o místo; místa pro bývalé důstojníky (přes čtyřicet let) nevisí zrovna na hřebíčku. Určitě nebyl úchylný jako Brinton a nemohli ho tedy k ničemu nutit vydíráním. Myslím jsem si, že je trochu hloupý a ješitný, nemyslel jsem si ale, že je darebák. Doria měla pravdu: kdybych za něco stál, byl bych ho podezíral a teď bych tu takhle nesesedl.

Bolt o mně mluvil dál, jako bych tam nebyl a jako by závěry, které z celého rozhovoru vyplynou, byly věc docela běžná a všední.

„Možná že máte pravdu,“ řekl, „já s vámi ale tak docela nesouhlasím, protože kdykoli se nám něco zhatilo, objevil se na scéně Halley. On přemluvil lorda Hagbour-na, aby dal urychleně opravit dráhu, on našel zrcadlo. Když za mnou přišel do kanceláře, bez váhání jsem mu uvěřil, že je prodavač. Vy oba jste ho pokládali za slabocha a budižkničemů. Když to všechno sečtete a přičtete k tomu ještě to, že vám odemkl kufry a pořídil dobré, ostré fotografie miniaturní kamerou, je výsledek jasný. Je to profesionál. I to, jak tu sedí a mlčí, dokazuje, že je profesionál. Amatér by nám nadával a snažil se nás zastrašit tím, že bůhvíco ví. On zatím řekl jenom to, že negativy byly v kanceláři. Uděláme všichni nejlíp, když se pokusíme zapomenout, jak na nás zapůsobil v minulosti, a budeme jednoduše vycházet z toho, že to je Rad-norův člověk.“

Několik vteřin o tom všichni uvažovali. „Musíme především bezpečně zjistit, jak je to s negativy,“ řekl Kraye.

Bolt přikývl. I kdyby mi rozum nebyl napověděl, k čemu se Kraye chystá, byl bych to uhádl z úsměvu jeho ženy. Naskočila mi husí kůže.

„Jak?“ zeptala se Doria se zájmem.

Kraye se zadíval na otlučené kotníky. „Nevytlučete to z něho,“ řekl Oxon, „aspoň ne takhle. To je marné.“

„Proč myslíte?“ zeptal se Bolt.

Místo odpovědi se Oxon obrátil ke mně. „Kolikrát jste jel závod se zlomenou kostí?“

Neodpověděl jsem. Stejně jsem si to nepamatoval.

„Ale to je směšné,“ řekla Doria pohrdavě, „jak by mohl?“

„Dělá jich to většina,“ řekl Oxon, „a on jistě není výjimka.“

„Nesmysl,“ řekl Kraye.

Oxon zavrtěl hlavou. „Nalomené klíční kosti, zlomená žebra, nalomená předloktí... všichni s tím jezdí, pokud se o tom nedozví trenér nebo majitel koně.“

„Chcete říct, že hodně vydrží?“ zeptala se Doria lačně.

„Ne,“ zaskučel jsem, „ne!“ Znělo to jako úpěnlivá prosba. „S prasklou kostí se dá jet, jenom když nebolí.“

„To musí vždycky bolet,“ řekl Bolt věčně.

„Ne,“ řekl jsem, „vždycky ne.“ Mluvil jsem pravdu, ale oni mi stejně nevěřili.

„Negativy byly v kanceláři,“ řekl jsem zoufale, „v kanceláři.“

„Má strach,“ řekla Doria blaženě. Měla pravdu.

Krayovi to cosi připomnělo - Aynsford. „Já vím, na co je nejcitlivější,“ řekl, „na tu ruku.“

„Ne!“

Všichni se usmívali.

Celé tělo mi ztuhlo nezvládnutelným strachem. Zranění při dostizích se dala vždycky vydržet; přišla náhle, nečekaně a patřila k věci.

Tohle ale bylo něco jiného; sedět tady a čekat, až vám budou ničit ten kousek těla, který se vás už tolik natrápil. Zakryl jsem si obličej, aby neviděli, jaký mám strach.

Kraye se urážlivě zasmál. „Tady máte vašeho statečného, inteligentního Halleyho. Však my to z něho nakonec dostaneme docela snadno.“

„To je škoda,“ řekla Doria.

Stála přede mnou, v ruce s růžově nalakovanými nehty držela revolver; ostatní šli něco hledat. Odhadoval jsem vzdálenost ke dveřím, bylo to asi třicet stop. Uvažoval jsem o tom, jestli by zranění kulkou při útěku nebylo nakonec lepší než to, co pro mě chystali.

Pobaveně se na mě dívala.

„Jen to zkus, chlapečku,“ řekla! „jen to zkus.“

Kdysi jsem někde četl, že k přesné střelbě z revolveru je zapotřebí hodně zručnosti a cviku. Třeba má Doria zbraň jenom proto, že jí dává pocit moci a třeba vůbec neumí mířit. Držela ale revolver ve správné výšce a vypadalo to, že míří dobře. Nemělo smysl riskovat, asi nemluví do vzduchu, když říká, že střílet umí.

Jaká škoda, že má Doria ve svém krásném těle tolik jedu. V bílém kalhotovém kostýmu vypadala mladistvě a pěkně. Na tváři měla zdánlivě milý teplý úsměv. Byl to úsměv kobry. Pro Kraye je přímo dokonalá partnerka, měl štěstí, že našel tak skvělý protějšek.

Zakryl jsem si rukou oči. Celý obličej mě pálil, byl oteklý a začínala mě pekelně bolet hlava. Říkal jsem si, že jestli se z téhle kaše vůbec dostanu, detektiva už nikdy dělat nebudu. Zpackal jsem to pořádně.

Muži se vrátili; Oxon přinesl od rozhodčích dřevěné křeslo s postranními opěradly, Kraye a Bolt vzali z šatny dlouhý pohrabáč a šňůru, na které se předtím sušily rajtky. Ještě na ní zbylo pár kolíčků.

Oxon přitáhl židli dovnitř a Doria mi pokynula, abych si do ní sedl. Nehnul jsem se z místa.

„Panebože, to je ale srab,“ řekla Doria zklamaně, „chová se stejně jako v Aynsfordu. Je tuhej hrůzou.“

„Prodavač to není,“ řekl ostře Bolt, „nezapomínejte na to.“

Neohlédl jsem se. Ztracený Bolt - kdyby jim nebyl vymluvil představu, kterou si o mně udělali, nebylo by se to možná takhle vyvíjelo.

Oxon do mě strčil: „Tak se hni.“

Pracně jsem se zdvihl. Stáli těsně kolem mne. Kraye mě chytil za košili a hodil do dřevěného křesla. Pak mě Kraye, Oxon a Bolt přivazovali k židli; dali si záležet. Doria fascinovaně přihlížela.

Vzpomněl jsem si, že má zvláštní záliby.

„Chcete si to vyměnit?“ zeptal jsem se unaveně.

Nerozzlobila se. Zvolna se usmála, vstrčila revolver do kapsy, naklonila se nade mne a dlouze mě políbila na ústa. Bylo mi z toho nanic. Konečně se narovnala a hřbetem ruky si setřela ze rtů moji krev. Málem jsem zvracel.

„Tak ven s tím,“ řekl Kraye, „kde jsou?“ Zřejmě mu vůbec nevadilo, že mě jeho žena políbila. Znal ji. Podíval jsem se na levé předloktí. Bylo pevně přivázáno k opěradlu křesla. Zápěstí nechali volné. Taková ruka, říkal jsem si, k čemu je vlastně dobrá, když k ničemu není.

Podíval jsem se na obličej těch čtyř. Doria zářila. Oxon vypadal trochu překvapeně. Kraye byl plný sebevědomí a chystal si svaly. Bolt se tvářil podezřívavě. Nikdo z nich neustoupí.

„Tak kde jsou?“ opakoval Kraye a zdvihl paži. „V kanceláři,“ odpověděl jsem bezmocně. Nemohl jsem pořádně mluvit.

Sekl mě pohrabáčem přes zápěstí. Doufal jsem, že nezačne naostro. Udeřil vši silou a roztránil tu ubohou hůlčičku na padrt'. Rozdrcené kosti zapraštěly.

Nekřičel jsem, protože jsem už neměl sílu. Před chvílí jsem si myslel, že v oboru bolestí už ovládám všechno. Teď jsem věděl, že mám ještě co dohánět. Zavřenými víčky jsem viděl šedožluté, kalné světlo, jako když mlhou prozařuje slunce. Na celém těle mi vyrazil studený pot. Nikdy jsem nic takového nezažil. Bylo to příliš. To se nedalo vydržet.

„Tak kde jsou?“ zeptal se znovu Kraye. „Ne,“ zasípěl jsem, „nedělejte to.“

Hlava mu visela na prsou, byla příliš těžká. Pootevřel jsem oči. Kraye se usmíval, byl spokojen se svou prací. Oxon byl celý zelený. „Tak co?“ řekl Kraye. Polkl jsem nasucho. Ještě jsem váhal. Zaryl špičku pohrabáče do otevřené rány a prudce trhnul. Měl jsem pocit, jako by mi celým tělem projel blesk. Pot mi stékal po těle, košili i nohavice jsem měl přilepené na kůži.

„Ne,“ zaskučel jsem, „ne!“ Byla to kapitulace. „Tak mluv,“ řekl Kraye a znovu trhl pohrabáčem. Řekl jsem jim to. Řekl jsem jim, kam mají jít.

18

Dohodli se, že pro negativy půjde Bolt.

„Čí je to byt?“ zeptal se. Adresu zřejmě neznal.

„Bydlí tam moje p... přítelkyně.“

Díval se nezúčastněně, jak mi pot stéká po obličejí. Měl jsem sucho v ústech a strašlivou žízeň.

„Řekněte jí...,“ lapal jsem po dechu, „že... vás posílám... slíbila, že mi to... ohlídá... mám tam víc věcí... tohle je balíček... je na něm jméno... jméno výrobce filmů... Jigoro Káno.“

„Dobře, Jigoro Káno,“ řekl Bolt energicky.

„Dejte...“ vyrazil jsem namáhavě, „dejte mi morfium.“

Bolt se zasmál. „Za odměnu? Za to, jak jste nás prohnal? I kdybych to morfiem měl, tak bych vám ho nedal. Jen si to hezky vypočíte.“

Zasténal jsem. Bolt se spokojeně usmál a obrátil se k ostatním.

„Zavolám vám, jakmile budu mít ty negativy,“ řekl Krayovi. „Pak se budeme muset rozhodnout, co udělat s Halleyem. Budu o tom cestou uvažovat.“ Hovořil věčně, jako by nešlo o nic jiného, než jak se zbavit balíku bezcenných akcií.

„Dobře,“ řekl Kraye, „počkáme u telefonu v bytě.“

Šli ke dveřím. Oxon a Doria zůstali pozadu. Doria ode mne nemohla odtrhnout oči.

„To ho tu takhle necháme?“ zeptal se Oxon překvapeně.

„Jistě, proč ne,“ řekl Kraye. „Dorio, pojď miláčku, už je po představení.“

Neochotně ho následovala. Za ní šel Oxon.

„Vodu,“ zasténal jsem, „prosím vodu.“

„Ne,“ řekl Kraye.

Než vyšli ze dveří, ještě se ohlédl. V očích měl pohrdání, ukojenou krutost a triumf. Zhasl všechna světla a zavřel za sebou dveře.

Slyšel jsem, jak venku naskočil motor a odjel vůz. Bolt už tedy je na cestě do Londýna. Za okny byla černá noc. Tma v místnosti mě obklopovala jako čtvrtý rozměr. Bylo hluboké ticho, jen za stěnou jsem slyšel bezpečný hukot kotle. Aspoň s tímhle si už nemusím dělat starosti. Byla to dost slabá útěcha.

Opěradlo křesla mi dosahovalo jenom po ramena, hlavu jsem si o ně opřít nemohl. Byl jsem k smrti unavený. Každý pohyb mě bolel; z každého místečka v těle jsem asi musel mít přímou linku do levého zápěstí. Stačilo zavrtět pravou nohou a bolest byla nesnesitelná. Byl bych si rád lehl. Byl bych se rád napil něčeho studeného. Byl bych rád omdlel. Seděl jsem dál na židli, zcela při smyslech, hlava, těžká jako kámen, mi třesla, a z ruky už nezbylo nic než ta bolest.

Představoval jsem si, jak by se zachoval Bolt, až by v bytě Zanny Martinové zjistil, že jeho sekretářka je můj spojenec. Znovu a znovu jsem uvažoval o tom, co by udělal, jestli by jí ublížil. Chudák slečna Martinova, život už se jí naubližoval dost. Nepřemýšlel jsem jenom o ní. V těch spisech byl taky založen dopis, který pro mě napsal Mervyn Brinton. Kdyby ho Bolt našel, potřeboval by Brinton osobní ochranu až do smrti.

Uvažoval jsem o lidech, kteří snášeli brutální mučení nacistů a Japonců a kteří umírali, aniž promluvili. Uvažoval jsem o krutostech, které se v dnešním světě ještě stále dějí, a jak snadné je zlomit člověka.

Za války jsem byl ještě příliš mladý a teď jsem žil ve spořádaném, rozumném státě, v bezpečí. Nikdy mě nenapadlo, že bych se mohl v takovéto situaci octnout. Buď trpět, nebo mluvit. Tohle dilema je skoro tak staré, jako lidstvo. Díky Krayovi to znám teď z první ruky. Obdivoval jsem, že lidé dokáží mlčet až za hrob.

Přemýšlel jsem; chtěl jsem ještě jednou v životě jet po závodisti v Seabury, dostat se do váznice a sednout si na váhu. To se mi splnilo.

Přemýšlel jsem; před čtrnácti dny jsem se nedokázal odpoutat od minulosti. Lpěl jsem na střepech. Na střepech manželství, na střepech jezdecké kariéry, lpěl jsem na své

bezcenné ruce. Teď už nemám na čem lpět, střepy jsou pryč, nezbylo nic. Hmatatelné vzpomínky na minulost odvála plastická bomba. Nemám kořeny, nemám domov. Jsem svobodný.

O tom, co se mnou v příštích hodinách provede Kraye, jsem raději přemýšlet nechtěl.

Uplynula dost dlouhá doba, než se Kraye vrátil. Připadalo mi, že to byla celá věčnost, ale že přece jen uběhla příliš rychle.

Rozsvítil světlo. Zůstal stát s Doriou u dveří. Oba se na mne dívali.

„Víš určitě, že to stihneme?“

Kraye se podíval na hodinky a přikývl. „Když si pospíšíme.“

„Neměli bychom počkat, až zavolá Ellis? Třeba vymyslí něco lepšího.“

„Má zpoždění,“ řekl Kraye netrpělivě, „měl už dávno volat. Chceme-li to řešit takhle, musíme si pospíšet,“

„Tak dobře,“ řekla, „jdu se tam podívat.“

„Buď opatrná, dovnitř nechoď.“

„Neboj se.“

Přišli se na mne podívat zblízka. Doria vypadala potěšeně.

„Vypadá děsně, vid’? Patří mu to.“

„Jste vůbec člověk?“ řekl jsem.

Vteřinu to vypadalo, jako by si uvědomovala, že všechno, z čeho se tuto noc radovala, bylo hříšné a zvrácené. Nedovedla být jiná. Neodpověděla mi. „Mám ti pomoci?“ zeptala se Kraye.

„Ne, stačím na to sám. Je lehký.“

S úsměvem se dívala, jak mě její muž táhl i se židlí k protější zdi. To, jak se mnou trhal, bylo k nesnesení. Motala se mi hlava z toho, jak jsem se snažil nekřičet.

Stejně by mě nikdo neslyšel. Noclehárny Jsou příliš daleko a těch pár chlapců tam jistě spí, jako když je do vody hodí. Slyšeli by mě jenom Krayovi a těm by to dělalo dobře.

„Tak běž,“ pobízel Doriu Kraye, „pospěš si.“

„Vždyť ano,“ odsekla nakvašeně a vyšla do chodby.

Kraye mě dotáhl až ke zdi. Postavil židli čelem ke stěně tak, abych se jí dotýkal koleny.

Za zdí bylo slyšet hukot kotle. Věděl jsem, že se už nemusím bát výbuchu, bortícího se zdiva a horké páry. Mnoho naděje jsem ale neměl.

Doria se za chvíli vrátila. „Neříkals, že voda poteče až do chodby?“

„Říkal.“

„Jenže neteče. Nakoukla jsem taky do kotelny a je tam úplně sucho,“

„Nesmysl, voda začala přetékat už před třemi hodinami. Oxon nás přece varoval, že už to může bouchnout každou chvíli. Ty se mýlíš.“

„Nemýlím,“ trvala na svém, „vypadá to tam úplně normálně.“

„To není možné,“ řekl Kraye ostře a sám se běžel podívat. Ve chvíli byl zpátky.

„Mělas pravdu. Jdu pro Oxona. Já se v tom nevyznám.“

Vyšel ze dveří. Slyšel jsem ho utíkat. Hnal ho vzlck. Zachvěl jsem se.

Doria kotli přece jenom nedůvěřovala a raději ke mně nešla. Aspoň něco. Ani na mě nepromluvila; červi ji bavili, jenom když se kroutili. Možná že jí zkazilo náladu, že věci nešly přesně podle plánu. Čekala na Kraye netrpělivě u dveří a hrála si se zámkem.

Přiřítíl se s Oxonem. Přeběhli místnost a utíkali dál do spojovací chodby.

Věděl jsem, že mi teď už mnoho nezbývá. Snad jen trosky lidské důstojnosti - je čas vytáhnout ty cáry na stožár.

Oba muži se zvolna vrátili do místnosti a šli ke mně. Kraye vzal židli a prudce ji otočil. Bylo hrobuvé ticho. Za okny tma. Tak to bychom měli.

Podíval jsem se na Kraye, ale neměl jsem to raději dělat. Byl bílý vztekem a oči měl jak běsnící krátery.

Oxon držel myš v ruce. „Musel to udělat Halley,“ říkal, „nikdo jiný to nemohl být.“

Kraye mi přidržel levé předloktí a pak se začal systematicky mstít. Po třech nekonečných minutách jsem ztratil vědomí.

Snažil jsem se zadržet tmu, zahalit se do ní, ale tma se nelítostně vzdalovala, bledla, hluk sílil, bolest sílila, svět se vrátil.

Neochotně jsem otevřel oči.

Místnost byla plná lidí. Muži v uniformách. Policisté. Všemi dveřmi proudili dovnitř policisté. Za okny konečně zářila jasná žlutá světla. Policisté opatrně odřezávali pouta na mém ztuhlém těle.

Kraye, Doria a Oxon, obklopeni muži v tmavých uniformách, vypadali najednou menší. Doria, v elegantním bílém obleku, se neúspěšně snažila flirtovat se svými přemožitelem Oxon, poprvé tváří v tvář tvrdé realitě, vypadal skoro zlomeně.

Kraye ještě zuřil. V očích mu planula zášť.

Museli ho držet; cloumal s nimi a řval na mě: „Kam jsi ho poslal? Kam jsi poslal Ellise Bolta?“

„Pane Pottere,“ řekl jsem do nastalého ticha, „pane Wilbure Pottere, to si budete muset zjistit sám. Já vám to neřeknu.“

19

Skončil jsem přesně tam, kde jsem začal, na posteli v nemocnici. Jenže tentokrát to snad nebude tak dlouho trvat. Měl jsem příjemný světlý pokoj s vyhlídkou na moře, náramně pěkné sestřičky a spoustu návštěv. První se ukázal Chico. Přišel už v neděli odpoledne; jakmile začali pouštět návštěvy.

Zašklebil se, když mě uviděl.

„No nazdar, ty ale vypadáš!“

„Děkuji za poklonu.“

„Máš dva černý monokly, pusu jako ptakopysk, kůži žlutofialovou, si celej zarostlejš, no vypadáš prostě vohromně. Chceš se vidět?“ podal mi zrcadlo.

Nepřeháněl. Nejlepší bych se vyjímal ve filmovém hororu.

„To vypadá na trvalou superarbitraci,“ vzdychl jsem.

Zasmál se a vrátil zrcadlo na místo. Měl na obličej také ještě stopy zápasu. Rána na obočí se mu hojila, ale levou tvář měl samou modřinu.

„Tady to máš lepší než v Londýně. Taky to tu nesmrdí, teda, nesmrdí to tu jako špitál.“ Přesl k oknu.

„Hele, zabal tu čajovou konverzaci a řekni mi, jak to probíhalo,“ řekl jsem.

„Prej tě nemám unavovat.“

„Nebud' osel.“

„Tak jo. Ale si stejně pořádně cvok.“

„Přijde na to, jak se to vezme,“ poznamenal jsem.

„Dobrý, dobrý.“

„Chico, prosím tě, neblbni,“ škemral jsem, „povídej!“

„Tak teda: spal sem docela klidně u Radnora ve fote-lu. Po jedný ruce sem měl telefon, u druhý vobložený chleby. Zdálo se mi zrovna vo jedný blondýně, byla dost vochotná a byla s ní řeč, vtom někdo zazvonil u dveří,“ ušklíbl se. „Vstal sem, protah sem se a šel sem votevřít. Myslél sem, že to nejspíš budeš ty, žes tam třeba nedostal nocleh a vrátil ses. Radnor to bejt nemoh, leda že si zapomněl klíče. No a kdo jinej by tam lez ve dvě hodiny ráno? Za dveřma stál tlustej fešák v parádním voble-ku a říkal, že ho posíláš. Řek sem, ať de dál a moh sem se užívat. Zaved sem ho do takový tý studovny, co tam Radnor má, tam, co sem seděl.“

Sid vás sem poslal? zeptal sem se ho, kvůli čemu?

Prej že tu má bydlet tvoje slečna. Člověče, jak sem zíval, tak sem si málem vyháknul sanici. Říkal, jestli by s ní moh mluvit. Vomlouval se, že de tak pozdě, ale prej to je důležitý.

Řek sem mu, že tam není, že na pár dní vodjela. A co pro něho můžu udělat. Prohlížel si mě vod hlavy k patě a zeptal se, kdo prej sem já.

Řek sem, že její bratr. Loupl vokem po knížce, kterou sem čet a která spadla na zem, viděl, že sem zřejmě spal a tak se uklidnil. Prej si mu řek, aby ti něco přines, co u ní máš uloženýho, a jestli bych mu to pomoh najít. Řek sem, že jo a zeptal sem se, kde to jako má bejt.

Chvíli si to rozmejšlel, ale pak se rozhod, že by bylo třeba podezřelý, kdyby mi to neřek. A tak povídal, že to má bejt role negativů. Prej máš u mojí sestry víc věcí, ale tohle že je v balíčku, na kterým je napsaný niéno firmy Jigoro Káno.

Aha, řek sem nevinně, máte Sidovi přinýst balíček, na kterým je napsaný Jigoro Káno.

Ano, povídá von a rozhlíží se po pokoji, myslíte, že to bude někde tady?

Řek sem, že určitě.“

Chico se odmlčel, přešel k mé posteli a u nohou se posadil na pravou pelest.

„Jak to, že víš, kdo byl Jigoro Káno?“

„Někde jsem četl, že vynalezl džudo,“ odpověděl jsem. Chico zavrtěl hlavou. „Von ho vlastně nevynalez, v roce 1882 vybral nejlepší prvky džiu džitsu a seřadil je do speciálního sledu; to potom nazval džudo.“

„Počítal jsem s tím, že o něm. budeš vědět,“ zašklebil jsem se.

„Byl to ale risk.“

„Ba ne, na to jsi musel zabrat, jsi přece odborník. Chodíš do klubu už řadu let. To nebyl risk. Hlavně že jsem nespěl to jméno. No a co bylo dál?“

„Trochu sem s ním zatočil. Stačilo na to pár hmatů. Byl úplně vedle. To ti bylo až legrační. No a pak sem na něj trochu zatlačil, však víš. Tu a tam sem mu máčk na nerv. Ten ale řval! Asi doufal, že přivolá sousedy; ale znáš Londýn, každý se stará jenom sám vo sebe. Nikdo se nevozval. Pak sem se ho zeptal, kde seš. Moc vochtot-nej nebyl, tak sem ho ještě trochu zmáčk. Tomu se říká slepá spravedlnost, že jo, když si vzpomeneš, co dělali zrovna tobě. Řek sem mu, že si mužem takhle hrát třeba celou noc, že sem sotva začal a že na to mám celou knihu. To s ním votráslo.“

Vstal a neklidně přecházel po pokoji.

„Víš ty co,“ řekl trpce, „muselo mu asi běžet vo moc; dost se držel, to se mu musí nechat. Kdybych si nebej-val byl jistě, žeš ho poslal jako SOS, asi bych na to nebyl měl nervy. Asi bych ho nedokázal vohnout.“

„Odpusť,“ řekl jsem.

Chico se na mne díval.

„Voba sme se poučili, vid’? Tys to schytal na vlastní kůži a já... nemám to rád. Teda, nerad to dělám. Takhle někomu dát pár po hubě a trochu na něj zařvat (většinou to stačí), to mi nevadí, s tím si člověk nemusí dělat hlavu. Nikdy sem nikomu tolik neublížil. Aspoň ne do-vopravdy, naschvál, moc. Víš, von brečel...“

Chico se odvrátil a zadíval se z okna.

Dlouho bylo ticho. Říkal jsem si, že morální problémy, pokud je člověk schytá na vlastní kůži, jsou zanedbatelné. Svědomí při tom tolik netrpí.

Konečně se Chico ozval. „Nakonec mi to řek.“

„Ano.“

„Samozřejmě že sem ho nepoznamenal. Ani škrábnutí... Říkal, že seš na závodisti v Seabury. Věděl sem, že asi mluví pravdu a nepokouší se to na mě zahrát, jako si to na ně zahrál ty, protože si mi sám říkal, že tam jedeš. Prej že seš ve věznici a že kotel každou chvíli bouchne. Doufal, že tě to zabije. Byl napůl bez sebe vzteky, když si na tebe vzpomněl. Prej byl vůl, že ti věřil, měl si uvědomit, že seš slizkej jako had, a že už ti jednou skočil na špek... Prej začal věřit, že mluvíš pravdu, když ses pak najednou zlomil a změnil výpověď, že negativy sou v kanceláři, protože... prej si prosil vo milost a vo morfium a bůhvíco ještě.“

„Ano,“ podotkl jsem, „to souhlasí.“

Chico se ke mně otočil a trochu se rozveselil. „Ale nepovídej!“ řekl.

„Kdybych se byl vzdal dřív, nebyl by mi na to skočil. Kraye možná, ale Bolt ne. Bylo to nepřijemné.“

„Nepříjemné!“ smál se Chico. „To mě podrž, jaký ty si vybíráš vejrazy!“ Pak se zamyslel. „Kdy tě poprvé napadlo, že Bolta pošleš za mnou?“

„Asi tak půl hodiny předtím, než mě chytily,“ přiznal jsem se, „ale povídej dál. Jak to bylo dál?“

„Radnor měl na stole klubko špagátu, tak sem toho tlustýho fešáka svázel. Moc pohodlný to neměl. Pak šlo vo to, komu zavolat, abý se rychle zburcovala přepadová četa. Totiž, kdybych byl zavolal do Seabury, byli by si tam policajti mysleli, že sem cvok, a nebyli by mně věřili; nanejvýš by tam poslali dva poldy a Krayovi by snadno

zdrhli. Řek sem si, že asi chceš, aby je chytli, jak se říká, při činu. Radnorovi sem zavolat nemohl, protože barák je vybombardovanej. Tak sem zavolal lorda Hagbournu.“

„Nepovídej!“

„Jo, zavolal. Ale von byl docela dobrej. Když výslech všechno vo Krayovejch a vo bojleru, řek, že zařídí, aby co nevidět vyrazila polovička všech policajtů v Sussexu na závodisti v Seabury.“

„To taky zařídil.“

„To jo,“ přikývl Chico, „jenže milej Sid si mezitím už s kotlem poradil, ale sám se voctnul v poněkud svázaným stavu.“

„Já ti děkuji,“ řekl jsem. „Za všechno.“

„Ale rádo se stalo.“

„Udělal bys pro mne ještě něco?“

„Jo, vo co de?“

„Měl jsem jít dnes s jednou slečnou na oběd. Neví, co se mnou je. Byl bych požádal některou ze sestřiček, aby jí zavolaly, ale nevím její telefonní číslo.“

„To mluvíš vo Zanně Martinovy, tý chudince s vybombardováním vobličejem?“

„Ano,“ řekl jsem překvapeně.

„Tak se nestarej. Ta s tebou na dnešek nepočítá. Ví, že seš tady.“

„Jak to ví?“

„Šla včera k Boltovi do kanceláře pro poštu a našla u dveří policajta s povolením k prohlídce. Když vodkráčela, tak jí to došlo a vydala se do Cromwellovy ulice zjistit, jak je cvrkot. Radnor mezitím vodjel do Seabury s lordem Hagbournem a já se tam ještě poflakoval a prohledával ty trosky; tak sme se dali do řeči a řekli si, co je novýho. Bylo na ní vidět, že ji mrzí, co tě potrefilo. No prostě s tebou určitě na dnešek nepočítá.“

„Neříkala nic o tom, že má jeden náš spis?“

„Jo. Řek sem jí, ať to zatím pár dní nechá u sebe. Stejně to teď nemáme kam dát.“

„Prosím tě, zajeď k ní, jakmile se vrátíš. Je to Brintonův spis; seber ho a opatruj jako oko v hlavě, jsou v něm ty negativy, které Kraye hledal.“

Chico se na mě užasle podíval. „To nemyslíš vážně!“

„Proč?“

„Protože vůbec všichni... Radnor, lord Hagbourn, dokonce i Kraye a Bolt, policie... všichni si myslej, žeš mluvil pravdu, když si říkal, že ty negativy byly v kanceláři, než to tam bouchlo.“

„Naštěstí tam ale nebyly,“ řekl jsem, „prosím tě, nech je okopírovat. Pořád ještě nevíme, proč jsou tak strašně důležité. A neříkej slečně Martinové, o co jde.“

Otevřely se dveře a vešla jedna z těch pěkných sestřiček.

„Obávám se, že už budete muset jít,“ řekla Chicovi a šla mi změřit puls. „Vy nemáte vůbec rozum,“ podívala se rozzlobeně na Chica, „řekla jsem vám přece, že je to jen na chvíličku, že nemáte moc mluvit a že pan Halley nesmí mluvit vůbec.“

„Tak mu teda zkuste něco zakázat,“ řekl Chico rozveseleně, „to sem zvědavej, co dokážete.“

„Ještě adresu Zanny Martinové,“ začal jsem.

„Ne,“ řekla sestra přísně, „už žádný hovor.“

Dal jsem Chicovi adresu.

„Vidíte, co sem vám říkal!“ řekl sestře. Podívala se na mne a rozesmála se. Byla vlastně prima.

Chico šel ke dveřím.

„Tak ahoj, Side. Jo, počkej, něco sem ti přines ke čtení. Myslel sem si, že by tě to mohlo zajímat.“

Vytáhl z kapsy saka štíhlou knížku s Jesklou obálkou a hodil ji na postel. Nedosáhl jsem na ni. Sestra mi ji chtěla podat, ale pak se zarazila.

„To ne,“ řekla, „to mu přece nemůžete dávat.“

„Proč ne,“ řekl Chico, „přece je dospělej.“

Vyšel ven a zavřel za sebou dveře. Sestra tiskla knížku v ruce a tvářila se nešťastně. Natáhl jsem ruku.

„Tak mi to dejte.“

„Musím se nejdřív zeptat pana doktora...“

„Prosím vás,“ zasmál jsem se, „stejně asi vím, co to je. Znáám Chica. Jen to sem dejte. To je v pořádku.“

Váhavě mi knížku podala a počkala, jak se zatvářím, až uvidím nápis na obálce.

Moderní vývoj končetinových protéz.

Smál jsem se. „Je to realista. Přece mi sem nebude nosit pohádky.“

20

Druhý den přišel Radnor. Byl unavený, ustaraný a vypadal o dobrých deset let starší. Ztratil vojenský švih, měl hluboké vrásky kolem očí a úst, hlas měl zastřený.

Chvilku se nešťastně díval na pahýl mého levého předloktí, který v obvazech končil asi čtyři palce pod loktem.

„Strašně mě mrzí ta kancelář,“ řekl jsem.

„Proboha, přece...“

„Dá se to opravit? Je to moc zlé?“

„Side...“

„Zůstalo v pořádku aspoň vnější zdivo, nebo je to opravdu už jenom na bouračku?“

Vzdal to. „Side, já už jsem příliš starý. Já už nemohu začínat znovu.“

„Nemusíte začínat znovu. Odepsal jste jen cihly a cement. Agentura, to jste vy, ne ten barák.“

Sedl si do křesla, položil hlavu na opěradlo a zavřel oči.

„Jsem unavený,“ řekl.

„Asi jste se taky poslední tři noci moc nevyspal.“

„Je mi jedenasedmdesát,“ řekl suše.

To mě ohromilo. Byl bych mu vždycky hádal tak k šedesáti.

„To není možné!“

„Ono to utíká,“ řekl.

„Kdybych vás do té záležitosti s Krayem nebyl vehnal, nebylo by se to stalo,“ řekl jsem provinile, „je mi to strašně líto... strašně líto...“

Otevřel oči. „To nebyla vaše chyba. Pokud někdo za něco může, tak jsem to já. Kdyby to bývalo bylo na vás, nebyl byste Hagbournovi ty fotografie do Seabury půjčil. Víím, že se vám nezamlouvalo, že jsem mu je vydal. To, že se ty fotografie octly v Seabury, vlastně přímo způsobilo, že ti lidé použili bomb. A to jsem zavinil já, ne vy.“

„Nemohl jste ale tušit, k čemu to povede.“

„Po tolika letech zkušeností jsem měl být prozíravější. Možná... třeba už nedovedu tak jasně uvažovat..., domýšlet věci...“ Hlas mu klesl, skoro jen šeptal. „Protože jsem dal Hagbournovi fotografie..., přišel jste o ruku.“

„Nesmysl,“ řekl jsem rozhodně, „jenom nezačínajte se zbytečným sebeobviňováním. Prosím vás, seberte se. Takhle byste nikomu nebyl nic platný. Co by si Dolly, Jack Copeland, Sammy, Chico a všichni ostatní počali, kdybyste se vy nedal dohromady.“

Neodpověděl.

„Ta ruka byla stejně na nic,“ pokračoval jsem. „Kdybych se byl Krayovi poddal hned na začátku, nemusel jsem o ni přijít. S vámi to nemělo vůbec co dělat.“

Vstal.

„Krayovi jste napovídal spoustu lží,“ řekl.

„To souhlasí.“

„Mně byste nelhal.“

„Samozřejmě že ne.“

„Nevěřím.“

„Soustředte se. Třeba vám to včas dojde.“

„Nechováte se moc zdvořile ke staršímu člověku.“

„Když jedná jako pošetilec, tak ne.“

Vztekle odfukoval nosem. Vřelo to v něm. Pak řekl: „Chcete u mne ještě pracovat?“

„To záleží na vás. Třeba nás příště přivedu všechny do hrobu.“

„Já to risknu.“

„Tak dobře, chci. Ted' jsme ale ještě neskončili. Donesl Chico ty negativy?“

„Ano. Nechal udělat od každého snímku po dvou kopiích. Jednu sadu si nechal, jednu mi dal pro vás. Říkal, že je určitě budete chtít; ale nemyslím...“

„Přinesl jste je?“ zeptal jsem se netrpělivě.

„Mám je dole ve voze. Poslyšte, opravdu chcete...“

„Panebože, vždyť se už nemohu dočkat.“

Do druhého dne jsem získal několik polštářů, telefon k posteli a pověst obtížného pacienta.

Agentura opět zahájila činnost. Všichni se nacpali do Radnorova domku. Volala Dolly a říkala, že to je učiněné peklo, že místo třiceti telefonů mají jeden, ale že všichni projevují v těch bojových podmínkách sportovního ducha, takže je vše v pořádku. A že prý se mezi osazenstvem ujalo nové rčení: „Halleyluja, hlavně že jsme.“

Později mi volal Chico z telefonní budky.

„Samy našel toho řidiče Smithe. Jel za ním včera do Birminghamu. Ted', když je Kraye zašítej, tak je Smith vochtonej svědčit. Přiznal se, že dostal dvě stě páde za to, že vylez z vozu, že pomoh sundat řetězy, když se cisterna převrhla, a že si pak sed do příkopu a sehrál diva-dýlko. Snadnej vejdělek, co?“

„Výborně,“ řekl jsem.

„Počkej, to eště není všechno. Největší nádhra je to, že většinu těch prachů má eště u sebe, šetří si do plechový škatule na domek. Proto asi tak snadno podleh pokušení, potřeboval prachy na barák. Prostě, Kraye mu druhou vejplatu dal v desetilibrových bankovkách z toho svazku,

ktej si ofotografoval. Smith má dokonce desítku, kterou máš vyfotografovanou. Řek, že ji u soudu vydá jako důkaz. To vostatní snad ale nebude muset vracet, ne?“

„To snad ne.“

„Takže máme na Kraye ušitý úmyslný poškozování cizího vlastnictví.“

„To je vynikající,“ řekl jsem. „Za co ho teď drží?“

„Těžký ublížení na těle. A ty vostatní za spoluvinu a navádění.“

„Doufám, že se jim budou sčítat tresty.“

„Když budeme mít kliku.“

Vzdychl jsem. „Jenže on ještě pořád má třiadvacet procent akcií Seabury.“

„To jo,“ řekl Chico zachmuřeně.

„Jak to vlastně vypadá v kanceláři, je to beznadějně?“ zeptal jsem se.

„Ted tam dělaj průzkum se stavitelem. Vnější zdi vypadaj dobře, ale musí se to prověřit. Vevnitř je to vygumovaný.“

„Stejně bychom potřebovali lepší dům, pokud možno s výtahem.“

„To teda jo,“ řekl Chico vesele, „a teď ti něco povím, co by tě mohlo zajímat.“

„Co?“

„Vedlejší barák je na prodej.“

Když odpoledne přišel Charles, ještě jsem spal. Díval se na mne, když jsem se probouzel. To byla chyba. První vteřiny vědomí byly nejhorší; pekličko jako obvykle. Když jsem otevřel oči, stál přede mnou.

„Proboha, Side, copak ti nic nedávají?“ zeptal se zděšeně.

Přikývl jsem a snažil se trochu sebrat.

„Přece je teď řada moderních prostředků, přece... budu si stěžovat.“

„Nebudeš.“

„Ale Side...“

„Dělají, co mohou, na mou duši. Netvař se tak nešťastně. Za pár dní mi bude líp. Teď je to otrava, to se nedá nic dělat... povídej o Fredovi!“

Když policisté přijeli do Aynsfordu, Fred už byl v domě. Čtyři policisté měli co dělat, aby ho udrželi; Charles jim musel pomoci.

„Nadělal hodně škody, než tam dorazili?“ zeptal jsem se.

„Postupoval metodicky a rychle. Prošel důkladně můj psací stůl a celou pracovnu. Všechny obálky, notesy a slohy rozebral na kusy. Pak to všechno připravil ke zničení, pěkně na hromadu. Když přijela policie, chystal se právě na jídlo. Zuřivě se bránil. V hale jsme našli na stole krabici s výbušninou, další zásobu měl v dodávce.“ Odmlčel se. „Jak tě vůbec napadlo, že tam přijede?“

„Věděli, že jsem fotografie pořídil v Aynsfordu; nemohli vědět, že jsem je dal vyvolat v Londýně. Báł jsem se, aby je nenapadlo, že jsem je dal vyvolat v místě a že ty bys mohl vědět, kde negativy jsou. Nezapomeň, jak jsi tam Kraye tehdy nalákal.“

Pobaveně se usmál. „Nechtěl bys přijet na několik dní do Aynsfordu, až tě odtud propustí?“

„Tohle už jsem někde slyšel. Děkuji, nechci.“

„Zádní Krayové nebudou,“ sliboval, „budeš jenom odpočívát.“

„Rád bych, jenže na to asi nebude čas. Agentura je teď ve zmatku. Dával jsem včera šéfovi stejnou medicínu jako ty mně v Aynsfordu.“

„Jak to?“

„Snažil jsem se ho dokopat z deprese do akce.“

V koutcích úst mu to vesele zacukalo.

„Víš, kolik je mu let?“ zeptal jsem se.

„Asi tak sedmdesát. Proč se ptáš?“

„Netušil jsem, že mu je tolik. Včera mi to řekl.“

Charles si prohlížel zbytek cigára. „Ty sis vždycky myslel, že jsem ho o tvoje místo požádal, vid’? A že jsme se předem domluvili na platu.“

Rozpačitě jsem se na něho zašklebil.

„Bude tě možná zajímat, že to tak vůbec nebylo. Já jsem ho předtím znal jenom podle jména. Přišel za mnou do klubu a ptal se mě, jestli si myslím, že by z tebe mohl být užitečný spolupracovník. Odpověděl jsem, že ano, ale že na tebe nesmí spěchat.“

„To ti nevěřím!“

Usmál se. „Řekl jsem mu, že dobře hraješ šachy. Taky jsem mu řekl, že jsi se stal žokejem jen shodou okolností, protože jsi byl drobný, protože ti zemřela matka, a že kdybys byl dělal něco jiného, byl bys jistě úspěšný také. Řekl, že podle toho, jak tě poznal při závodění, jsi přesně to, co potřebuje. Pak mi sdělil, kolik mu je let. Nic víc. Ale oběma nám bylo jasné, jak to myslí.“a

„A já tu šanci zahodil,“ vzdychl jsem. „Nebýt tebe...“

„Jo,“ řekl trpce, „mně tedy máš skutečně za co děkovat. Prosím tě!“

Než odešel, požádal jsem ho, aby se také podíval na ty fotografie. Prohlížel důkladně jednu po druhé. Pak zavrtěl hlavou a vrátil mi je.

Později volal vrchní inspektor Cornish. Sdělil mi, že mají Freda úplně v hrsti a oprátku už mají nachystanou.

„Obě kulky jsou ze stejné zbraně. Stačil ještě tu pistoli vytáhnout, když ho zatýkali; naštěstí po něm jeden z našich hodil vázu, která mu vyrazila zbraň z ruky, než stačil vystřelit.“

„Neměl si tu pistoli nechávat, hlupák, když z ní zastřelil Andrewse.“

„Pitomec. Darebáci jsou naštěstí často hloupí, jinak bychom je taky nechtyli. Jo, a o té vraždičce se Krayovi a těm ostatním nezmínil, takže jim nemůžeme přisít spoluvinu. Skoda. Vyšetřovatelé v Sussexu říkali, že prý Kraye dostal záchvat zuřivosti, když se o tom dozvěděl. Nejvíce ho zřejmě mrzelo, že nevěděl o tom průstřelu břicha, dokud vás měl ještě ve spárech.“

„Zaplať pánbůh, že to nevěděl,“ řekl jsem procítěně.

Zasmál se. „Fred měl pro Brintonův dopis dojít k vám do kanceláře sám, chtěl se ale podívat na fotbal; hrálo se to až někde na severu, tak místo sebe poslal Andrewse. Prý ho nenapadlo, že by to mohl být podfuk, nebo dokonce past. Myslel si, že to je obyčejná pochůzka, že na to bude Andrews klidně stačit. Pistoli mu prý půjčil jen pro legraci, ve snu ho nenapadlo, že by ji Andrews mohl použít. Když se potom Andrews přihnul celý vyděšený a hlásil, že vás postřelil, pozval ho Fred na procházku do

eppingského lesa. Tam mu prý nešťastnou náhodou vyšla rána. Dovedete si představit, jak se na tohle bude tvářit porota. Krayovi to prý Fred neřekl, protože se ho bál.“

„Cože, Fred se bál?“

„Zdá se, že Kraye na něho učinil nepříznivý dojem.“

„Jo, to se stává,“ poznamenal jsem.

Knížku, kterou mi Chico přinesl, jsem pečlivě přečetl od začátku až do konce. Za rychlý pokrok v moderním rozvoji protéz zřejmě vděčíme zmraženým thalidomidovým dětem. Jakmile se mi pahýl jaksepatří zahojí, mohl bych získat mnohostrannou protézu, napojenou na ramenní svaly. Protéza je na plynový pohon, má pohyblivé zápěstí, ovládané malými píсты a ventily. Celé zařízení má jen tu nevýhodu, že by člověk musel ustavičně nosit postroj s plynovou bombou na zádech jako potápěč.

Mnohem slibnější, ba přímo fantastický se mi zdál nejnovější vynález britských a sovětských vědců, myoelek-trická ruka. Princip spočívá v tom, že se nějakým způsobem podařilo využít elektřiny vznikající ve zbývajících svalech končetiny. V knížce se povzbudivě zmiňovali o tom, že se tato protéza nejlépe hodí pro případy, kdy ztráta končetiny byla jenom částečná a kdy k amputaci došlo v nedávné minulosti. Přesně pro mě.

Nakonec ještě v knížce slavnostně vyhlášovali, že v nemocnici sv. Tomáše vynalezli novou, přímo zázračnou myoelektrickou ruku, která umí všechno (jen nehty jí nerostou).

Musím se přiznat, že mi ruka chyběla. Nestála sice předtím za moc, ale přece jen to byla důležitá součást mého těla; chvíli to trvá, než si člověk na takový defekt zvykne. Moje podvědomí tu ztrátu ještě nepřijalo: každou noc se mi zdálo, že jsem zase celý, jezdím závody, vážu uzle, tleskám... prostě dělám věci, ke kterým člověk potřebuje obě ruce. A když jsem se ze sna probudil, měl jsem místo ruky jenom bezmocný pahýl.

Místní páni lékaři mi slíbili, že se přeptají, kdy bych se mohl jít ukázat do nemocnice sv. Tomáše.

Ve středu ráno jsem zatelefonoval svému účetnímu a zeptal se ho, kdy bude mít trochu času. Říkal, že náhodou sešlo z nějaké schůze a že by tedy měl čas v pátek. Vysvětlil jsem mu, co se stalo a kde jsem. Řekl, že rád cestuje a že za mnou přijede.

Sotva jsem položil telefon, přišel lord Hagbourne s panem Fothertonem. Váhavě nakoukli do dveří. Seděl jsem na pelesti, měl jsem na sobě tmavomodrý župan, na nohou pantofle, byl jsem čerstvě oholený, učesaný a stopy po Krayových pěstech se mi z obličeje zvolna ztrácely. Oběma návštěvníkům se ulevilo, když viděli, že jsem opět vstal z mrtvých. Uvelebili se do křesel.

„Jak vidím, tak už se vám vede lépe, Side,“ řekl lord Hagbourne.

„Ano, děkuji.“

„To je dobře, to je dobře.“

„Jak dopadly v sobotu dostihy?“ zeptal jsem se.

Oba se na mne překvapeně zadívali.

„Dostihy se přece konaly, nebo ne?“ zeptal jsem se polekaně.

„Samozřejmě že ano,“ řekl Fotherton, „díky pěknému počasí dokonce přišlo i dost publika.“ Fotherton byl suchý, hubený člověk s melancholickým obličejem; ustavičně si přejížděl prsty po tváři, byl zřejmě nervózní.

„Neuspali jenom vaše hlídky,“ řekl lord Hagbourne, „také chlapci ze stájí se ráno probudili s pořádnou kocovinou, a ten starý člověk, který se má starat o kotelnu, spal v kantýně na podlaze. Oxon všem nabídl pivo. Vaši muži mu samozřejmě důvěřovali.“

Vzdychl jsem. Nemohl jsem se na ně moc zlobit, pravděpodobně bych se byl napil také.

„Včera jsme do kotelny pozvali inspekci,“ řekl lord Hagbourne, „stejně už bylo načase. Inspektor říkal, že je kotel už starý a větší zatížení by určitě nesnesl. Také říkal, že by k výbuchu bylo došlo pravděpodobně mnohem dříve než za tři hodiny. Oxon to odhadl jen od oka.“

„Příjemné pomyšlení,“ poznamenal jsem.

„Hovořil jsem také s členy městského výboru,“ pokračoval lord Hagbourne, „dali problém závodistiště na program příští schůze. Vedoucí hotelu Na pobřeží, zřejmě je to váš přítel, zahájil ve městě podpisovou akci s žádostí, aby se městský výbor více zajímal o osud závodistiště, které městu přináší prestiž, výdělek i reklamu.“

„Výborně.“ Měl jsem radost.

Fotherton si odkašlal, podíval se váhavě na lorda Hagbournu a potom na mne.

„Bylo projednáno...,“ začal, „bylo dohodnuto, abych se vás dotázal, zda... hm... zda byste byl ochoten přijmout jmenování ředitelem závodistiště v Seabury.“

„Já?“ vykřikl jsem užasle a vyvalil na něho oči.

„Shledávám, že je to na mě příliš mnoho, zastávat funkci ředitele na dvou závodistištích,“ řekl. Škoda, že to neshledal už před rokem.

„Zachránil jste podnik před katastrofou,“ prohlásil lord Hagbourne s neobvyklou rozhodností. „Víme všichni, že není zvykem nabízet funkci ředitele bývalým žokejům tak brzy po skončení jejich sportovní kariéry. Nicméně výbor v Seabury se pro vás vyslovil jednomyslně. Výbor si přeje, abyste načatou práci dovedl do konce.“

To byla nesmírná čest. Poděkoval jsem a po krátkém váhání jsem se zeptal, jestli si to mohu ještě rozmyslet.

„Samozřejmě že si to můžete rozmyslet,“ řekl lord Hagbourne, „ale rozhodněte se pro.“

Ještě jsem je požádal, aby si prohlédli fotografie. Probírali pozorně jeden snímek po druhém, ale na nic nepřišli.

Příští odpoledne přišla Zanna Martinova a přinesla mi celou náruč vonících zlatožlutých chryzantém. Byla to zcela nová Zanna Martinova, v tmavozeleném tvídovém kostýmu, v elegantních střevících místo pohodlných polobotek a v novém účesu. Vlasy měla přistřižené, zvlněné, jedna kadeř jí spadala na tvář. Byla dokonce trošičku namalovaná, napudrovaná a přikreslila si obočí. Jizvy sice měla stále, obličejové svaly byly stejně deformované, jenže slečna Martinova si s tím už dovedla poradit.

„Vypadáte ohromně,“ řekl jsem zcela podle pravdy.

Byla na rozpacích, ale měla radost. „Mám nové místo, včera jsem se byla představit. Ani si mého obličeje nevšimli; aspoň se o tom vůbec nezmiňovali. Tentokrát to je ve větším podniku a také tam budu mít vyšší plat.“

„To je výtečné,“ upřímně jsem jí blahopřál.

„Mám pocit, jako bych se znovu narodila.“

„Já také.“

„Jsem moc ráda, že jsme se setkali.“ Usmála se. „Vrátil se k vám už ten spis? Přišel si pro něj ke mně ten váš mladík, pan Barnes.“

„Ano, děkuji vám.“

„Bylo to něco důležitého?“

„Proč se ptáte?“

„Tvářil se trochu podivně, když jsem mu to dávala, měla jsem pocit, že mi chce něco říci. Několikrát už už začal povídat, ale nakonec mi neřekl nic.“

Tohle si s Chicem budu muset vyřídit.

„Byl to jenom obyčejný spis,“ řekl jsem, „nic zvláštního.“

Pro jistotu jsem i jí ukázal fotografie. Zjistila, že většinu listin sama opisovala na stroji, a divila se, že se někdo namáhal s fotografováním tak banálních papírů. Ničeho zvláštního si jinak nevšimla.

Oblékla si rukavice a chystala se k odchodu. Stále se ještě automaticky nakláněla tak, aby jí kadeř zakrývala tvář.

„Sbohem, pane Halley, a za všechno vám děkuji. Umožnil jste mi docela jiný život, nikdy vám to nezapomenu.“

„Na ten společný oběd jsme se nedostali,“ řekl jsem.

„Ne, máte pravdu.“ Usmála se. Už mě nepotřebovala. „Nedá se nic dělat. Snad až někdy jindy. Sbohem.“

Odešla.

„Sbohem, slečno Martinova,“ řekl jsem do prázdna. „Sbohem, sbohem, sbohem.“ Trpce jsem se usmál. Pak jsem usnul.

V pátek se přihrnul Noel Payne. Přišel dopoledne, s aktovkou plnou písemností. Vyřizoval moje účetnické záležitosti od té doby, kdy jsem začal vydělávat víc peněz; tehdy mi bylo osmnáct. Myslím, že mne znal lépe než kdokoli jiný na světě. Bylo mu k šedesáti, hlavu měl holou, zbýval mu jen úzký šedivý věneček, který končil nad ušními boltci. Byl malý, kulaťoučký, měl živé, černé oči a mozek mu pracoval sice pomalu, ale jistě, jako boží mlýny. Když se mi podařilo rozmnožit ušetřené peníze hrou na burze, bylo to určitě tím, že jsem se spoléhal na jeho rady víc než na vlastní mozek. Kdykoli jsem se chystal k nějaké větší finanční transakci, vždycky jsem se napřed poradil s Noelem.

Odložil kabát a šálu a šel přímo k věci: „Tak o co vlastně běží?“

„Dostal jsem nabídku,“ řekl jsem, „mohl bych se stát ředitelem závodiště v Seabury.“

„Neříkejte!“ žasl, jako předtím já. „Přijmete tu nabídku?“

„Je to lákavé,“ řekl jsem, „a bezpečné.“

Zasmál se. „Výborně. Takže přijmete...“

„Před týdnem jsem přísahal, že už nikdy nechci mít nic společného s detektivní činností.“

„Hm.“

„Takže teď se vás ptám, co byste tomu řekl, kdybych si chtěl koupit partnerství v Radnorově agentuře.“

Zalupal po dechu.

„Myslel jsem, že se vám tam nelíbí.“

„To bylo před měsícem. Od té doby jsem se změnil a zpátky se už měnit nechci. Teď se mi tam líbí.“

„Radnor vám to partnerství nabízí?“

„Ne. Byl by mi je pravděpodobně dříve či později nabídl..., jenže mezitím mu kdosi vyhodil kanceláře do povětří. Přece mi teď nemůže nabízet, abych se s ním dělil o zříceniny. Kromě toho si myslí, že zavinil tohle.“ Ukázal jsem na pahýl ruky.

„Právem?“

„Ne,“ řekl jsem zachmuřeně, „riskoval jsem a nevyšlo mi to.“ „Jak to?“

„Myslel jsem, že mě Kraye praští, jenom aby to bolelo, ale ne tolik, aby se to už nedalo spravít.“

„Ach tak,“ řekl věcně, ale tvářil se zděšeně „Hodláte takhle riskovat také v budoucnosti?“

„Jenom když to bude nutné.“

„Říkával jste ale, že agentura většinou kriminální případy nevyšetřuje,“ namítal.

„Pokud do toho budu mít co mluvit, tak teď je vyšetřovat bude. Darebáci a podvodníci způsobují na světě příliš mnoho trápení.“ Vzpomněl jsem si na chudáka Brintona z Dunstabl. „A poslyšte, sousední dům je na prodej. Ty dva domy by se daly spojit, do Radnorovy budovy jsme se stejně nemohli vejít. Za poslední dva roky se agentura nesmírně rozrostla. Zdá se, že je čím dál tím vftíší zájem o služby, které Radnor poskytuje. Například Bona fides, jedno z našich oddělení... jeho vedoucí má všechny předpoklady k tomu, aby mohl dělat poradce v obsazování vysokých správních míst, má k tomu přirozené nadání. Nebo pojištění... to Radnor vždycky zanedbával. Nemá vůbec oddělení pro pojistné záležitosti... to bych rád založil. Víte, co myslím, vyšetřování podezřelých pojistných nároků a tak, o to by byl určitě velký zájem.“

„A vy jste přesvědčen, že Radnor uvítá, když mu nabídnete partnerství?“

„Možná že mě vyhodí. Já to ale risknu. Jaký je váš názor?“

„Myslím, že jste zase takový, jako jste kdysi býval,“ řekl zamyšleně, „a to je dobře. Moc dobře. Ale... hm, prosím vás, řekněte mi napřed poctivě, co vy si myslíte o tomhle.“ Ukázal na pahýl. „Nechci slyšet žádné ironické chytrosti, nic si nevymýšlejte, mluвьте pravdu.“

Podíval jsem se na něho a mlčel jsem.

„Možná že je to tvrdé, že se vás na to ptám,“ řekl, „stalo se to teprve před týdnem a vy vypadáte ještě dost mizerně; potřebuju ale slyšet odpověď.“

Polkl jsem. Některé pravdy prostě vyslovit nelze. Odpověděl jsem nepřímou. „Prostě jsem o ni přišel, jako už jsem přišel v životě o řadu jiných věcí. Budu žít i bez ní.“

„Žít nebo živořit?“

„Jistěže žít, samozřejmě, že žít,“ podal jsem mu knížečku od Chica. „Podívejte se na tohle.“

Nápis na obálce jím trochu otrásl. Tak tvrdý realista jako Chico zřejmě nebyl. Podíval se na mne a viděl, že se usmívám.

„Tak dobře,“ řekl střízlivě, „investujte ty peníze do sebe.“

„Do agentury,“ namítl jsem.

„Tak jsem to taky myslel, je to přece totéž.“

Zasmál jsem se.

Řekl, že si bude muset prohlédnout výkazy agentury, než bude moct určit nějakou konkrétní částku. Hodinu jsme potom debatovali o tom, jak vysoko bych mohl jít, jakou sumu bych mohl Radnorovi nabídnout, jaký plat bych za to mohl očekávat, jaké bych bral dividendy a jaké papíry bych měl nejspíš prodat, abych získal hotovost, kdyby Radnor nabídku přijal.

Když jsme skončili, vytasil jsem se ještě jednou s krabicí fotografií.

„Mohli byste se na to podívat? Už jsem ty snímky ukázal řadě lidí. Kvůli těmhle fotografiím došlo k výbuchu v mém bytě a v kanceláři, kvůli nim jsem přišel o ruku; přitom stále nevím proč. Už na to mám vztek.“

„A co policie...“

„Policie má zájem jen o jeden snímek, o tu desetilibrovou bankovku. Na ostatní se podívali, řekli, že jim to nic nefuká, a zase nám to vrátili. Ta bankovka určitě Krayovitakové starosti nedělala. Jistě nepočítal s tím, že se najde zrovna ta desítka, kterou jsem vyfotografoval. To bude určitě něco jiného. Něco, co na první pohled není trestné, ale co Kraye chtěl za každou cenu okamžitě zničit. Zopakuji vám, jak to bylo načasované... Oxon ukradl fotografie v Seabury těsně před obědem, Kraye bydlí v Londýně; řekněme, že mu Oxon zavolał, aby se na ty snímky přijel podívat. Byl to dostihový den, Oxon nemohl ze Seabury odejet, Kraye musel za ním. Tak se sebral, přijel do Seabury, podíval se na fotografie a uviděl... co? Co uviděl? V pět hodin mi už prohledávali byt!“

Noel přikývl. „Kraye byl ochoten použít jakýchkoli prostředků, aby se dostal ze zoufalé situace. Jde o to, zjistit, proč si myslel, že je v takové situaci.“ Vzal si fotografie a začal jednu po druhé prohlížet.

Po půl hodiny se zadíval z okna na zachmuřenou šedivou oblohu. Několik minut seděl nepohnutě jako socha; věděl jsem, že usilovně přemýšlí. Konečně se pohnul, vzdychl a zakýval trochu hlavou, jako by ho bolelo za krkem. Z hromádky snímků mi podal ten první.

„To musí být ono,“ řekl.

Skoro jsem mu fotografii vytrhl z ruky.

„Ale tohle je přece jenom seznam převodů akcií,“ řekl jsem zklamaně. Listina byla nadepsána Z. S., závodisti Seabury, a byl na ní seznam všech akcií, které Kraye koupil. Snad jediná podrobnost, která nás mohla zajímat, bylo to, že listinu nepsala Zanna Martinová, ale kdosi jiný na jiném psacím stroji. Ale proto jistě Kraye tolik nevyváděl.

„Dobře si to prohlédněte,“ řekl Noel. „Vlevo ty tři sloupce můžete ignorovat, nic na nich není, je to skutečně jenom seznam převodů akcií, a pokud vidím, není tam žádná chyba.“

„Určitě ne, překontroloval jsem si to.“

„A teď se podívejte na poslední sloupek, ten vpravo.“

„Myslíte ty banky?“

„Ano, banky.“

„Co je na nich zvláštního?“ zeptal jsem se.

„Kolik jich tam je?“

Podíval jsem se na listinu a spočítal je. „Pět. Barclay na Picadilly, Westminsterská v Birminghamu, Britská

obchodní banka v Glasgow, Lloyds v Doncasteru, Národní provinční v Liverpoolu.“

„Pět bankovních kont v pěti různých městech. To je zcela v pořádku. A je to dokonce praktické, mít takhle rozmístěný kapitál. Člověk může potom jezdit po celé Anglii a Skotsku a mít přitom vždy snadný přístup k penězům. Já sám mám tři konta ve třech bankách, aspoň se mi nepletou vlastní záležitosti se záležitostmi klientů.“

„To je mi všechno jasné. Pořád ale nechápu, co je na tom zvláštního, že má Kraye několik bankovních účtů?“

„Hm, myslím, že se nejspíš dopustil daňového úniku.“

„A to je všechno?“ řekl jsem otráveně.

Noel našpulil pusy a pobaveně se na mě podíval.

„Vidím, že vám to vůbec nedošlo.“

„Ježíšmarjá, přece jste nečekal, že člověk jako Kraye bude poctivě do puntíku platit daně jako ostatní.“

„Vy jste to nečekal,“ opravil mě Noel a šklebil se od ucha k uchu

„Uznávám, že mu to třeba dělá starosti. Je pravda, že AI Capona nakonec dostalo do kriminálu to, že neplatil řádně daně. Ale tady, prosím vás, kolik by za takový přestupek u nás mohl maximálně dostat?“

„Myslím, že nanejvýš rok,“ řekl „ale...“

„Normálně by dostal jenom podmínku a pokutu. Po tom, co provedl mně, už by na tom byl hůř. Za to ublížení na těle ale stejně dostane jen asi tři až čtyři roky a za ty sabotáže ještě míň. Než se nadějeme, bude zase na svobodě. Předpokládám, že Boltovi aspoň zakázou další činnost jako burzovnímu makléři, škrtnou ho ze seznamu, nebo jak se to dělá.“

„Teď poslouchejte,“ řekl. „Máte pravdu, že je zcela v pořádku mít více bankovních účtů. Ale: když děláte daňové přiznání, může vás berní úředník vyzvat, abyste po-depsal prohlášení, že jste uvedl všechna bankovní konta, která vlastníte. Pokud opominete jeden nebo více účtů uvést, dopouštíte se daňového podvodu; vyjde-li to najevo, můžete za to být stíhán. Řekněme, že Kraye takové prohlášení podepsal a přitom v daňovém přiznání neuvedl dvě, tři, nebo snad všech pět kont? A potom zjistil, že existuje fotografie jeho soukromého záznamu, kde jsou všechna ta konta uvedena nesporně jako jeho vlastnictví.“

Na chvíli se odmlčel.

„Ale vždyť by si toho nikdo nebyl všiml!“

„Možná že ne. Jemu se to ale muselo zdát krajně nebezpečné. Lidé se špatným svědomím jsou nesmírně citliví na všechno, co by je mohlo prozradit. V mém povolání jsem se s tím už mockrát setkal.“

„Ale přece jen... použít plastických bomb je snad přehnané.“

„Záleží na tom, o jakou částku šlo,“ řekl suše.

„Jak to?“

„Nejvyšší pokuta za daňový únik je dvojnásobek dlužné částky. Kdyby kupříkladu z deseti tisíc liber byl přiznal jenom dva tisíce, platil by pokutu, která by se rovnala dvojnásobku daně z osmi tisíc liber. Když k tomu přičtete progresivní daň a tak dále, nemuselo by mu nakonec zbýt skoro nic. A to by bylo dost nepříjemné.“

„To tedy ano,“ řekl jsem ohromeně.

„Dost by mě zajímalo,“ řekl Noel zamyšleně, „kolik nezdaněných peněz Kraye na těch pět účtů ulil.“

„Asi moc,“ řekl jsem, „když mu stálo za to vytáhnout do boje všemi prostředky.“

„Jistě.“

Chvilí bylo ticho. Konečně jsem se zeptal: „Existuje na to nějaké zákonné nařízení... je člověk vůbec morálně povinen někoho udávat daňovému úřadu?“

Zavrtěl hlavou.

„Mohli bychom si ale jména těch pěti bankovních ústavů pro jistotu zapsat, ne?“

„Jak si přejete.“

„V tom případě asi pošlu Krayovi jak negativy, tak i kopie těch listin,“ řekl jsem, „a nebudu mu vyprávět, že vím, proč je chce.“

Noel se na mě tázavě zadíval. Mlčel.

Usmál jsem se. „Pod podmínkou, že těch třiadvacet procent akcií, které má v ruce, dobrovolně věnuje závodisti v Seabury.“